

Marele câștig al evlaviei

MARELE CÂȘTIG AL
EVLAVIEI

THOMAS WATSON

MARELE CÂȘTIG AL EVLAVIEI

Thomas WATSON

© 2020 Asociația MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original sub titlul *The Great Gain of Godliness (1681)*.

Asociația MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică.

Traducerea, corectura, editarea, design și tehoredactare: Asociația MAGNA GRATIA.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTOR!

Este interzis în mod expres:

- imprimarea a mai mult de 3 ex. pentru uz personal, a mai mult de 10 ex. din maxim 5 publicații diferite pentru prieteni și rude;
- imprimarea profesională (la tipografie, indiferent dacă produsul este comercializat sau nu);
- stocarea fișierelor oricărei cărți pe bloguri, pagini de internet, portaluri sau transmiterea pe cale electronică, altfel decât a link-urilor către website-ul MAGNA GRATIA.
- copierea și republicarea a peste 250 de semne/publicație pe alte portaluri, pagini de internet, bloguri, în publicații tipărite sau în predici, prezentări, conferințe etc.

Citiți politica integrală de copyright la adresa: magnagratia.org/copyright.html

Asociația MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

CUPRINS

Către cititor 7

Introducere 9

PARTEA ÎNTÂI. CARACTERUL CELOR EVLAVIOȘI

Capitolul 1. Cei evlavioși se tem de Dumnezeu 25

Capitolul 2. Motive pentru temerea de Dumnezeu 33

Capitolul 3. Aplicații referitoare la temerea de Dumnezeu
37

Capitolul 4. 19 Motive pentru a te teme de Dumnezeu
47

Capitolul 5. Cum știm dacă ne temem de Dumnezeu 65

Capitolul 6. Cei evlavioși vorbesc despre Dumnezeu 103

Capitolul 7. Cei evlavioși se gândesc la Dumnezeu 125

PARTEA A DOUA. MARELE CÂȘTIG AL EVLAVIEI

Capitolul 8. Dumnezeu vede evlavia sfinților Lui 157

Capitolul 9. Dumnezeu notează evlavia sfinților Lui 167

Capitolul 10. Dumnezeu răsplătește evlavia sfinților Lui
181

Capitolul 11. Diferența dintre cel evlavios și cel rău 237

Despre MAGNA GRATIA

CĂTRE CITITOR

Cititorule creștin,

„Dacă ai voi să faci o mulțime de cărți, să știi că n-ai mai isprăvi, și multă învățătură obosește trupul” (Eclesiastul 12:12). Cărțile sunt „copiii creierului”.

În această epocă a cărților, când ele văd ușor lumina tiparului, voiam să-mi păstrez penița în tăcere, însă diversitatea și greutatea acestei teme, ca și dorința unor prieteni, m-au convins să o pun la lucru și să public această lucrare.

Principalul scop al acestui verset deosebit din Scriptură este să încurajeze evlavia serioasă și să-i mustre pe atei din lume, care își imaginează că în evlavie nu există niciun câștig. Regele Saul le spunea slujitorilor lui: „Vă va da fiul lui Isai la toți ogoare și vii?” (1 Samuel 22:7). Ar putea lumea și poftele ei să le dea unor astfel de oameni deosebiți recompense sau răsplăți cum le dă Dumnezeu ucenicilor Lui? Cu siguranță, sfințenia este ceea ce produce comorile adevărate!

În ceea ce privește cartea de față, intenționez să o prezint într-o haină clară: vreau ca adevărul să strălucească asemenea unui diamant, în cea mai mare strălucire naturală! Pavel nu a venit înaintea credincioșilor din Corint cu oratoria vorbirii, nici cu mândria cuvintelor alese, căci epistola lui nu a avut ca scop să curteze pe nimeni, ci să îi convertească. Este un lucru nefericit ca, în aceste vremuri bogate, religia să nu treacă dincolo de ceremonii și idei, căci duhul religiei adevărate pare să se fi evaporat. Când cunoașterea se transformă în hrana sufletului și este digerată, fiind pusă în practică, ea este mântuitoare. Rugăciunea aceluia care este slujitorul vostru în slujba creștină este ca Dumnezeu să însoțească aceste câteva rânduri imperfecte cu lucrarea și binecuvântarea Duhului Său Sfânt, și să le facă să fie ziditoare.

Thomas Watson

*Londra,
22 Noiembrie 1681*

INTRODUCERE

„Atunci și cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul; Domnul a luat aminte la lucrul acesta, și a ascultat; și o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui, pentru cei ce se tem de Domnul, și cinstesc Numele Lui. „Ei vor fi ai Mei, zice Domnul oștirilor, Îmi vor fi o comoară deosebită, în ziua pe care o pregătesc Eu. Voi avea milă de ei, cum are milă un om de fiul său, care-i slujește. Și veți vedea din nou atunci deosebirea dintre cel neprihănit și cel rău, dintre cel ce slujește lui Dumnezeu și cel ce nu-I slujește”” Maleahi 3:16-18

Adevărul Scripturii este temelia credinței. Această parte a Scripturii ce stă înaintea ochilor noștri își are eleganța ei sacră, și este cu totul glorioasă în conținutul ei. Ea a fost scrisă de Maleahi, al cărui nume are sensul de „mesager”. El a venit ca un ambasador din partea Dumnezeului cerurilor.

Acest profet era atât de faimos, încât Origen și alții au presupus că ar fi fost un înger. Maleahi a trăit după

construcția celui de-al doilea templu și a fost contemporan cu Hagai și cu Zaharia.

Acest profet binecuvântat și-a înălțat glasul ca o trâmbiță, vorbind poporului evreu despre păcatele lor. El a fost ultima trâmbiță care a sunat în Vechiul Testament. Cuvintele acestui pasaj pot fi grupate în două părți, după cum urmează:

A. Caracterul celor evlavioși

1. În general, ei erau temători de Dumnezeu: „cei ce se tem de Domnul”.

2. În particular

a. Ei vorbeau adesea unul cu altul.

b. Cinsteau Numele lui Dumnezeu (lit. se gândeau).

B. Marele câștig al evlaviei

1. Domnul a văzut evlavia lor – „Domnul a luat aminte la lucrul acesta și a ascultat”.

2. Domnul a notat evlavia lor – „o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui”.

3. Domnul a răsplătit evlavia lor, iar răsplata a constat în trei lucruri:

a. Dumnezeu i-a considerat ai Lui: „Ei vor fi ai Mei”.

b. Dumnezeu i-a cinstit: „Îmi vor fi o comoară deosebită în ziua pe care o pregătesc Eu”.

c. Dumnezeu a avut milă de ei: „Voi avea milă de ei”.

Înainte de a trece la analiza separată a fiecărei părți, aș vrea să observăm cuvântul de legătură plasat la începutul pasajului, care nu poate fi omis, și anume cuvântul „atunci”. „Atunci și cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul...” Atunci, adică după întoarcerea poporului Israel din robia babiloniană, când mare parte a poporului ajunsese corupt, când au ieșit din acel cuptor mai răi decât plecaseră! În această circumstanță rea din istoria lor, cei care se temeau de Domnul vorbeau adesea unul cu celălalt.

Prin urmare, ceea ce trebuie să observăm este că profanitatea vremurilor n-ar trebui să ne înece zelul, ci mai degrabă să îl înflăcăreze. Cu cât sunt alții mai superficiali, cu atât mai stricți ar trebui să fim noi. În acele vremuri degenerate, când oamenii ajunseseră la culmea stricăciunii lor și îndrăzneau să vorbească trădare împotriva cerului, exact în acele vremuri, cei care se temeau de Domnul vorbeau adesea unul cu celălalt. Când alții erau fugari, aceștia erau apărători. Când alții vorbeau împotriva lui Dumnezeu, aceștia vorbeau în apărarea lui Dumnezeu.

În zilele lui Noe, toți oamenii ajunseseră corupți, iar lumea cea veche ajunsesese înecatã în păcat înainte să fie înecatã în ape. În acele vremuri, Noe era neprihãnit în generația lui, căci el umbla cu Dumnezeu¹. El era un fel de phoenix al epocii sale. Atanasie s-a ridicat în apărarea adevărului atunci când lumea se îndrepta către arianism². Cu cât sunt alții mai obraznici în păcatele lor, cu atât mai curajoși ar trebui să fim noi în adevăr! Când atei au spus, „degeaba Îi slujim lui Dumnezeu” (Maleahi 3:14), atunci cei ce se temeau de Domnul vorbeau adesea unul cu celălalt.

De ce ar trebui să fim cu atât mai sfinți în vremurile cele mai rele?

1. *Datorită poruncii divine.* Dumnezeu ne poruncește să fim deosebiți³, să fim circumspecți⁴, să ne despărțim de cei idolatri⁵ și să strălucim ca luminile în lumea aceasta întunecatã: „să fiți fără prihană și curați, copii ai lui Dumnezeu, fără vină, în mijlocul unui neam

¹ Geneza 6:9 – „Noe era un om neprihãnit și fără patã între cei din vremea lui: Noe umbla cu Dumnezeu”.

² arianism - învățaturã greșită formulată în secolul al IV-lea de Arie din Alexandria, declarată ereticã la Conciliul de la Nicea (325 d.Hr), care susținea divinitatea lui Hristos, dar o considera o ființă divină creatã, nu existentã veșnic în Trinitate.

³ Matei 5:47 – „Și dacã îi îmbrãțișați cu dragoste numai pe frații voștri, ce lucru neobișnuit faceți? Oare pãgãanii nu fac la fel?”

⁴ Efeseni 5:15 – „Luați seama deci să umblați cu băgare de seamã, nu ca niște neînțelepți, ci ca niște înțelepți”.

⁵ 2 Corinteni 6:17 – „Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vã de ei, zice Domnul; nu vã atingeți de ce este necurat, și vã voi primi”.

ticălos și stricat, în care străluciți ca niște lumini în lume” (Filipeni 2:15). El ne interzice să alăturăm păcătoșilor sau să facem faptele lor.

Calea către Iad este o cale bine bătătorită, iar Domnul ne cheamă să ne abatem de la acea cale: „Să nu te iei după mulțime ca să faci rău” (Exod 23:2). Acesta ar trebui să fie un motiv suficient pentru a ne menține despărțiți de lume și pentru a ne îndemna să fim curați în perioadele în care lumea este infectată de păcat. Întrucât Cuvântul lui Dumnezeu este regula noastră, voia Lui este porunca care ne este dată.

2. A fi cu atât mai sfințiți în vremurile rele constituie un indiciu al adevărului harului existent în noi. A pretinde că ești religios când vremurile sunt favorabile nu este nicio mare grozăvie. Aproape toți oamenii o vor curta pe regina Evanghelie când ea le iese în cale plină de bunătăți. Dar să mergi pe căile lui Dumnezeu când acestea sunt vorbite de rău și refuzate, să iubești un adevăr persecutat – iată ce dovedește existența principiului dătător de viață al bunătății. Peștele mort se duce la vale odată cu râul, însă peștele viu înoată împotriva curentului. A înota împotriva curentului larg răspândit al răutății demonstrează ca harul este viu în tine. Profetul Ilie a continuat să fie zelos pentru Domnul cel atotpu-

ternic, și a făcut acest lucru când oamenii demolau altarele lui Dumnezeu, demonstrând că inima și buzele lui fuseseră atinse de un cărbune luat de pe altar.

O primă aplicație a acestui adevăr este că ar trebui să vedem cât de nevrednici de numele de creștin sunt cei care se folosesc de supunerea față de păcat și își croiesc haina religiei după moda vremurilor. Ei nu își duc viața după ce este mai bun, ci după ce li se pare că este mai sigur. Sufletele care trăiesc în păcat pot să se îndrepte către dorințele altora, ele pot să se plece fie către est, fie către vest, și preferă o burtă grasă în detrimentul unei conștiințe curate. Aceștia pot, asemenea planetei Mercur, să se învârtă încoace și încolo, pot să își îndrepte barca în orice direcție ar bătea vântul, asemenea unui marinar, și pot vorbi deopotrivă limba Canaanului și a Asdodului, așa cum făceau israeliții răi. Aceștia sunt asemenea samaritenilor despre care Josephus spunea că, atunci când evreii prosperau, se apropiau și ei de aceștia, dar când erau persecutați, pretindeau că n-au nicio legătură de rudenie cu ei. Șarpele cel vechi i-a învățat pe oameni să umble pe căi unduitoare și strâmbe, și să umble după aceea religie care nu are adevărul de partea ei, ci puterea lumească.

Tot astfel, haideți să păstrăm vigoarea zelului nostru chiar și în aceste vremuri degenerate. Ar trebui ca,

printr-o împotrivire sfântă, să ardem tot mai puternic într-o epocă a înghețului. Noi trăim în vremurile cele mai murdare, căci păcatul se răspândește tot mai mult și este tot mai obraznic. De aceea, este un lucru ceros să umblăm contrar tendințelor lumii: „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia” (Romani 12:2). Haideți să fim asemenea liliacului printre spini. Păcatul nu este niciodată mai bun doar pentru că este la modă! Tot așa, nu ne va fi de niciun folos să ne înfățișăm înaintea lui Dumnezeu în ziua de apoi pretinzând că am făcut ceea ce au făcut majoritatea oamenilor. Dumnezeu va spune: „Văzând că ai păcătuit alături de mulțime, vei merge în Iad împreună cu aceasta”. Haideți să ne păstrăm curați în mijlocul murdăriei din lume, să fim ca acel pește care își păstrează prospețimea în apele sărate, și ca acea lampă care strălucește în cuptorul fumegând⁶.

Dumnezeu găsește o mare plăcere când noi suntem sfinți în vremuri de apostazie mare, așa cum Domnul găsea mare plăcere în discuțiile sfinte ale sfinților din pasajul de față. Când alții își aruncau veninul împotriva lui Dumnezeu, să existe o rămășiță a sufletelor

⁶ Geneza 15:17 – „După ce a asfințit soarele, s-a făcut un întuneric adânc; și iată că a ieșit un fum ca dintr-un cuptor”.

sfinte vorbind despre glorie și despre viața viitoare – cuvintele lor trebuie să fi fost o muzică plăcută în urechile lui Dumnezeu!

Onoarea creștinului este să își păstreze vivacitatea în sfințenie, în mijlocul unei generații adultere. Aceasta era gloria bisericii din Pergam, ea păzind Numele lui Hristos chiar acolo unde era scaunul Satanei⁷. Când vedem nelegiuirile acestor vremuri, este un lucru minunat să înflăcăram harul cu atât mai mult, și să-i dăm o strălucire mai mare. Așa cum spunea Ambrozie, creștinul dă dovadă de o dragoste mare când este asemenea unei flori deschise, care își menține prospețimea chiar și în vremurile când vânturile reci bat peste ea. „Uită-te bine la cel fără prihană” (Psalmul 37:37). Un om neprihănit este întotdeauna o priveliște frumoasă, dar este cel mai vrednic de admirat când se comportă ca o stea strălucitoare, luminând în întuneric și când, după ce a abandonat totul, își păstrează integritatea.

A fi sfânt într-o epocă a neleguirii valorează mult spre animarea credincioșilor slabi. Această sfințenie întărește genunchii moi⁸ și întărește acele temple ale Duhului Sfânt aflate pe punctul de a se prăbuși. Zelul unui

⁷ Apocalipsa 2:13 - „Știu unde locuiești: acolo unde este scaunul de domnie al Satanei. Tu ții Numele Meu și n-ai lepădat credința Mea nici chiar în zilele acelea când Antipa, martorul Meu credincios, a fost ucis la voi, acolo unde locuiește Satana”.

⁸ Isaia 35:3 - „Întăriți mâinile slăbănogite și întăriți genunchii care se clatină”.

om este o torță arzătoare de la care alții pot să își alimenteze flăcările. Statornicia martirilor a înflăcărat dragostea multora pentru adevăr! Chiar dacă ceea ce mântuiește este doar sângele lui Hristos, totuși sângele martirilor poate să întărească. Cătușele temniței în care a fost pus Pavel au făcut mulți convertiți la curtea lui Nero, doi dintre aceștia fiind ulterior martiri, așa cum ne povestește istoria. Sfatul și exemplul sfânt al lui Bradford, așa cum a confirmat episcopul Ferrar, l-a determinat să nu se atingă de contaminarea romano-catolică.

Cât de trist va fi pentru cei ce doar pretind credința să se îndepărteze de pretențiile lor anterioare, și să scoată la iveală o religie nouă. Iulian s-a îmbăiat în sângele fiarelor aduse ca jertfă înaintea zeilor păgâni, spălându-se în felul acesta de botezul lui anterior. În vremea lui Iulius Cezar s-a întâmplat ceva uimitor: strugurii sălbatici au rodit pe butucii de vie sănătoasă, lucru considerat dezgustător. Când oamenii care păreau să producă roadele neprihănirii, dar, după aceea, au produs strugurii sălbatici ai spurcăciunii, aceste lucruri au vorbit clar despre viitoarea lor pierzare! „Ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut calea neprihănirii, decât, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă de la porunca sfântă, care le fusese dată” (2 Petru 2:21). Fie ca acest

lucru să ne determine să păstrăm puterea sfințeniei în cele mai rele vremuri. Chiar dacă alții se minunează că nu păcătuiam pe cât o fac ei, să ne amintim că este mai bine să mergem în Rai alături de puțini oameni, decât să mergem în Iad cu mulțimea. „Intrați pe poarta cea strimță. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare, și mulți sunt cei ce intră pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață, și puțini sunt cei ce o află” (Matei 7:13-14).

Dar aici se ridică o *întrebare*: Cum putem să ne păstrăm ascuțimea și prospețimea harului în vremuri de apostazie?

În primul rând, *să ne păzim ca nu cumva inimile noastre să fie legate prea mult de această lume*. Lumea sufocă zelul, așa cum pământul stinge focul. Noi suntem îndemnați să ne iubim vrăjmașii, dar lumea este un vrăjmaș pe care nu trebuie să îl iubim: „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume” (1 Ioan 2:15). Lumea încearcă să ne vrăjească prin amăgirile ei, dar nu ne va ucide prin săgețile ei! Cine este un Dima va fi un Iuda! Un iubitor al lumii va trăda o cauză sfântă pentru un galben, și își va distruge o conștiință sănătoasă.

În al doilea rând, *să fim voluntari în evlavie, adică să alegem slujba Domnului*: „Aleg calea adevărului”

(Psalmul 119:30). Una este să fii bun de dragul beneficiilor, și alta este să fii bun având în vedere un scop sfânt. Ipocriții sunt buni doar pentru că au planuri lumești. Ei primesc Evanghelia doar pentru avantaje seculare, motiv pentru care, cu trecerea timpului, se vor lepăda de ea. Se spune că rostopasca își păstrează prospețimea numai dacă este îmbrăcată în aur. Imediat ce ai îndepărtat aurul, se ofilește.

Inimile false sunt bune doar atunci când sunt înconjurate de prosperitate și aur, căci dacă le-ai luat aceste lucruri, vei vedea cum își vor pierde toată bunătatea aparentă. Dar dacă noi ne păstrăm această sfințenie în vremuri de decădere de la credință, trebuie să-L slujim pe Dumnezeu în mod voluntar. Cel ce este evlavios ca urmare a alegerii lui iubește sfințenia pentru frumusețea ei și îmbrățișează Evanghelia când toate comorile lumii acesteia îi sunt luate.

În al treilea rând, haideți să fim *îmbrăcați în sinceritate*. Dacă o bucată de lemn începe să se încovoie, cauza este că lemnul este nesănătos. Motivul pentru care mulți se pleacă și se supun păcatului, împotriva conștiinței lor, este că inimile lor nu sunt sănătoase. „Inima nu le era tare [sinceră] față de El, și nu erau credincioși legământului Său” (Psalmul 78:37). Sinceritatea dă naștere stabilității. Când apostolul ne îndeamnă

să rămânem fermi în ziua cea rea, pe lângă restul armurii creștine, el ne îndeamnă să ne îmbrăcăm cu cingătoarea adevărului: „Stați gata dar, având mijlocul încins cu adevărul” (Efeseni 6:14). Cingătoarea adevărului nu este altceva decât sinceritatea.

În al patrulea rând, *suntem chemați să înflăcăram dragostea pentru Hristos*. Dragostea este un combustibil sfânt. Ea aprinde dorințele, întărește curajul și îl poartă pe creștin mai presus de dragostea pentru viață, și mai presus de frica morții. „Apele cele mari nu pot să stingă dragostea” (Cântarea Cântărilor 8:7). Dragostea este ceea ce L-a făcut pe Hristos să sufere pentru noi. Dacă cineva se întreabă de ce a murit Hristos, am putea să-i răspundem: „A murit de iubire!” Dacă Îl iubim pe Hristos, vom fi alipiți de El în cele mai grele vremuri, și vom fi ca acea fecioară despre care povestește sfântul Vasile, și care, neacceptând eliberarea în condițiile în care i se cerea să păcătuiască, a strigat: „Să piară viața și banii! Să vină Hristos!”

În al cincilea rând, dacă vrem să ne păstrăm viigoarea și proșpețimea harului în vremurile rele, haideti să *ne întărim inimile împotriva atacurilor și a ocărilor celor răi*. David era cândva subiectul cântecelor bețivilor: „cei ce beau băuturi tari mă pun în cântece” (Psalmul 69:12). Un creștin nu este niciodată atât de rău pe

cât este ocărât. Stelele nu sunt mai puțin glorioase, chiar dacă unora li s-au dat nume urâte, cum ar fi Ursa, Dragonul și altele. Ocările nu sunt decât așchii ale crucii. Cum va îndura cineva arderea pe rug, dacă nu poate suporta o batjocură? Batjocura de care are parte creștinul pentru Hristos este semnul cinstei și al înfierii: „Dacă sunteți batjocoriți pentru Numele lui Hristos, ferice de voi! Fiindcă Duhul slavei, Duhul lui Dumnezeu, Se odihnește peste voi” (1 Petru 4:14). Creștinii ar trebui să lege aceste ocări ca pe-o cunună pusă asupra capului lor. Mai bine să te batjocorească oamenii pentru că ești evlavios, decât să te condamne Dumnezeu pentru că ai fost rău! Niciodată nu vei ajunge în punctul în care oamenii să își epuizeze batjocurile la adresa credinței tale. Dacă un șchiop râde de tine pentru că mergi bine pe picioarele tale, te-ai apuca oare să mergi într-un picior?

În al șaselea rând, dacă vrem să menținem proșpețimea devoțiunii în vremurile rele, haideți să-*L implorăm pe Dumnezeu să ne dea harul care ne confirmă starea spirituală și ne ajută*. Harul obișnuit ar putea să fluture pe deasupra capului nostru. Petru a avut un astfel de har, și totuși nu l-a ferit de cădere. Da, el a pierdut o singură bătălie, chiar dacă nu a pierdut victoria. Avem nevoie de ajutor, de harul care ne susține, ne stârnește și ne sprijină, nu doar de har *în noi*, ci și de har *cu noi*:

„Prin harul lui Dumnezeu sunt ce sunt. Și harul Lui față de mine n-a fost zadarnic; ba încă am lucrat mai mult decât toți: totuși nu eu, ci harul lui Dumnezeu, care este în mine” (1 Corinteni 15:10). Harul acesta, o petală proaspătă a Duhului, ne va purta fără eșec prin furtunile groaznice ale lumii. Astfel, vom putea să ne menținem zelul eroic în vremuri corupte, și să fim ca muntele Sionului, care nu poate fi mișcat din loc.

P A R T E A Î N T Â I

**C A R A C T E R U L
C E L O R E V L A V I O Ș I**

1

CEI EVLAVIOȘI SE TEM DE DUMNEZEU

După ce am trecut de partea introductivă prezentând lucrurile generale din pasaj, mă voi îndrepta acum, în primul rând, la caracterul general al celor evlavioși: ei sunt cei *temători* de Dumnezeu – „cei ce se tem de Domnul”. Dar la ce fel de frică sau temere de Dumnezeu se face referire aici?

În primul rând, nu se are în vedere o frică naturală, adică un tremur sau niște palpații al inimii, stârnite de iminența vreunui pericol. „Ei se tem de pericolele de pe drum” (Eclesiastul 12:5, lit. KJV).

În al doilea rând, nu este vorba despre o frică păcătoasă, care poate fi de două feluri:

a) o frică superstițioasă, ca atunci când oamenii spun că le-a tăiat calea o pisică neagră, lucru de care unii se îngrijorează mai mult decât dacă au o prostituată în patul lor.

b) o frică firească sau carnală. Aceasta este febra sufletului care îl face să se cutremure. Cel ce este timorat va fi trădător. El își va trăda prietenul și Îl va respinge pe Dumnezeuul lui. Hristos ne avertizează de trei ori într-un singur capitol să nu ne fie frică de oameni: „Așa că să nu vă temeți de ei. Căci nu este nimic ascuns care nu va fi descoperit, și nimic tănuit care nu va fi cunoscut. Ce vă spun Eu la întuneric, voi să spuneți la lumină; și ce auziți șoptindu-se la ureche, să propovăduiți de pe acoperișul caselor. Nu vă temeți de cei ceucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul; ci temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă și sufletul și trupul în gheenă. Nu se vând oare două vrăbii la un ban? Totuși, niciuna dintre ele nu cade pe pământ fără voia Tatălui vostru. Cât despre voi, până și perii din cap, toți vă sunt numărați. Deci să nu vă temeți; voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii” (Matei 10:26-31). Aristotel spunea că motivul pentru care cameleonul își schimbă culoarea atât de mult este că îi este foarte frică. Frica îi face pe oameni să-și schimbe religia așa cum cameleonul își schimbă culorile! O frică carnală este una care aduce chinuri nemaiîntâlnite: „frica are cu ea pedeapsa” (1 Ioan

4:18). Termenul tradus din limba greacă prin pedeapsă este tradus alteori prin Iad⁹. Frica aceasta are Iadul în ea. Mai apoi, o frică firească este dăunătoare. Ea îndispune mintea așa încât nu mai dorește să se achite de datoriile ei. Aflați sub puterea fricii, ucenicii au ajuns mai predispuși să fugă decât să se roage¹⁰, și ea îi îndeamnă pe unii oameni să apeleze la căi și mijloace păcătoase pentru a scăpa: „Frica de oameni este o cursă” (Proverbe 29:25). Ce anume l-a determinat pe Petru să se lepede de Hristos și pe Origen să aprindă jertfa înaintea idolului, dacă nu frica?

Frica despre care se vorbește în acest pasaj este o frică divină, adică reverența și adorarea sfințeniei lui Dumnezeu, ca și raportarea noastră întotdeauna la aceste trăsături sfinte ale Lui. Distanța infinită dintre Dumnezeu și noi este ceea ce cauzează această temere.

Când gloria lui Dumnezeu a început să strălucească pe munte, Moise a spus: „Sunt îngrozit și tremur” (Evrei 12:21). Cei care se apropie de prezența lui Dumnezeu cu inimi ușurate și I se închină într-o manieră nepăsătoare n-au niciun pic de frică de El.

⁹ Matei 25:46 – „aceștia vor merge în pedeapsa veșnică”.

¹⁰ Matei 26:56 – „Atunci toți ucenicii L-au părăsit și au fugit”.

„Cei ce se tem de Domnul”. În aceste cuvinte se găsesc două aspecte:

1. Actul - temerea.
2. Obiectul - Domnul.

„Cei ce se tem de Domnul”. Frica de Dumnezeu este suma oricărei religii adevărate. „Să ascultăm dar încheierea tuturor învățăturilor: Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om” (Eclesiastul 12:13). Frica este un har esențial, prima sămânță pe care Dumnezeu o pune în inimă. Chiar dacă un creștin poate spune puțin despre credință, și probabil nimic despre siguranță, totuși el nu îndrăznește să respingă realitatea că se teme de Dumnezeu¹¹. Dumnezeu este atât de mare, încât creștinul se teme ca nu cumva să nu Îi fie plăcut. Dumnezeu este atât de bun, încât creștinul se teme ca nu cumva să Îl piardă.

TRĂSĂTURILE CELOR CARE SE TEM DE DUMNEZEU

Învățătura pe care o avem aici este aceasta: datoria indispensabilă a creștinului este aceea de a fi temător de Dumnezeu. „Teme-te de Dumnezeu!” (Eclesiastul

¹¹ Neemia 1:11 - „Ah! Doamne, să ia aminte urechea Ta la rugăciunea robului Tău, și la rugăciunea robilor Tăi, care vor să se teamă de Numele Tău!”

5:7). „Te vei teme de acest Nume slăvit și înfricoșat, adică de Domnul, Dumnezeul tău” (Deuteronom 28:58). Această frică de Dumnezeu este însăși temelia unui sfânt. Nimeni nu poate acționa ca un creștin fără a avea frică de Dumnezeu, căci ar fi ca și cum n-ar avea rațiune. Această frică sfântă este atitudinea statornică și trăsătură definitorie a sufletului. Această frică nu este una servilă, ci filială. Este o mare diferență între a te teme de Dumnezeu și a-ți fi groază de Dumnezeu. Cel evlavios se teme de Dumnezeu cum se teme un copil de tatăl său. Celor răi le este frică de Dumnezeu așa cum îi este infractorului de judecător! Frica divină este ilustrată ca admirabilă dacă te vei gândi la felul în care ea este amestecată și întrețesută cu diferite alte haruri.

1. Frica de Dumnezeu este amestecată cu dragoste.

„El le împlinește dorințele celor ce se tem de El, le aude strigătul și-i scapă... Domnul îi păzește pe toți cei ce-L iubesc și-i nimicește pe toți cei răi” (Psalmul 145:19, 20). Nevasta evlavioasă se teme să își supere soțul, pentru că îl iubește. Este nevoie ca frica și dragostea să fie amestecate una cu cealaltă. Dragostea este ca acele vâsle care pun sufletul în mișcare. Frica, pe de altă parte, este ca balastul care menține sufletul statornic în credința adevărată. Dragostea are tendința de a se duce către lucruri deșarte, atâta vreme cât nu este echilibrată de frică.

2. Frica de Dumnezeu este amestecată cu credință.

„Prin credință Noe, când a fost înștiințat de Dumnezeu despre lucruri care încă nu se vedeau, și, plin de o teamă sfântă, a făcut un chivot” (Evrei 11:7). Când sufletul privește la sfințenia lui Dumnezeu, apoi la păcătoșenia lui, se teme. Dar când există frică amestecată cu credința în meritele lui Hristos, chiar dacă sufletul tremură, el își păstrează încrederea. Asemenea unui vapor bine ancorat, chiar dacă el este scuturat de vânt, rămâne agățat de ancoră. În înțelepciunea Lui minunată, Dumnezeu a legat aceste două haruri: credința și frica. Frica ocrotește seriozitatea, iar credința ocrotește bucuria. Frica este asemenea plumbului pentru năvod – îl păstrează pe creștin păzindu-l ca să nu plutească în prezumții superficiale, iar credința este precum plutitorii năvodului, păzindu-l să nu se scufunde în disperare.

3. Frica de Dumnezeu este amestecată cu prudență.

Cel ce se teme de Dumnezeu are un ochi de șarpe într-un cap de porumbel. El prevede și evită acele stânci de care alții se izbesc. „Omul chibzuit [prudent] vede nenorocirea și se ascunde, dar cei proști merg înainte și sunt pedepsiți” (Proverbe 22:3). Chiar dacă frica de Dumnezeu nu face ca omul care o are să fie laș, îl poate face prudent.

4. *Frica de Dumnezeu este amestecată cu nădejde.* „Iată, ochiul Domnului îi privește peste cei ce se tem de El, peste cei ce nădăjduiesc în bunătatea Lui” (Psalmul 33:18). Am putea crede că frica distruge nădejdea, dar, în realitate, o hrănește. Frica este pentru nădejde ca uleiul pentru lampă – o menține arzând. Cu cât ne temem mai mult de dreptatea lui Dumnezeu, cu atât mai mult vom nădăjdui în îndurarea Lui. Este adevărat, cei ce n-au nicio frică de Dumnezeu nădăjduiesc uneori, dar aceasta nu este „o mângâiere veșnică și o bună nădejde” (2 Tesaloniceni 2:16). Păcătoșii pot pretinde că au „drept coif nădejdea mântuirii” (1 Tesaloniceni 5:8), dar lor le lipsește „platoșa neprihănirii” (Efeseni 6:14).

5. *Frica de Dumnezeu este amestecată cu străduință.* „Noe, plin de o teamă sfântă, a făcut un chivot” (Evrei 11:7). Există o frică firească, care Îl vede pe Dumnezeu ca pe un judecător sever. Acest lucru alungă sufletul de la datoria lui: „mi-a fost teamă, și m-am dus de ți-am ascuns talantul în pământ” (Matei 25:25). Dar există și o temere a străduinței. Un creștin se teme – și se roagă. El se teme – și se pocăiește. Temerea îi dă viață sârguinței. Temându-se ca nu cumva mirele să sosească acasă înainte ca ea să se îmbrace, mireasa se grăbește și se împodobește, așa încât să fie gata pentru a-l întâlni. Frica stârnește ochiul la vedere și mâna la lucru. Frica

alungă lenevia din dioceza ei. Frica sfântă spune: „cea mai mare străduință în credința adevărată este cu mult mai puțin decât cea mai neînsemnată durere pe care cei condamnați o vor resimți în Iad”. Nu există niciun lucru care să ne îndemne mai bine în cursa către cer cum este frica de Dumnezeu.

2

MOTIVE PENTRU TEMEREA DE DUMNEZEU

Iată câteva motive care ar trebui să stârnească în noi această frică sfântă de Dumnezeu:

1. *Privirea lui Dumnezeu este îndreptată mereu asupra noastră.* Cel ce stă sub privirea prințului său pământesc va fi grijuliu să nu facă nimic care să îl jignească. „N-a cunoscut Dumnezeu căile mele? Nu mi-a numărat El toți pașii?” (Iov 31:4). Dumnezeu vede și în întuneric: „Iată că nici chiar întunericul nu este întunecos pentru Tine; ci noaptea strălucește ca ziua, și întunericul ca lumina” (Psalmul 139:12). Noaptea nu întinde nicio cortină și norii nu desfac nicio perdea care să împiedice ochii lui Dumnezeu. Dumnezeu vede inima. Un judecător pământesc poate cântări numai faptele, însă Dumnezeu judecă inima. „Eu, Domnul, cercetez inima” (Ieremia 17:10). El este asemenea roților lui Ezechiel, „plin de ochi”. Dumnezeu este numai ochi!

N-ar trebui oare ca acest lucru să ne facă să umblăm cu frică și circumspecție? Noi am putea crede că nu păcătuim, dar Judecătorul nostru privește în sufletele noastre.

2. *Dumnezeu consideră absența fricii noastre față de El ca o sfidare a Lui.* Așa cum a nu Îl lăuda pe Dumnezeu înseamnă să greșim față de El, tot așa, atunci când nu avem frică de El facem un act de sfidare față de El. Dintre toate lucrurile, o persoană poate cel puțin să îl îndure pe cel care i-a greșit, dar „pentru ce să-L hulească cel rău pe Dumnezeu?” (Psalmul 10:13). Vai, sfidarea unui vierme față de Creatorul lui stârnește furia pe fața lui Dumnezeu! „Mi se va sui în nări mânia aprinsă” (Ezechiel 38:18).

3. *Dumnezeu are puterea de a ne distruge.* „Temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă și sufletul și trupul în gheenă” (Matei 10:28). Când știm că Dumnezeu poate să ne privească în mormântul nostru și să ne arunce în Iad cu o suflare, cum am putea să nu ne temem de El? Ar fi oare un lucru ușor să ne luptăm cu flăcările? „Dar cine ia seama la tăria mâniei Tale și la urgia Ta, așa cum se cuvine să se teamă de Tine?” (Psalmul 90:11). Ce ape ar putea să stingă focul infernului? Am putea să avem frică de oamenii care încearcă să ne rănească, însă ce este puterea lor prin comparație cu cea a lui Dumnezeu? Ei ne amenință cu o temniță, dar Dumnezeu ne amenință

cu Iadul. Ei ne pot ataca viața, dar Dumnezeu ne atacă sufletul – așa că am face bine să tremurăm înaintea Lui! Ce lucru groaznic va fi atunci când izvoarele cele mari ale mâniei lui Dumnezeu vor fi revărsate, și când potirile Lui amare vor fi turnate peste cei răi! „Îți va suferi inima, și Îți vor fi mâinile destul de tari în zilele când voi lucra împotriva ta?” (Ezechiel 22:14).

Unii vin cu această obiecție: dar nu suntem noi oare îndemnați să Îl slujim pe Dumnezeu fără frică?¹²

Nu suntem chemați să ne temem de Dumnezeu cu o frică asemenea fricii celor răi. Ei se tem de Dumnezeu așa cum un sclav turc se teme de stăpânul lui. Ei se tem de El așa încât Îl urăsc, și își doresc să nu fi existat! Noi nu trebuie să-L slujim pe Dumnezeu cu această frică a Iadului, ci să-L slujim cu o frică sinceră, asemenea copiilor Lui, o frică îndulcită cu dragoste.

¹² Luca 1:74 – „după ce ne va izbăvi din mâna vrăjmașilor noștri, ne va îngădui să-I slujim fără frică”.

3

APLICAȚII REFERITOARE LA TEMEREA DE DUMNEZEU

Aceste adevăruri îi *resping* pe papistașii care susțin că un creștin nu poate avea siguranță, pentru că este chemat să-L slujească pe Dumnezeu fără frică. Siguranța și frica sunt diferite, dar nu sunt contrare. Un copil poate avea siguranța dragostei tatălui său, și totuși să simtă în el temerea ca nu cumva să îl jignească. Cui i-a fost mai mare frică de păcat ca lui Pavel?¹³ Totuși, cine a avut mai multă siguranță? „Fiul lui Dumnezeu m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine” (Galateni 2:20). Credința duce la siguranță¹⁴, iar frica ocrotește siguranța.

Datoria creștinului este să se teamă de Dumnezeu. Cât de străini trebuie să fie de credința adevărată cei

¹³ 1 Corinteni 9:27 – „Ci mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat”.

¹⁴ Efeseni 1:13 – „Și voi, după ce ați auzit cuvântul adevărului (Evanghelia mântuirii voastre), ați crezut în El și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit”.

care cărora le lipsește această frică sfântă! Cei evlavioși se tem și nu păcătuiesc. Cei răi păcătuiesc, dar nu se tem. Ei sunt asemenea leviatanului, care „este făcut ca să nu se teamă de nimic” (Iov 41:33). Absența fricii de Dumnezeu este cauza naturală a oricărei răutăți: „gura le este plină de blestem și de amărăciune; au picioarele grabnice să verse sânge” (Romani 3:14-15). De ce? „Frica de Dumnezeu nu este înaintea ochilor lor” (v. 18).

Avraam a observat că oamenii din Gherar nu se rețineau de la niciun păcat. De ce oare? „Îmi ziceam că, fără îndoială, nu-i nicio frică de Dumnezeu în țara aceasta” (Geneza 20:11). Judecătorul din Evanghelie este numit „nedrept” (Luca 18:6) și nu este de mirare de ce, pentru că el „nu se temea de Dumnezeu” (v. 2). Acolo unde frica de Dumnezeu lipsește, este de așteptat să vedem excesele păcatului, căci frica este ceea ce îl înfrânează. Acolo unde malurile râului nu sunt înalte, apa se va revărsa peste acestea. Noi trăim într-o epocă a păcatului, căci este drept să ne întrebăm: Oare oamenii ar îndrăzni să păcătuiască în felul în care o fac, dacă frica de Dumnezeu ar stăpâni în inimile lor? Ar îndrăzni ei să înjure, să fie imorali, să înșele, să mintă, să urască curăția, să Îl batjocorească pe Dumnezeu, să pună la cale tot felul de comploturi, să persecute trupul lui Hristos – dacă ar fi avut frica de Dumnezeu înaintea ochilor lor?

Acești oameni proclamă înaintea lumii că ei sunt atei. Ei nu cred în nemurirea sufletului. Ei sunt mai răi decât brutele – căci un animal sălbatic se teme de foc, însă aceștia nu se tem nici de focurile Iadului! Păcătoșii sunt mai răi decât diavolii, căci până și diavolii „cred... și se înfioară” (Iacov 2:19).

Haideți să deplângem absența fricii de Dumnezeu în lumea noastră. Cum se face că atât de puțini oameni se tem de Dumnezeu?

În primul rând, *oamenilor nu le este frică de Dumnezeu pentru că nu au cunoștința lui Dumnezeu.* „Au urât știința și n-au ales frica Domnului” (Proverbe 1:29). Orice păcat este întemeiat pe necunoașterea lui Dumnezeu. Dacă oamenii L-ar fi cunoscut pe Dumnezeu în gloria Sa imensă, ei ar fi fost copleșiți de o uimire divină. Când profetul Isaia a văzut înaintea lui o licărire a gloriei lui Dumnezeu, a fost izbit de o consternare sfântă: „Vai de mine! Sant pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, și am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor!” (Isaia 6:5). Necunoașterea lui Dumnezeu alungă frica de Dumnezeu.

În al doilea rând, oamenilor nu le este frică de Dumnezeu pentru că ei presupun că au parte de îndurarea Lui. Dumnezeu este îndurător, iar acești oameni nu se îndoiesc de virtutea acestui balsam suveran. Dar cui îi este dată îndurarea lui Dumnezeu? „Îndurarea Lui se întinde din neam în neam peste cei ce se tem de El” (Luca 1:50). Cei ce nu se tem de dreptatea lui Dumnezeu, nu vor gusta îndurarea Lui.

Haideți să deplângem că frica lui Dumnezeu este atât de intens alungată din lumea noastră. De ce oare nu se mai găsește aproape nicăieri? Unii se tem de rușine, alții se tem de pericole, dar unde este cel care se teme de Dumnezeu? Cât de puțini se tem de Dumnezeu cu adevărat, nu doar printre oameni în general, ci chiar printre cei ce pretind că sunt creștini! Adeseori pretenția credinței nu este decât o haină care să acopere păcatul. Absalom și-a ascuns trădarea printr-un jurământ religios¹⁵. Fariseii se foloseau de rugăciuni lungi ca de o haină care ascundea asuprirea altora¹⁶. Este un lucru dezgustător să ai planuri rele și să le ascunzi în spatele măștii evlaviei. Zăpada albă ascunde multe gunoaie.

¹⁵ 2 Samuel 15:7 – „După trecere de patruzeci de ani, Absalom i-a zis împăratului: „Dă-mi voie să mă duc la Hebron să împlinesc o juruință pe care I-am făcut-o Domnului”.

¹⁶ Matei 23:14 – „Vai de voi, cărturari și Farisei fățarnici! Pentru că voi mâncați casele văduvelor, în timp ce, de ochii lumii, faceți rugăciuni lungi; de aceea veți lua o mai mare osândă”.

Stratul de zăpadă a pretenției de credință acoperă multe inimi bolnave! Păcatele falșilor credincioși sunt mai odioase. Spinii sunt o prezență rea la câmp, dar și mai rea într-o grădină. Păcatele celor răi Îl mânie pe Dumnezeu, dar păcatele preținșilor creștini Îl întristează.

Iată acum câteva aplicații menite să *mustre*.

În primul rând, *acest adevăr îi mustră pe păcătoșii joviali*, care sunt atât de departe de frica de Dumnezeu, încât își petrec viețile în noroi și deșertăciune! „Oamenii mâncau, beau, se însurau și se măritau până în ziua când a intrat Noe în corabie; și a venit potopul și i-a prăpădit pe toți” (Luca 17:27). Există un loc în Africa denumit Timbuktu, unde oamenii își petrec toată ziua dansând și jucând. Și ce vieți senzuale și joviale duc galanții vremurilor noastre! Ei își petrec viețile într-un freamăt continuu, ca și cum ar fi fost creați ca leviatanul, căruia îi place să se joace în apele mării. „Cântă cu sunet de tobă și de arfă, se desfată cu sunete de caval” (Iov 21:12). Ei călăresc către Iad pe spinarea plăcerii și galopează bucuroși spre pierzare!

Nu ne cheamă Dumnezeu să ne cutremurăm? Păcatele noastre ne arată cum este răul. Oare nu ar trebui să ne temem că „s-a dus slava” (1 Samuel 4:21)? Să nu

ne temem de moartea adevăratei religii înainte de nașterea reformei? Să nu ne temem că anumite calamități ar putea aduce cu ele frica judecăților anterioare? Așa cum spunea prorocul Ezechiel: „O, sabie, tu tai toiagul de cârmuire al fiului meu, care nesocotește orice lemn” (Ezechiel 21:10). Dar sufletele joviale au alungat frica de Dumnezeu din ele.

„Credeți că ziua nenorocirii este departe, și faceți să se apropie domnia silniciei. Ei se culcă pe paturi de fildeș și stau întinși alene pe așternuturile lor; mănâncă miei din turmă și viței puși la îngrășat. Aiurează în sunetul alăutei, se cred iscusiți ca David în instrumentele de muzică” (Amos 6:3-5). Păcătoșii ale căror inimi sunt împietrite de plăceri moi își pot păstra poftele, dar își pot lua adio de la Hristos și de la Evanghelia Lui. „Ei se ospătează fără rușine” (Iuda 12), dar uită că moartea va aduce cu ea judecata, și vor trebui să plătească în focurile Iadului! Când vrea moartea vreunuia dintre supușii lui, sultanul turc îl invită la o petrecere somptuoasă, după care poruncește să fie luat de la masă și spânzurat. Tot astfel, Satana îi îndestulează pe oameni cu poftă și bucurii păcătoase, după care îi strânge de gât! Iubitorii de plăceri nebune sunt ca peștele care înoată liniștit prin apele argintii ale Iordanului, până când, în final, cade în

Marea Moartă. „Cei ce vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită, în laț și în multe poftes nesăbuite și vătămătoare, care cufundă pe oameni în prăpăd, și pierzare” (1 Timotei 6:9).

În al doilea rând, acest adevăr *îi mustră pe păcătoșii siguri pe ei*, care nu au în ei nicio frică de Dumnezeu. Asemenea Laisului din vechime, ei sunt un „popor liniștit și în pace” (Judecători 18:27, cu sensul de „sigur pe el”, cf. KJV). Cei ce se simt cel mai puțin siguri pe ei înșiși sunt cei mai încrezători! Siguranța carnală îi aruncă pe oameni într-un somn adânc. Păsările care își fac cuib în clopotnițe nu sunt deranjate de zgomotul pe care clopotele îl fac, pentru că se obișnuiesc cu acestea. Un păcătos care are o siguranță carnală în el este deosebit în felul următor:

a. El manifestă o răutate ca a celor mai răi, dar trage nădejdea să fie mântuit alături de cei mai buni. „Voi avea pacea, chiar dacă aş urma după pornirile inimii mele [încăpățânată]” (Deuteronom 29:19). Este ca și cum un om ar bea otravă, dar crede că va putea rămâne sănătos. Un păcătos sigur pe el trăiește acum în poalele Dalilei, dar nădăjduiește ca, într-o zi, să ajungă în sânul lui Avraam!

b. Un păcătos sigur pe sine își închipuie că totul îi va merge bine doar pentru că trăiește în pace. El îi aude pe alții vorbind despre un „duh de robie” și despre groaza pe care au simțit-o pentru păcat, dar nu îi mulțumește lui Dumnezeu pentru că nu a cunoscut niciodată ce înseamnă acea tulburare a sufletului; el își imaginează că are o conștiință în stare bună, doar pentru că ea nu îl mai mustră. Când diavolul își păzește palatul – acolo este „pace”. Pacea neîntemeiată nu produce un cutremur în conștiința lui.

c. Un păcătos sigur pe sine este nepăsător în legătură cu sufletul lui. Sufletul este partea cea mai aleasă a ființei omului, fiind încununat cu rațiune. Un păcătos sigur pe el își hrănește trupul, dar își neglijează sufletul. El este ca unul care își udă florile, dar nu se preocupă deloc de giuvaierurile sale. Iată aici un om sigur pe el, în letargie spirituală; el nu are nicio percepție a vieteii viitoare; el este lipsit de frica de Dumnezeu.

În al treilea rând, acest adevăr *îi mustră pe batjocoritori*, cei mai ticăloși dintre păcătoși. „În zilele din urmă vor veni batjocoritori plini de batjocuri” (2 Petru 3:3). Acești Ismaeliți râd de trăirea sfântă și ridiculizează orice credință adevărată. Ei aruncă munți de ocări

la adresa sfinților. În masacrul de la Paris, papistașii i-au batjocorit pe protestanți când i-au ucis: „Unde este Dumnezeu vostru acum? Ce s-a ales acum de toate rugăciunile voastre?” Aceștia sunt diavoli cu chip de om! Ei sunt departe de frica de Dumnezeu! Scaunul batjocoritorului stă pe buza Iadului!

Aceste adevăruri ne îndeamnă să avem frica de Dumnezeu adânc înrădăcinată în inimile noastre. „Fericite de omul care se teme neconținut” (Proverbe 28:14). Frica de Dumnezeu va influența toate acțiunile noastre. Ea ar trebui să ne facă evlavioși în ambele table ale poruncilor lui Dumnezeu. Ea ar trebui să ne determine la sfințenie înaintea lui Dumnezeu și la neprihănire față de oameni. Ar trebui să fim mai autentici în promisiunile noastre și mai drepecți în acțiunile noastre: „Tot ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel; căci în aceasta este cuprinsă Legea și Prorocii” (Matei 7:12).

4

19 MOTIVE PENTRU A TE TEME DE DUMNEZEU

Pentru a te îndemna la această frică sfântă de Dumnezeu, aş vrea să îţi prezint caracterul deosebit şi onorabil al fricii de Dumnezeu.

1. *Frica de Dumnezeu este semnul distinctiv autentic şi uniform al unui sfânt.* Sfinţii din vechime erau oameni care se temeau de Dumnezeu¹⁷; Obadia s-a temut mult de Dumnezeu. Toate virtuţile morale, în cea mai înaltă formă de manifestare a lor, nu îl pot face pe om să fie sfânt, dar iată caracterul adevărat al creştinului – el se teme de Dumnezeu. Augustin spunea despre sine că a bătut tremurând la uşa Cerului. Hristos i-a denumit pe aleşii Lui, „oile” Sale (Ioan 10:27), căci acestea au o

¹⁷ Geneza 22:12 – „Îngerul a zis: ,Să nu pui mâna pe băiat şi să nu-i faci nimic; căci ştiu acum că te temi de Dumnezeu, întrucât n-ai cruţat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pentru Mine”. Faptele Apostolilor 10:22 – „Ei au răspuns: ,Sutaşul Corneliu, om drept şi temător de Dumnezeu şi vorbit de bine de tot neamul Iudeilor, a fost înştiinţat de Dumnezeu, printr-un înger sfânt, să te cheme în casa lui, şi să audă cuvintele, pe care i le vei spune”.

ființă care tremură. Sfinții se cutremură, pentru că nu îndrăznesc să trăiască libertin, cum o fac alții.

2. *Frica de Dumnezeu este începutul înțelepciunii adevărate.* „Frica Domnului este începutul științei” (Proverbe 1:7). Înțelepciunea este „mai de preț decât mărgăritarele” (3:15). Nicio piatră prețioasă nu ne împodobește atât de frumos ca înțelepciunea. Dar frica de Domnul este înțelepciunea noastră: „Iată, frica de Domnul, aceasta este înțelepciunea” (Ioan 28:28).

În ce fel este frica de Dumnezeu înțelepciunea autentică?

A. *Frica de Dumnezeu este înțelepciune prin aceea că ne face atenți în viețile noastre spirituale.* Înțelepciunea ține de a ne cerceta cu precizie. Frica de Dumnezeu îl învață pe om să își cerceteze starea sufletului cu amănunțime. „O, suflete, care este starea ta?” Câștigi sau pierzi în sfințenie? Este credința ta caracteristică pruncilor, abia începând să se hrănească de la sânul făgăduinței? Sau a crescut spre maturitate? Cum este? Cine are întâietate în sufletul tău – harul sau păcatul? Astfel, frica de Dumnezeu ne face înțelepți în cercetarea de sine, în a vedea cum stau lucrurile între Dumnezeu și sufletele noastre. „Cuget adânc înăuntrul inimii mele, îmi cade duhul pe gânduri” (Psalmul 77:6).

B. Frica de Dumnezeu este înțelepciune prin faptul că ne face să înțelegem tainele divine. „Prietenia [tainele, lit. KJV] Domnului este [sunt] pentru cei ce se tem de El” (Psalmul 21:14). Înțelept trebuie să fie acela care este obișnuit cu tainele cerului. Unul care se teme de Dumnezeu cunoaște taina alegerii¹⁸, a dragostei lui Dumnezeu¹⁹, a ungerii sfinte²⁰. El știe care este gândul lui Dumnezeu: „Noi însă avem gândul lui Hristos” (1 Corinteni 2:16).

C. Frica de Dumnezeu este înțelepciune prin aceea că ne face gânditori și atenți. „Mă gândesc la căile mele” (Psalmul 119:59). O mare parte a înțelepciunii ține de a fi atenți. Cel ce se teme de Dumnezeu ia aminte la cât de deșartă este lumea, astfel că nu îndrăznește să o iubească. Cel ce se teme de Dumnezeu ia aminte la cât de scurtă este viața, așa că nu îndrăznește să și-o risipească. Cel ce se teme de Dumnezeu ia aminte la cât de prețioasă este mântuirea, și nu cutează să o neglijeze.

D. Frica de Dumnezeu este înțelepciune prin aceea că ne determină să trăim înțelept. „Purtați-vă cu înțelepciune față de cei de afară; răscumpărați vremea” (Coloseni 4:5).

¹⁸ 1 Tesaloniceni 1:4 – „Știm, frați preaiubiți de Dumnezeu alegerea voastră”.

¹⁹ Apocalipsa 1:5 – „din partea lui Isus Hristos, Martorul credincios, cel întâi născut din morți, Domnul împăraților pământului! A Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său...”

²⁰ 1 Ioan 2:20 – „Dar voi ați primit ungera din partea Celui sfânt, și știți orice lucru”.

a. Frica de Dumnezeu ne determină să trăim plăcut: „Avraam s-a sculat și s-a aruncat cu fața la pământ înaintea norodului țării, adică înaintea fiilor lui Het” (Geneza 23:7). Evlavia nu exclude bunul simț.

b. Frica de Dumnezeu ne determină să trăim neglijându-i pe ceilalți: ea împiedică nu doar lucrurile scandaloase, ci și pe cele indecente. Adorarea lui Dumnezeu ne taie inima împrejur și ne face atenți în viață.

E. Frica de Dumnezeu este înțelepciune prin aceea că ne păzește de Iad. Este un lucru înțelept să te ferești de pericole, căci frica ne face să fugim de mânia care vine.

3. *Frica de Dumnezeu este cea mai bună dovadă a cetățeniei noastre cerești.* Ai cunoștință? Și Satana are. Ai o pretenție de credință? Și Satana are, căci el se „se preface într-un înger de lumină” (2 Corinteni 11:14). Dar ai o frică de Dumnezeu ca un copil al Lui? În aceasta, îl vei depăși pe diavolul. Frica de Dumnezeu nu este meritatorie în ce privește ajungerea noastră în Rai, dar este dovada că suntem moștenitorii lui.

4. *Dumnezeu poruncește frica de El:*

A. „Ce înfricoșată este măreția care-L înconjoară pe Dumnezeu!” (Iov 37:22).

a. Există măreție în Numele lui Dumnezeu, Iehova. El provine de la un termen ebraic care vorbește despre ființa absolută, eternă și independentă a lui Dumnezeu.

b. Există măreție în ființa lui Dumnezeu. Iov a avut parte doar de o crâmpie a lui Dumnezeu, și a fost copleșit de uimire divină: „Urechea mea auzise vorbinduse de Tine; dar acum ochiul meu Te-a văzut. De aceea mi-e scârbă de mine și mă pocăiesc în țărână și cenușă” (Iov 42:5-6).

c. Există măreție în cuvintele lui Dumnezeu. El vorbește cu măreție, ca atunci când a dat Legea în mijlocul tunetelor, așa încât oamenii au spus: „să nu ne mai vorbească Dumnezeu, ca să nu murim” (Exod 20:19).

d. Există măreție în atributele lui Dumnezeu: în sfințenia, puterea, și dreptatea Lui, care sunt manifestări ale esenței divine.

e. Există măreție în acțiunile lui Dumnezeu: „Fiecare neam de om să laude lucrările Tale, și să vestească isprăvile Tale cele mari! Voi spune strălucirea slăvită a măreției Tale, și voi cânta minunile Tale” (Psalmul 145:4-5). Orice faptură vorbește despre măreția lui Dumnezeu. Putem vedea măreția lui Dumnezeu strălucind în soare și licărind în stele. Măreția Lui poate fi văzută în acele două

minunății ale naturii, hipopotamul și leviatanul (Iov 40:18; 41:19).

Pe scurt, măreția lui Dumnezeu se vede în smerirea copiilor mândriei. El l-a trimis pe regele Nebucadnețar pe pășune, și l-a făcut tovarăș cu fiarele sălbatice. Oare nu stârnește aceasta temere în noi?

B. „El frânge mândria domnitorilor, El este înfricoșat pentru împărații pământului” (Psalmul 76:12). Va veni o vreme când Dumnezeu va fi înfricoșător pentru vrăjmașii Lui, când conștiința se va trezi, când moartea va lovi și când se va auzi glasul ultimei trâmbițe. Oare nu ar trebui să ne temem de acest Dumnezeu? „Nu voiți să vă temeți de Mine, zice Domnul, nu voiți să tremurați înaintea Mea?” (Ieremia 5:22). Dacă te temi de dreptatea lui Dumnezeu, ești pe drumul pe care nu va trebui să o simți pe pielea ta.

Nu ar trebui să ți se pară ciudat să îți spunem că, în ce privește măreția infinită a lui Dumnezeu, chiar și în ceruri va rămâne în noi parte din această frică binecuvântată. Ea nu este o frică presărată cu chinuri, căci dragostea perfectă alungă frica, ci o frică sfântă, dulce, expresia reverenței. Chiar dacă Dumnezeu are atât de multă frumusețe în El încât să stârnească dragostea și

bucuria noastră pentru El în ceruri, totuși această frumusețe este amestecată cu atâta măreție, încât sfinții glorificați vor fi plini de respect și reverență față de El.

5. „*Frica de Dumnezeu duce la viață*” (Proverbe 19:23).

a. Acest lucru este adevărat *în sens temporal*: „Frica de Domnul lungeste zilele, dar anii celui rău sunt scurtați” (Proverbe 10:27); în original spune că „adaugă zile”. Viața îndelungată este promisă ca o binecuvântare: „Îl voi sătura cu viață lungă” (Psalmul 91:16). Cea mai bună cale de a ajunge la o vârstă înaintată este să ne fie teamă de Dumnezeu. Păcatul se joacă cu viața, căci excesele multor oameni le epuizează organele vitale, le diminuează puterea și le scurtează anii la care ar putea ajunge în mod natural: „nu fi peste măsură de rău și nu fi fără minte: pentru ce vrei să mori înainte de vreme?” (Eclesiastul 7:17). Dacă dorești să trăiești o viață lungă, trăiește în frica de Dumnezeu! „Domnul ne-a poruncit atunci să împlinim toate aceste legi și să ne temem de Domnul, Dumnezeul nostru, ca să fim totdeauna fericiți, și să ne țină în viață, cum face astăzi” (Deuteronom 6:24).

b. Acest lucru este aplicabil *în sens spiritual*. „Frica de Domnul duce la viață”, anume la viața veșnică. Viața

celui care se teme de Dumnezeu este dulce, iar veșnicia o face și mai dulce. „Viața veșnică este cea adevărată” (Augustin). Viața cerului nu are termen de expirare: „Pe veci... cu Domnul!” Lampa gloriei strălucește, dar nu se stinge niciodată. Astfel, frica de Dumnezeu duce la viață, o viață veșnică alături de Dumnezeu și de îngeri.

6. Frica de Dumnezeu aduce împlinire și satisfacție. „Cel ce o are, petrece noaptea sătul” (Proverbe 19:23). Cei care sunt lipsiți de frica de Dumnezeu nu se întâlnesc niciodată cu împlinirea. „În mijlocul belșugului va fi în nevoie; mâna tuturor ticăloșilor se va ridica asupra lui” (Iov 20:22). Este ciudat să fii plin, și totuși să nu ai suficient. Sensul de aici este că lipsește ceva: cel ce nu se teme de Dumnezeu, chiar dacă are hambarele pline, rămâne cu un suflet agitat și nemulțumit. Apele dulci ale plăcerii mai degrabă înflăcărează setea decât să o satisfacă. „Am alergat după toate plăcerile și lucrurile mărețe ale lumii, și totuși n-am putut găsi mulțumirea deplină”, spunea împăratul Severus. Prin contrast, cel care are frica de Domnul „petrece noaptea sătul”.

a. El va fi satisfăcut. Sufletul lui va fi umplut de har, și conștiința îi va fi plină de pace. Un sfânt spunea că, atunci când Dumnezeu l-a umplut de bucurie interioară, el a exclamat: „Suficient, Doamne, slujitorul tău este un vas plin, nu poate să ducă mai mult!”

b. El va rămâne satisfăcut și împlinit. Această împlinire nu va seca, ci va fi ca un mijloc de mângâiere în moarte și o cunună după aceea!

7. *Frica de Dumnezeu face ca amarul să fie dulce.* „Mai bine puțin, cu frică de Domnul” (Proverbe 15:16). De ce este mai bine să ai mai puțin? Pentru că puținul pe care un credincios îl are, îl ține aproape de Capul Său, Hristos. Acel puțin este îndulcit cu dragostea lui Dumnezeu. Alături de acel puțin, el are o inimă mulțumită, iar mulțumirea transformă verdețurile lui Daniel într-o hrană aleasă (Daniel 1:12). Acel puțin este o pecete a unei porții mai mari – o pecete a bucuriei de aur și a fericirii de care sufletul va avea parte în ceruri. Astfel, puțin cu frica de Dumnezeu este mai bine decât toate bogățiile necurate. Firimiturile lui Lazăr au fost mai bune decât deliciile de la masa bogatului.

8. *Frica de Dumnezeu este siguranța creștinului.* El nu este vulnerabil, căci nimic nu îl poate răni. Chiar dacă i-ai putea lua banii, el poartă în sufletul lui o comoară care nu îi poate fi furată: „Zilele tale sunt statornice, înțelepciunea și priceperea sunt un izvor de mântuire; frica de Domnul, iată comoara Sionului” (Isaia 33:6). Aruncă-l în închisoare, însă chiar și acolo, conștiința lui este liberă. Ucide-i trupul, și va învia din nou. Mulți pot

să arunce cu săgeți spre această platoșă a fricii lui Dumnezeu, dar niciuna dintre ele nu o poate străpunge.

9. *Frica de Dumnezeu face ca toate lucrurile să ne meargă bine.* „Ferice de oricine se teme de Domnul și umblă pe căile Lui! Căci atunci te bucuri de lucrul mâinilor tale, ești fericit, și-ți merge bine” (Psalmul 128:1-2). Nu îi va fi bine oare acelui om pentru care toate lucrurile lucrează spre binele lui – și nu îi lipsește nimic din ceea ce îi poate face bine?²¹ Dacă Dumnezeu consideră că sănătatea și bogățiile sunt bune pentru el, le va avea. Orice act al providenței este concentrat pe fericirea lui. Ce încurajare avem aici la o evlavie serioasă! Indiferent ce ar veni, „fericirea este pentru cei ce se tem de Dumnezeu” (Eclesiastul 8:12). Când sfinții mor, se duc la Dumnezeu, iar câtă vreme trăiesc, orice lucru ce se petrece în această lume este spre binele lor.

10. *Frica de Dumnezeu curăță.* „Frica de Domnul este curată” (Psalmul 19:9). Așa stau lucrurile,

a. În natura fricii de Dumnezeu, căci ea este un har curat, ca un cristal.

b. În efectele fricii de Dumnezeu – căci ea curăță inima și viața. Așa cum un izvor de apă curată spală

²¹ Psalmul 84:11 – „Căci Domnul Dumnezeu este un soare și un scut, Domnul dă îndurare și slavă, și nu-i lipsește de niciun bine pe cei ce duc o viață fără prihană”.

murdăria, tot așa frica de Domnul curăță dragostea de păcat. Inima este templul lui Dumnezeu, iar frica Domnului mătură și curăță acest templu, așa încât să nu fie pângărit.

11. Frica de Dumnezeu ne face acceptați înaintea lui Dumnezeu. „În orice neam, cine se teme de El... este primit de El” (Faptele Apostolilor 10:35). Care era ambiția lui Pavel? „Ne silim să-I fim plăcuți” (2 Corinteni 5:9). Frica de Dumnezeu ne duce în favoarea Lui. Cei care sunt lipsiți de ea, nu găsesc acceptare nici în persoanele, nici în jertfele lor: „Eu urăsc, disprețuiesc sărbătorile voastre și nu pot să vă sufăr adunările de sărbătoare! Când Îmi aduceți arderi de tot și daruri de mâncare, n-am nicio plăcere de ele... nici nu Mă uit la ei” (Amos 5:21-22). Cine va accepta un dar de la unul lovit de plagă?

12. Frica de Dumnezeu pavează calea către bucurie spirituală. Unii ar putea să creadă că frica de Dumnezeu dă naștere tristeții. Nu, ci ea este robinetul către bucurie! Frica de Dumnezeu este steaua de dimineață, care deschide ușa soarelui mângâierii: „se întărea sufletește, și umbla în frica Domnului” (Faptele Apostolilor 9:31). Frica de Dumnezeu are o bucurie serioasă în ea, deși nu duce la frivolitate. Dumnezeu presară bucurie în frica sfântă, așa încât ea să nu pară una înrobitoare.

13. *Frica de Dumnezeu alungă orice frică nesănătoasă.* Frica firească este un vrăjmaș al religiei adevărate. Frica de Dumnezeu alungă frica nesănătoasă și înflăcărează curajul: „oameni destoinici, temători de Dumnezeu” (Exod 18:21); unele traduceri redau această expresie prin „bărbați curajoși”. Când un dictator guverna în Roma, toate celelalte slujbe încetau să existe. Acolo unde frica de Dumnezeu stăpânește în inimă, ea alungă frica firească. Atunci când împărăteasa Eudoxia a amenințat că îl va alunga pe Ioan Gură de Aur, predicatorul a spus: „Spuneți-i că nu mă tem de nimic altceva decât de păcat!” Frica de Dumnezeu absoarbe toate celelalte temeri, așa cum toiagul lui Moise a înghițit toiegele magicienilor.

14. *Este o nebunie să nu te temi de Dumnezeu.* „Eu zic celor ce se fălesc: Nu vă făliți!” (Psalmul 75:4).

a. Oare nu sunt nebuni cei care își gâdilă vrăjmașul? Cei cărora le lipsește frica de Dumnezeu se comportă în felul acesta. Satana își învește cârligul în momeala plăcerii și a avantajelor, și cei care cad în capcana lui înghit deopotrivă momeala și cârligul. Acest lucru îi face plăcere Satanei, căci păcatele oamenilor sunt ospățul diavolilor. Numai un nebun ar putea să îi facă pe plac vrăjmașului său.

b. Nu este oare o nebunie să prefere cineva sclavia în detrimentul libertății? Dacă un sclav la galere ar avea oportunitatea să fie eliberat, dar ar prefera mai degrabă sclavia în locul libertății, n-am zice despre el că este nebun? Aceasta este situația celui care nu se teme de Dumnezeu. Evanghelia îi oferă eliberarea din robia ticăloasă a păcatului, dar el alege mai degrabă să rămână sclav poftelor lui. El este ca un slujitor sub Lege: „Eu îl iubesc pe stăpânul meu... nu vreau să ies slobod” (Exod 21:5). Păcătosul nebun mai degrabă preferă să i se găurească urechea ca semn al slujirii față de diavolul, decât „să aibă parte de slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu” (Romani 8:21).

c. Nu este un nebun acela care, dacă are o singură comoară, se aventurează să o piardă? Sufetul este comoara lui, iar păcătosul nu se teme de pierderea ei, ci o aruncă în această lume. Este ca și cum cineva ar arunca în râu perle și diamante. Cel ce se joacă cu trupul său și își neglijează sufletul este ca acela care își hrănește sclavul, dar își înfometează soția!

d. Nu este nebun cel care refuză o ofertă bogată? Dacă cineva se oferă să îl înfieze pe un altul și să-l facă moștenitor al averii sale bogate, dar acesta ar refuza, oare nu am pune sub semnul îndoielii rațiunea acestuia? Dumnezeu Îl oferă pe Hristos păcătosului și promite să îi

dea toate bogățiile cerului, dar, lipsindu-i frica de Dumnezeu, păcătosul refuză această ofertă deosebită: „Israel nu M-a ascultat” (Psalmul 81:11). Nu este aceasta dovada nebuniei? În ziua de apoi, diavolul va râde de fiecare dintre acești păcătoși, socotindu-i nebuni!

15. Frica de Dumnezeu este un antidot suveran împotriva apostaziei. Diavolul a fost primul apostat. Cât de ticălos trebuie să fie acest păcat! Din nefericire, mai multe epave se găsesc pe pământ decât pe mare, căci oamenii își îneacă conștiința. Despre apostatați se spune că ei Îl dau pe Hristos „să fie batjocorit” (Evrei 6:6). Frica de Dumnezeu este păzitorul de apostazie: „le voi pune în inimă frica de Mine, ca să nu se depărteze de Mine” (Ieremia 32:40). Îi voi iubi așa de mult încât nu mă voi depărta de ei, iar aceștia se vor teme de Mine astfel încât nu se vor depărta de Mine.

16. Există promisiuni minunate făcute celor care se tem de Dumnezeu. „Pentru voi, care vă temeți de Numele Meu, va răsări Soarele neprihănirii, și tămăduirea va fi sub aripile Lui” (Maleahi 4:2). Găsim aici o promisiune a lui Hristos. El este un Soare al luminii și o influență dătătoare de viață. El este Soarele neprihănirii, pentru că răspândește razele aurii ale îndreptățirii. El aduce vindecarea pe aripile Lui și, așa cum soarele vindecă aerul, evaporând bălțile care ar putea găzdui bolile,

tot așa Hristos aduce vindecarea pe aripile Lui. El vindecă împietrirea și necurăția sufletului. Cerul pe care acest Soare răsare se găsește în inimile celor care se tem de Dumnezeu: „Pentru voi, care vă temeți de Numele Meu, va răsări Soarele neprihănirii”.

Iată o altă promisiune minunată: „va binecuvânta pe cei ce se tem de Domnul, pe cei mici și pe cei mari” (Psalmul 115:13). Dumnezeu îi binecuvântează pe aceștia în ce privește numele, starea și sufletele lor. Această binecuvântare nu se pierde niciodată! Așa cum spunea Isaac, „l-am binecuvântat. De aceea va rămâne binecuvântat” (Geneza 27:33). Cei ce se tem de Domnul sunt un popor privilegiat, căci nimeni nu poate să le ia binecuvântarea, nici dreptul lor prin naștere.

17. Frica este instrumentul admirabil în propovăduirea și încurajarea mântuirii. „Duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur” (Filipeni 2:12). Frica de Dumnezeu este acea sabie înflăcărată care flutură în orice direcție, pentru a împiedica păcatul să intre în suflet²². Frica de Dumnezeu este ca o santinelă a sufletului, veghind întotdeauna în turnul ei. Frica dă naștere atenției, căci cel care umblă în temere calcă atent.

²² Proverbe 16:6 – „Prin dragoste și credințioșie omul ispășește nelegiuirea, și prin frica de Domnul se abate de la rău”.

Frica naște rugăciunea, iar rugăciunea cheamă ajutorul cerului.

18. Domnul găsește plăcere când oamenii se tem de El. „Domnul îi iubește pe cei ce se tem de El” (Psalmul 147:11). În Septuaginta, pasajul acesta este tradus astfel: „Domnul este binevoitor față de cei care se tem de El”. Unii o traduc astfel: „Domnul găsește plăcere în cei care se tem de El”. Niciodată n-a existat vreun stăpân care să își găsească plăcerea într-un supus al lui cum își găsește Dumnezeu plăcerea în cei care se tem de El. Ei sunt acele „Heftiba”, care are sensul de încântare are se găsește în ea (v. 2 Împărați 21:1). El Își aseamănă copiii cu Sionul: „Acesta este locul Meu de odihnă pe vecie; voi locui în el” (Psalmul 132:14). Un păcătos este „un vas fără preț” (Osea 8:8), dar cei care se tem de Dumnezeu sunt favoriții Lui.

19. Doar cei ce se tem de Dumnezeu vor fi mântuiți. „Mântuirea Lui este aproape de cei ce se tem de El” (Psalmul 85:9). Se spune despre mântuire că este „departe de cei răi” (Psalmul 119:155). Mântuirea și acești oameni sunt atât de departe unii de ceilalți, încât este imposibil să se întâlnească vreodată. Dar mântuirea lui Dumnezeu este aproape de cei ce se tem de El. După ce aspiră ei, dacă nu după mântuire? Mântuirea este țelul tuturor rugăciunilor lor, a lacrimilor și a suferințelor

lor. Mântuirea este cununa dorințelor lor și floarea bucuriei lor. Cine va fi îmbogățit cu mântuire, dacă nu doar cei ce se tem de Dumnezeu? „Mântuirea Lui este aproape de cei ce se tem de El”.

Fie ca aceste 19 argumente puternice să ne îndemne să ne temem de Dumnezeu. De aceea, haideți să ne punem la încercare, să ne cercetăm strict și să vedem dacă avem frica de Dumnezeu înrădăcinată în inimile noastre.

5

CUM ȘTIM DACĂ NE TEMEM DE DUMNEZEU

Cum am putea ști dacă avem frica de Dumnezeu înrădăcinată în inimile noastre?

TEMEREA DE PĂCAT

Frica de Dumnezeu îl face pe om să se teamă să păcătuiască. „Cum aş putea să fac eu un rău atât de mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?” (Geneza 39:9). Cu adevărat, păcatul este singurul lucru rău; el este răul relelor. Păcatul este otrava pe care vechiul șarpe a scuipat-o în natura noastră curată! În păcat există deopotrivă contaminare și vrăjmășie. Păcatul este comparat cu un „nor gros” (Isaia 44:22), care nu doar că ne ascunde de lumina feței lui Dumnezeu, ci și revarsă ploaia mâniei Lui. Păcatul este mai rău decât toate relele. Într-o picătură de păcat există mai mult rău decât într-o mare de suferință!

Păcatul este cauza oricărei suferințe. Păcatul stârnește toate vânturile și furtunile din lume. Cauza este mai rea decât efectul. Din acest pântec de năpârcă ies „gândurile rele, preacurviile, curviile, uciderile, furțișagurile, lăcomiile, vicleșugurile, înșelăciunile, faptele de rușine, ochiul rău, hula, trufia, nebunia” (Marcu 7:21-22).

În suferință, conștiința poate sta liniștită și grîndina poate să bată peste țiglele casei, iar înăuntru să fie căldură și muzică, dar păcatul îngrozește conștiința. În mijlocul petrecerilor romane, Nero era plin de groaza minții; mulțimea celor pe care îi ucisese îl tulbura. Catalina era îngrozită la fiecare zgomot. Când l-a ucis pe Abel, Cain a străpuns jumătate de omenire cu o singură lovitură, dar nu a putut ucide viermele propriei conștiințe!

Păcatul este chintesența răului, căci aduce cu el boldul morții (1 Corinteni 15:56). Păcatul este mai rău decât Iadul:

a. Iadul este o povară doar pentru păcătos, pe când păcatul este o povară și pentru Dumnezeu (Amos 2:13).

b. În Iad se va face dreptate, dar păcatul este cel mai nedrept lucru. El ar fura din gloria lui Dumnezeu, din răscumpărarea lui Hristos, și din fericirea sufletului. Ioan Gură de Aur spunea: „Este mai amar să păcătuiești împotriva lui Hristos, decât să suferi chinurile Iadului”. N-

ar trebui, deci, să ne fie frică de păcat? Cel ce se teme de Dumnezeu, se teme să se atingă de acest fruct interzis!

Dacă ar fi să trecem la aspecte și mai specifice, trebuie să spunem că cel ce se teme de Dumnezeu, se teme să facă vreun lucru pe care îl suspectează că poate fi păcătos²³. El nu va înghiți jurămintele ca pe niște pastile, lăsând ca mai apoi să lucreze asupra conștiinței lui. El nu îndrăznește să amestece în închinarea înaintea lui Dumnezeu nimic din ceea ce El nu a rânduit; el se teme că, dacă ar proceda astfel, gestul lui ar fi ca și cum ar aduce un foc străin. Acolo unde conștiința este scrupuloasă, i se pare mai sigur să fie restrictivă, căci „tot ce nu vine din încredințare, e păcat”.

TEMEREA DE ORICE PARE PĂCĂTOS

Cel ce se teme de Dumnezeu se teme de orice pare a fi păcat. „Feriți-vă de orice se pare rău” (1 Tesaloniceni 5:22). Unele lucruri au o înfățișare rea. A merge la templul idolilor este un lucru rău, chiar dacă nu te alături idolatrilor în închinarea lor. Cel a cărui inimă este echilibrată de frica lui Dumnezeu fuge de lucrurile care par să fie păcătoase. Bine a spus Bernard: „Prin a evita actul păcatului, ne ocrotim pacea; prin a evita ceea ce pare a

²³ Romani 14:23 - „Dar cine se îndoieste și mănâncă, este osândit, pentru că nu mănâncă din încredințare. Tot ce nu vine din încredințare, e păcat”.

fi păcat, ne ocrotim cinstea”. Frica de Dumnezeu ne face să alungăm ocaziile de a păcătui: nazarinii de sub Lege nu trebuiau doar să se abțină de la vin, ci ei trebuiau să nu mănânce nici struguri, astfel încât să nu fie stârniți la nestăpânire. Iosif a fugit de ispita nevastei stăpânului său, căci nu voia nici măcar să fie văzut în compania ei.

Deși nu pângăresc conștiința nimănui, lucrurile care par a fi rele pot să afecteze conștiința altuia. Iată ce spunea apostolul: când „le râniți cugetul lor slab, păcătuiți împotriva lui Hristos” (1 Corinteni 8:12). Cei care nu evită lucrurile ce par să fie rele sau care să ducă la rău pot fi suspectați că nu au parte cu adevărat de har. Cât de departe de frica de Dumnezeu sunt cei care, uitând de rugăciunea lor, „Și nu ne duce în ispită”, se aruncă în gura diavolului! Ei se duc la jocuri și teatre, care sunt momelile și amăgirile spurcăciunii! Alții se încurcă cu cei răi și îi vezi mult prea des în compania lor, ca și cum ar merge leproși! „V-am scris în epistola mea să n-aveți nicio legătură cu curvarii” (1 Corinteni 5:9). Afacerile sunt un lucru, pe când tovărășiile cu totul altul. Polycarp nu și-ar fi închipuit că ar putea să stea vreodată alături de ereticul Marcion. Împletirea funiei prieteniei cu păcătoșii este un lucru care pare rău, căci îi împietrește în păcat și rănește renumele credinței adevărate în cei care se amestecă în așa ceva.

Unii ar putea obiecta aici, spunând: Dar nu a dialogat Hristos adesea cu păcătoșii?

În primul rând, trebuie să spunem că Hristos s-a aflat uneori printre oamenii răi, dar nu pentru a le aproba păcatele, ci cum se duce un medic printre cei bolnavi, spre vindecarea lor, astfel că Hristos a fost acolo pentru a-i vindeca²⁴, și de aceea a vorbit cu ei.

În al doilea rând, deși Isus Hristos a dialogat uneori cu păcătoșii, El nu a putut fi infectat de ei; natura Lui divină era un antidot suficient împotriva păcatului contagios. Așa cum soarele nu poate fi pângărit de vaporii groși care se ridică de pe pământ și zboară către cer, tot așa vaporii negri ai păcatului nu puteau pângări Soarele neprihănirii. Hristos a fost de o puritate fără pată, astfel că El a fost cu totul respingător față de orice rău. Situația noastră este însă diferită, pentru că avem deja o grămadă de corupție morală în noi înșine. Din acest motiv, este periculos să ne încurcăm cu cei răi, pentru că putem să fim pângăriți. Cei ce au reverență față de măreția lui Dumnezeu nu cuteză să se apropie de granițele păcatului. Cei care s-au apropiat de cuptorul încins au fost arși, deși nici nu au apucat să intre în el (Daniel 3:22).

²⁴ Marcu 2:17 - „Isus, când a auzit acest lucru, le-a zis: „Nu cei sănătoși au trebuință de doctor, ci cei bolnavi. Eu am venit să chem la pocăință nu pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși”.

În al treilea rând, cel ce se teme de Dumnezeu nu îndrăznește să păcătuiască în secret. Un ipocrit poate să se înfrâneze de la păcatele grosolane și publice din cauza rușinii pe care acestea le-o poate aduce, dar nu și de la păcatele clandestine și secrete. El este ca acela care își închide ferestrele băcăniei, dar își continuă comerțul în spatele ușilor închise. Prin contrast, un om care se teme de Dumnezeu nu îndrăznește să păcătuiască, chiar dacă ar umbla nevăzut și niciun ochi nu l-ar vedea. „Să nu-l vorbești de rău pe un surd, și să nu pui înaintea unui orb nimic care să-l poată face să cadă; ci să te temi de Dumnezeuul tău” (Levitic 19:14). Dacă cineva ar blestema un surd, acel om nu l-ar auzi. Dacă ar pune o piatră în calea unui orb, acela nu l-ar vedea. Da, dar frica de Dumnezeu îl va face pe oricine o are să evite astfel de păcate, chiar dacă oamenii nu le-ar putea vedea sau auzi. Faptul că Dumnezeu vede totul este un vaccin suficient împotriva păcatului.

În al patrulea rând, cel ce se teme de Dumnezeu nu cuteză să comită păcatul, chiar dacă facerea lui i-ar aduce avantaje. Banul este momeala de aur cu care Satana pleacă la pescuit de suflete. Aceasta a fost ultima ispită pe care diavolul a folosit-o împotriva lui Hristos: „Toate aceste lucruri Ți le voi da” (Matei 4:9). Cât de mulți se pleacă înaintea chipului de aur! Iosua, cel care

a putut opri cursul soarelui pe cer, nu a putut să îl oprească pe Acan să umble după brățara de aur! Dar cel ce se teme de Dumnezeu nu îndrăznește să păcătuiască pentru a căpăta câștiguri. David nu a cutezat să se atingă de unsul Domnului, deși știa că el urma pe tron²⁵. Un om evlavios este încredințat că un portofel plin este o recompensă săracă pentru o conștiință rănită.

În al cincilea rând, cel ce se teme de Dumnezeu nu îndrăznește să își satisfacă umorul răzbunător. Homer spunea că răzbunarea este dulce ca mierea care picură, dar harul îl face pe cel care îl are în suflet mai degrabă să îngroape o rană, decât să se răzbune. El știe cine este Cel ce a spus: „Răzbunarea este a Mea; Eu voi răsplăti” (Romani 12:19). Cel care are frică de Dumnezeu înaintea ochilor lui este atât de departe de răzbunare, încât răsplătește răul cu bine. Maria a cârtit împotriva lui Moise, iar Moise s-a rugat ca Dumnezeu să o vindece de lepră (Numeri 12:13). În loc să-i lovească pe vrăjmașii lui, proorocul Elisei le-a dat „să mănânce și să bea” (2 Împărați 6:22).

În al șaselea rând, Cel ce se teme de Dumnezeu nu îndrăznește să îi vorbească de rău pe alții, chiar dacă este posibil ca în vorbirea lui să nu fie implicat niciun

²⁵ 1 Samuel 26:25 – „Saul i-a zis lui David: ‚Fii binecuvântat, fiul meu David! Tu vei face lucruri mari și vei birui!’”.

păcat. „Când vreunul dintre voi are vreo neînțelegere cu altul, îndrăznește el să se judece cu el la cei nelegiuți?” (1 Corinteni 6:1). Da, pot zice unii, ce păcat ar fi dacă aș avea o cauză dreaptă de adus înaintea necredincioșilor, pentru care ei să decidă? O, ar putea răspunde apostolul, chiar dacă lucrul în sine este legitim, totuși, pentru că sună rău și expune credința ta batjocurilor și insultelor necredincioșilor, tu, care te temi de Dumnezeu, nu vei îndrăzni să îl faci. Ar fi mai bine să decizi asupra lui printr-o mediere prudentă. „Toate lucrurile îmi sunt îngăduite, dar nu toate sunt de folos” (1 Corinteni 6:12).

În al șaptelea rând, cel ce se teme de Dumnezeu nu se teme doar de acțiunile rele, ci se teme și să Îl jignească pe Dumnezeu în gândurile lui. „Vezi să nu fii așa de rău ca să zici în inima ta...” (Deuteronom 15:9). Dacă te gândești la păcat cu plăcere, deja ai păcătuit în imaginația ta, iar acest lucru este vrednic de culpă. Un om poate să păcătuiască doar cu gândul, și să păcătuiască suficient până ce va ajunge în Iad! Oare îngerii apostafi nu au fost condamnați pentru gânduri de mândrie?

Iată felul cum ne punem cerceta dacă avem frica de Dumnezeu: cel ce are reverență față de Dumnezeu fuge de păcat. Anselm spunea: „Dacă păcatul ar fi deoparte și Iadul de cealaltă parte, mai degrabă m-aș arunca în Iad decât să păcătuiesc cu voia împotriva lui Dumnezeu!”

O VIAȚĂ DUPĂ SCRIPTURĂ

Cel ce se teme de Dumnezeu umblă în ascultare de Scriptură, nu atât după exemplul altora. Exemplul este, în marea parte a oamenilor, unul corupt. Exemplul oamenilor deosebiți are influență. Exemplele altora nu pot justifica un lucru intrinsec rău. Un temător de Dumnezeu își conduce viața după compasul Cuvântului. El privește la canonul sacru așa cum este marinarul ghidat de compas, sau cum privea Israelul la stâlpul de foc. „La lege și la mărturie!” (Isaia 8:20).

ÎN PĂZIREA PORUNCILOR LUI DUMNEZEU

Cel ce se teme de Dumnezeu păzește poruncile Lui. „Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui” (Eclesiastul 12:13). Luther spunea că mai degrabă ar alege să Îl asculte pe Dumnezeu decât să facă minuni.

Un suflet în care există har își calcă pe propria dorință pentru a asculta de a lui Dumnezeu. Dacă Domnul îl îndeamnă să își răstignească păcatul favorit sau să își ierte dușmanii, el ascultă de îndată.

Un păgân a arătat multă asprime față de un creștin, întrebându-l batjocoritor ce mare minune a făcut vreodată marele lui stăpân Hristos? Creștinul i-a răspuns astfel: „Iată ce minune: că, deși mă tratezi cu

multă cruzime, totuși te pot ierta”. O inimă sfântă știe că nu pierde nimic prin ascultare de Dumnezeu. David a jurat Domnului că nu își va găsi odihna până când va construi un locaș pentru Dumnezeu: „nu le voi da somn ochilor mei, nici ațipire pleoapelor mele, până nu voi găsi un loc pentru Domnul, o locuință pentru Puternicul lui Iacov” (Psalmul 132:4-5). Iar Dumnezeu i-a jurat lui David că unul dintre urmașii lui avea să fie pus pe scaunul lui de domnie: „Domnul a jurat lui David adevărul, și nu Se va întoarce de la ce a jurat: ,Voi pune pe scaunul tău de domnie un fiu din trupul tău” (Psalmul 132:11).

EV LAVIOS ÎN ORICE COMPANIE

Cel ce se teme de Dumnezeu este evlavios în orice companie. El răspândește oriunde merge mireasma dulce a evlaviei. Ipocriții se pot schimba în tot felul de forme și să se ajusteze după tovarășii lor; ei pot să fie serioși într-o companie și ușuratici în alta.

Cel ce se teme de Dumnezeu este evlavios în toate circumstanțele. Un puls stabil este semnul sănătății. O umblare statornică demonstrează har în inimă. Dacă un om evlavios este pus, prin providența lui Dumnezeu, între cei răi, el nu se va contopi cu aceștia, ci, prin purtarea lui, va fi o priveliște a frumuseții sfințeniei.

EV LAVIOS ÎN ORICE STARE

Cel ce se teme de Dumnezeu este evlavios în poziția în care Dumnezeu l-a pus. Iată exemplul lui Iosif: „Eu mă tem de Dumnezeu” (Geneza 42:18). Iată un model de sfințenie: el demonstrează fidelitate față de stăpânul lui, puritate față de stăpâna lui, responsabilitate față de tatăl său și generozitate față de frații lui. Un om evlavios face din familia lui un teren de exersare a evlaviei: „Doamne, ascultă-mi rugăciunea, și s-ajungă strigătul meu până la Tine!” (Psalmul 102:1).

DEDICAT RUGĂCIUNII

Cel ce se teme de Dumnezeu nu îndrăznește să neglijeze rugăciunea personală și rugăciunea în familie. „Eu alerg la rugăciune” (Psalmul 109:4). Rugăciunea șoptește dorințele sufletului la urechea lui Dumnezeu! Ea este o discuție personală cu Dumnezeu. Este motivul pentru care familia lui Nimfa era chemată biserică²⁶, pentru că era dedicată prin rugăciune. Un suflet credincios suspină des în rugăciune²⁷, și este cert că acea rugăciune va străpunge cerurile în curând, dacă străpunge inima celui care se roagă.

²⁶ Coloseni 4:15 - „...lui Nimfa, și Bisericii din casa lui”.

²⁷ Romani 8:26 - „Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite”.

Dacă rugăciunea ar fi piatra de hotar a creștinismului, numărul celor care se tem de Dumnezeu este mic. Nu avem oare multe familii care nu se roagă în țara și orașul nostru? „Tu nimicești chiar și frica de Dumnezeu, nimicești orice simțire de evlavie față de Dumnezeu” (Iov 15:4).

Când oamenii nu se mai roagă, este semnul că nu se mai tem de Dumnezeu. Semnul distinctiv al reprobărilor este că ei „nu Îl cheamă pe Domnul” (Psalmul 14:4).

BUN CU APROAPELE

Cel ce se teme de Dumnezeu nu își va asupra aproapele. „Niciunul dintre voi să nu îl înșele deci pe aproapele lui, și să te temi de Dumnezeul tău” (Levitic 25:17).

Cum poate fi el sfânt, dacă nu este drept? Un sfânt care îi asuprește pe alții este o contradicție de termeni. Frica de Dumnezeu alungă asuprirea. „Și voi să îi vindeți pe frații voștri?... N-ar trebui să umblați în frica Dumnezeului nostru?” (Neemia 5:8-9).

Este ca și cum Neemia ar fi spus: „Dacă ați fi avut frică de Dumnezeu, n-ați fi fost atât de răi, nu v-ați fi folosit de necazul altora, căci, făcându-le acest rău, vă condamnați pe voi înșivă”.

MILOS

Cel ce se teme de Dumnezeu este consacrat faptelor de milostenie. Frica de Dumnezeu este însoțită întotdeauna de dragostea de frați. Harul poate avea o mână tremurândă, dar nu are o mână uscată; ea se întinde către cei nevoiași: „Religiunea curată și neîntinată, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să îi cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor” (Iacov 1:27). A-i vizita nu înseamnă doar a-i vedea când sunt în suferință. Mântuitorul nostru explică ce este ajutorarea în Matei 25:36: „ați venit să Mă vedeți”. La ce anume se referea? „Căci am fost flămând, și Mi-ați dat de mâncat” (v. 35). Nu faptele bune sunt cauza îndreptăririi noastre, dar ele sunt dovada ei. Cât de departe sunt de frica de Dumnezeu cei care au inima de piatră față de săracii lui Hristos! Ai putea extrage mai degrabă ulei dintr-o stâncă, decât să scoți untdelemnul de aur al bunătății inimilor lor de piatră! Bogatul i-a refuzat lui Lazăr o bucată de pâine, dar a ajuns să i se refuze o picătură de apă (Luca 16:21).

MAI ASCULTĂTOR DE DUMNEZEU DECÂT DE OAMENI

Cel ce se teme de Dumnezeu este mai degrabă dispus să nu asculte de oameni decât să nu Îl asculte pe Dumnezeu. „Dar moașele s-au temut de Dumnezeu, și n-au

făcut ce le poruncise împăratul Egiptului: ci i-au lăsat pe copiii de parte bărbătească să trăiască” (Exod 1:17). Ce, să nu asculte de porunca împăratului! Cum ar putea să se potrivească asta cu jurământul lor?

Foarte bine, pentru că era o poruncă nedreaptă. Împăratul le poruncise să îi omoare pe pruncii evrei, iar ele au îndrăznit să nu i se supună, căci se temeau mai mult de Dumnezeu. Regele Nebucadnețar a ridicat un chip de aur și le-a cerut oamenilor să i se închine, dar cei trei tineri evrei (sau mai degrabă campioni) au spus: „Să știi, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi, și nici nu ne vom închina chipului de aur, pe care l-ai înălțat!” (Daniel 3:18). Ei mai degrabă ar fi ars decât să se plece! Cel care se teme de Dumnezeu, știe că este cel mai bine să Îi fie plăcut lui Dumnezeu. El este cel mai bun Prieten – dar poate fi cel mai mare Vrăjmaș.

TEMĂTOR

Frica de Dumnezeu îl va face pe om să se teamă de următoarele șase lucruri: capcanele Satanei; propria inimă; moartea; judecata; Iadul; Raiul.

A. Frica de Dumnezeu îl va face pe om să se teamă de capcanele Satanei. El are ochiul credinței pentru a vedea aceste capcane și aripa fricii, pentru a fugi de ele! Frica dă aripi picioarelor. „Nu suntem în neștiință de

planurile lui” (2 Corinteni 2:11). Cuvântul „planuri” are sensul de „strategii subtile”. Satana este denumit „șarpele cel vechi” (Apocalipsa 12:9). Deși și-a pierdut sfințenia, el nu și-a pierdut șiretenia. Capcanele lui sunt atât de viclean întinse încât, în lipsa călăuzirii dată de frica de Dumnezeu, nu putem scăpa de ele.

a. Un artificiu subtil al Satanei este să își îmbrace cârligul în religiozitate. El își poate schimba steagul și să fluture culori aparent ale lui Hristos; el se „preface într-un înger de lumină” (2 Corinteni 11:14). El îi ispitește pe oameni la rău, „ca să vină bine din el” (Romani 3:8). El îi atrage în capcana prezumțiilor, ca astfel să creadă că, păcătuind, ar fi mai de folos lui Dumnezeu. Diavolul îmbrăcat în albul religiozității este cel mai rău! Cine ar suspecta că Satana lucrează atunci când vine îmbrăcat în haina predicatorului și când citează Scriptura?

b. O altă capcană a Satanei este să îl ispitească pe om să păcătuiască sub pretenția necesității. Lot s-a oferit să le expună pe fiicele sale poftelor sodomiților, ca să îi poată ocroti pe oaspeții care veniseră în casa lui²⁸. Oare nu Satana a fost cel care l-a instigat la acest act? Necesitatea nu este o scuză pentru absența evlaviei.

²⁸ Geneza 19:8 – „Iată că am două fete care nu știu de bărbat; am să vi le aduc afară, și le veți face ce vă va plăcea. Numai, nu le faceți nimic acestor oameni, fiindcă au venit sub umbra acoperișului casei mele”.

c. O altă capcană a Satanei este să spoiască păcatul cu pretenția virtuții. Alcibiade a spânzurat o perdea frumos brodată peste o pictură groaznică, plină de balauri și spurcăciuni. Satana îmbracă păcatul cu nume bune, așa cum spun medicii despre nisipul din ochi care împiedică vederea că este „o perlă” în ochi. Satana a colorat ambiția lui Iehu cu numele zelului²⁹. El îi face pe oameni să creadă că răzbunarea este o virtute și că lăcomia este administrarea bună a resurselor, ca și cum cineva ar scrie „medicament” pe o sticlă de otravă!

d. O altă capcană a Satanei este să își pună în aplicare planurile viclene sub pretenția prieteniei. El are o piele de leu, dar o acoperă cu o blană de oaie. Așa a venit Satana la Hristos: „poruncește ca pietrele acestea să se facă pâini” (Matei 4:3), ca și cum ar fi spus: „Vezi că ești înfometat. De aceea, din milă de Tine, Te sfătuiesc să capteți ceva de mâncare, și să transformi aceste pietre în pâine, ca să îți satisfaci foamea”. Dar Hristos a detectat șarpele din ispită și l-a respins. Tot așa a venit Satana la Eva, deghizându-se într-un prieten. El a spus despre pomul din mijlocul grădinii: „Hotărât, că nu veți muri... veți fi ca Dumnezeu” (Geneza 3:4-5), de parcă ar fi spus: „Te sfătuiesc să faci numai ceea ce te va pune într-o situație mai bună decât ești. Mănâncă din pomul cunoștinței și

²⁹ 2 Împărați 10:16 – „Vino cu mine, și vei vedea râvna mea pentru Domnul”.

vei ști totul!” Ce fel de diavol a fost el! Dar Eva a găsit un vierme în măr!

e. O altă cursă a Satanei este atunci când, văzând că nu îl poate abate pe creștin de la datoria lui, îl stârnește să facă exces în aceasta. Smerenia este o datorie creștină, dar Satana sugerează că sufletul nu este suficient de smerit și, gândindu-se la aceasta, cade în disperare. Satana se înfățișează înaintea omului în felul următor: „Păcatele tale au fost mari. De aceea, și întristarea ta trebuie să fie pe măsură. Dar ești oare astfel? Poți spune că ți-ai deplâns păcatele ca un păcătos mare? Ce este un strop al întristării tale pe lângă marea păcatelor tale?” Aceste lucruri nu sunt decât niște capcane. Vrăjmașul subtil ar vrea ca cel credincios să plângă până orbește și, într-o stare disperată, să dea drumul ancorei nădejdii. Și dacă Satana folosește astfel de ticăloșii și, ca un șarpe, atrage multe milioane de suflete în cursele lui, oare n-ar trebui să ne temem ca nu cumva să ajungem să fim atrași și noi în capcanele lui? Frica de Dumnezeu ne va determina să avem frică de șireteniile Iadului. Capcanele Satanei sunt mai rele decât săgețile lui!

B. Frica de Dumnezeu îl va face pe om să se teamă de propria inimă. Luther obișnuia să spună că se temea de inima lui mai mult decât de Papa sau de cardinali! „Inima este nespus de înșelătoare” (Ieremia 17:9). Ea

este „înșelătoare”. Cuvântul vorbește despre un amăgitor, asemenea lui Iacov. Așa cum Iacov s-a deghizat în fratele său și i-a furat binecuvântarea, tot așa inimile noastre sunt gata să ne amăgească și să ne înșele.

„Nespus de înșelătoare”: există înșelăciune în afaceri și înșelăciune în prieteni. Totuși, inima are o artă a înșelăciunii care îi întrece pe toți. Chiar și în cei mai buni oameni, inimile au abilitatea de amăgire. David a fost neprihănit în toate lucrurile, „afară de întâmplarea cu Urie, Hetitul” (1 Împărați 15:5). Știind că există o măsură de înșelăciune în inima lui, omul evlavios se teme de propria persoană! Firea pământească este un trădător pe care îl hrănește la sânul ei. Niciun om nu își poate închipui ce dimensiune are răul din inima sa. „Dar ce este robul tău, un câine?” (2 Împărați 8:13, lit. KJV). Lui Hazael nu îi venea să creadă că inima lui ar putea da naștere unor astfel de monștri. Dacă cineva ar fi venit la Noe și i-ar fi spus, „în curând te vei îmbăta”, el ar fi răspuns, „Este robul tău, un câine?” Dacă Dumnezeu l-ar părăsi, niciun om nu și-ar cunoaște profunzimea răului din inimă sau în ce lucruri scandaloase ar putea să cadă. Hristos Și-a avertizat apostolii: „Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva să vi se îngreueze inimile cu îmbuibare de mâncare și băutură” (Luca 21:34). De aceea, un om evlavios se teme de inima lui cu o frică precaută și cu gelozie.

Inima nu este doar subtilă, ci este și încăpățânată. Dacă ne-am uita după urma acestui impostor, am vedea că avem motive să ne temem de el. Inima își arată abilitatea de a înșela deopotrivă în lucrurile păcătoase și în cele sfinte. Inima își demonstrează înșelăciunea în ce privește lucrurile *păcătoase*, și ea face acest lucru prin a ascunde păcatul, așa cum Rahav i-a ascuns pe spioni sub mănunchiurile de in (Iosua 2:6). Tot așa ascunde și inima păcatul. Cum face ea? Așa cum Adam s-a ascuns în spatele frunzelor, și inima ascunde păcatul sub frunzele scuzelor și a justificărilor. „Am făcut păcatul împotriva voinței mele, într-o pornire a patimii sau forțat de alții”. Aaron și-a justificat păcatul de a face un vițel de aur, dând vina pe popor: „poporul acesta este pornit la rău” (Exod 32:22). Tot așa, Adam L-a învinuit implicit pe Dumnezeu pentru păcatul lui: „Femeia pe care mi-ai dat-o ca să fie lângă mine, ea mi-a dat din pom și am mâncat” (Geneza 3:12), ca și cum ar fi spus, „dacă nu îmi dădeai Tu această femeie ispititoare, n-aș fi mâncat din fruct!”

Înșelătoria inimii se vede și în faptul că ne lingușește. Ea ne face să credem că nu suntem atât de răi pe cât suntem în realitate. Medicul își amăgește pacientul atunci când îi spune că boala lui nu este atât de periculoasă, când, de fapt, el se află în ghearele morții! Inima îi va spune unui om că este liber de hoții, când de fapt

le fură altora numele lor bun. Inima îi va spune că el nu este un bețiv când, chiar dacă nu se va îmbăta de vin, se îmbată în tot felul de patimi. Astfel, inima este o oglindă lingușitoare care are tendința de a-l face pe cel ce se uită în ea să pară mai bun decât este în realitate! Avem aici motive suficiente să fim precauți cu acest impostor!

În al doilea rând, inima își demonstrează înșelătoria și în privința *lucrurilor sfinte*. Ea va fi gata să ne amăgească cu un har contrafăcut. Mulți au fost amăgiți cu bani falși, și mă tem că mulți au fost amăgiți însușindu-și un har mincinos. Inima este gata să înșele printr-o *falsă pocăință*. Un păcătos este tulburat întrucâtva de păcat, sau mai degrabă din cauza consecințelor lui, și poate că varsă câteva lacrimi, prin care inima lui îl mângâie, spunându-i este un pocăit adevărat. Totuși, nu orice groază dată de Lege este pocăință adevărată: „ei au rămas străpunși în inimă” (Faptele Apostolilor 2:37); dar, după aceasta, „Pocăiți-vă, le-a zis Petru” (v. 38). Dacă orice tulburare mărunță din cauza păcatului ar fi totuna cu pocăința adevărată, atunci Iuda și Cain pot fi înrolați în lista pocăiților. Pocăința evanghelică lucrează schimbarea inimii: „Și așa erați unii dintre voi! Dar ați fost spălați, ați fost sfințiți, ați fost socotiți neprihăniți, în Numele Domnului Isus Hristos, și prin Duhul Dumnezeului nostru” (1 Corinteni 6:11). Ea produce

sfințenie. În cazul falsului pocăit, chiar dacă s-a tulburat în sufletul lui, în el nu s-a produs nicio transformare sau schimbare a inimii și a vieții. El are un ochi care plânge, dar o inimă adulteră. Ahab a postit și s-a îmbrăcat în sac și cenușă dar, după aceasta, l-a aruncat pe profetul Mica în închisoare³⁰.

Inima este predispusă să înșele printr-o *falsă credință*. Ea l-ar pune pe copilul mort în locul celui viu. Cei din al doilea capitol din Evanghelia după Ioan spuneau că ei cred, dar Hristos nu credea în credința lor³¹. Întrucât se aruncă în brațele lui Hristos și Îl primește, adevărata credință se aruncă și la picioarele lui Hristos ca să-L slujească. Prin contrast, credința falsă, chiar dacă pare zeloasă în a primi binecuvântările lui Hristos, totuși Îi smulge cununa de pe cap și nu vrea să se supună autorității Lui³². Ea ar fi gata să Îl primească drept Preot ca să îl mântuiască, dar nu și ca Împărat care să stăpânească peste el³³.

³⁰ 1 Împărați 22:27 - „Așa vorbește împăratul: „Puneți-l pe omul acesta la închisoare și hrăniți-l cu pâinea și cu apa întristării, până când mă voi întoarce în pace”.

³¹ Ioan 2:24 - „Dar Isus nu Se încredea în ei, pentru că îi cunoștea pe toți”.

³² Isaia 9:6 - „Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: „Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii”.

³³ Zaharia 6:13 - „Da, El va zidi Templul Domnului, va purta podoabă împărătească, va ședea și va stăpâni pe scaunul Lui de domnie, va fi preot pe scaunul Lui de domnie, și o desăvârșită unire va domni între ei amândoi”.

Astfel, inima este plină de înșelătorii. Cel ce se teme de Dumnezeu, se teme ca nu cumva inima lui să îi fure binecuvântarea.

C. Frica de Dumnezeu îl va face pe om să se teamă de moarte. Ar trebui să ne temem de moarte în primul rând pentru că ea este un lucru foarte serios, fiind ușa către veșnicie și către o stare neschimbătoare!

În al doilea rând, trebuie să ne temem de moarte datorită iminenței ei. Ea este mai aproape de noi decât ne imaginăm; se poate afla la doar câteva ore înaintea noastră! Dumnezeu ar putea să spună chiar în această zi: „Dă-ți socoteala de isprăvnicia ta” (Luca 16:2). Și cum ar fi dacă moartea ar veni peste noi și ne-ar prinde nepregătiți?

În al treilea rând, trebuie să ne temem de moarte pentru că, după ea, nu se mai poate face nimic pentru sufletele noastre. În mormânt nu mai există pocăință: „Căci, în locuința morților, în care mergi, nu mai este nici lucrare, nici chibzuială, nici știință, nici înțelepciune” (Eclesiastul 9:10). Așadar, trebuie să ne temem de moarte cu o frică sfântă și evlavioasă.

Aici ne putem confrunta cu următoarea întrebare: Cât de mult se poate teme de moarte un copil de Dumnezeu? În primul rând, el trebuie să se teamă atâta cât

această frică să îl determine să stea departe de păcat. Un credincios se poate folosi legitim de toate mijloacele care să îl țină departe de păcat. De aceea, eu cred că nu există un antidot mai puternic față de păcat cum este frica de moarte. „Dacă păcătuiesc astăzi iar mâine pot muri, voi merge la judecată!” În al doilea rând, un copil de Dumnezeu se poate teme de moarte atât cât să îl determine să moară față de lume. Frica de moarte ar trebui să sune trâmbița retragerii și a separării noastre de deșertăciunile lumești. Ce este această lume? O vom părăsi în curând, ca și toate lucrurile pe care le avem, și tot ce ne va mai rămâne va fi locul nostru de îngropăciune³⁴. În al treilea rând, un copil de Dumnezeu se poate teme de moarte astfel încât această frică să îl pregătească tot mai bine pentru clipa morții. Iacov s-a temut că fratele lui Esau avea să se năpustească asupra lui, așa că s-a pregătit pentru întâlnire, adresându-i-se prin rugăminți³⁵. Astfel, când ne temem de apropierea morții și când ne pregătim să o întâlnim, ne punem sufletul în ordine. Aceasta este o frică evlavioasă de moarte. Dar această frică a morții în cel evlavios trebuie

³⁴ Geneza 49:30 – „În peștera din ogorul Macpela, care este față în față cu Mamre, în țara Canaan. Acesta este ogorul, pe care l-a cumpărat Avraam de la Hetitul Efron, ca moșie de înmormântare”.

³⁵ Gen 32:7, 24 – „Iacov s-a înspăimântat foarte mult, și l-a apucat groaza. A împărțit în două tabere oamenii pe care-i avea cu el, oile, boii și cămilele... Iacov însă a rămas singur. Atunci un om s-a luptat cu el până în revărsatul zorilor”.

întrețesută cu nădejde. Pentru cel credincios, natura morții este destul de diferită. În sine, moartea este un blestem, dar Dumnezeu a transformat acest blestem într-o binecuvântare. Pentru un copil de Dumnezeu, moartea nu înseamnă pierzare, ci eliberare. Când cortul trupului lui se va desface, el se va înălța la cer într-un car de foc!

D. Frica de Dumnezeu îl va face pe om să se teamă de judecată. Anselm își îndrepta majoritatea gândurilor către Ziua Judecății, iar Ieronim spunea că auzea mereu acea voce care îi răsuna în urechi: „Ridică-te din morți, și vino la judecată!” Faptul că va exista o astfel de zi este unul dovedit:

a. El este dovedit prin veracitatea lui Dumnezeu. Cel ce a propovăduit adevărul a spus: „Căci El vine, vine să judece pământul” (Psalmul 96:13). Există o repetiție aici, cu scopul de a sublinia certitudinea ei: „El vine, vine”, și o dovadă indubitabilă. În al doilea rând, repetiția aceasta arată rapiditatea cu care vine judecata: „El vine, vine”, căci vremea se apropie – se ivesc zorile, iar Judecătorul este gata să se așeze pe scaunul Lui³⁶. Hotărârea lui Dumnezeu nu poate fi întoarsă!

³⁶ Iacov 5:9 – „Nu vă plângeți unii împotriva altora, fraților, ca să nu fiți judecați: iată că Judecătorul este chiar la ușă”.

b. Judecata este certă prin aceea că va exista o zi a răzbunării dreptății lui Dumnezeu. În lume, judecata pare să se facă foarte nedrept: cei sfinți suferă, iar ce răi prosperă. Ateii sunt gata să creadă că Dumnezeu ar fi abandonat conducerea acestei lumi și că nu-I mai pasă ce se întâmplă aici. De aceea, trebuie să existe un proces drept, pentru ca Dumnezeu să readucă adevărul în lume și să îndrepte toate lucrurile.

c. Judecata este sigură pentru că există principiile ei gravate în conștiința naturală a omului. Când Pavel a predicat judecata viitoare, „Felix s-a îngrozit” (Faptele Apostolilor 24:25). Cel acuzat l-a făcut pe judecătorul lui să se cutremure! Până și omul rău aflat pe patul morții este cuprins de groază, și aceasta nu rezultă decât dintr-o înțelegere tainică a judecății viitoare!

Va exista o mare judecată, una cum nu s-a mai văzut! Noi toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată (2 Corinteni 5:10).

Nimeni nu va putea fugi, nu se va putea ascunde, nu va putea da mită, și nu va putea trimite pe un altul în locul lui – toți trebuie să vină la judecată în persoană. Cei care au putut ocoli aici judecata, iar brațul lung al legii nu i-a putut atinge, vor trebui să își facă apariția înaintea tribunalului cerului!

Cine va fi Judecătorul? Isus Hristos³⁷. „El a rânduit o zi în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul, pe care L-a rânduit pentru aceasta” (Faptele Apostolilor 17:31). Hristos Judecătorul este numit Om pentru că va judeca lumea în mod vizibil. El trebuie să fie deopotrivă Dumnezeu și Om: Dumnezeu, pentru că vede inimile oamenilor, și Om, pentru ca El însuși să poată fi văzut.

Ce zi sobră va fi aceea când Hristos va sta pe scaunul de judecată! El va judeca „cu dreptate” (Psalmul 9:8). Deși El însuși a fost jignit, El nu va greși față de nimeni. El va judeca în profunzime: „Acela Își are lopata în mână, Își va curăți cu desăvârșire aria” (Matei 3:12). El va avea grijă ca grâul să fie separat de neghină, ca cei ce au chipul Lui să fie despărțiți de cei care au semnul fiarei. În mod cert, frica de Dumnezeu va determina o cutremurare sfântă și gânduri îndreptate către această zi!

Dar în ce sens ar trebui să se teamă de Ziua Judecății cei care se tem de Dumnezeu?

Ei bine, ei nu trebuie să se teamă într-un fel spasmodic sau care să îi ducă la disperare, căci, pentru unii ca ei, Ziua Judecății va fi o zi de sărbătoare, o zi binecuvântat de mângâietoare! Norii negri indică apropierea ploii și, tot astfel, credincioșii pot privi în același fel către

³⁷ Ioan 5:22 – „Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata l-a dat-o Fiului”.

apropierea Judecății. Hristos, Cel care este Judecătorul lor, va fi și Apărătorul și Răscumpărătorul lor.

Cu toate acestea, cei evlavioși ar trebui să se teamă de judecată astfel încât să-și îmbrospăteze zilnic întristarea cauzată de păcat. Ei au păcate care își fac loc zilnic în viețile lor, așa că trebuie să se alătore plânsului amar al lui Petru. Ei trebuie să își înmoaie sufletele în apele sărate ale pocăinței. Ar fi trist ca ziua de apoi să îi găsească cu vreun păcat de care să nu se fi pocăit.

În al doilea rând, cei credincioși ar trebui să se teamă de Ziua Judecății astfel încât să îi determine să se teamă de păcatele de omisiune. Dacă nu îngrijim de o rană, vom ajunge să gustăm moartea. Dacă nu ne achităm de datoriile noastre, vom ajunge să aducem condamnarea asupra noastră.

În ziua de apoi am putea citi sentința gravă: „Căci am fost flămând, și nu Mi-ați dat să mănânc; Mi-a fost sete și nu Mi-ați dat să beau; am fost străin, și nu M-ați primit; am fost gol, și nu M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și în temniță, și n-ați venit pe la Mine” (Matei 25:42-43). Aici este adusă o acuzație în ce privește păcatele de omisiune. Hristos nu spune, „Mi-ați furat hrana”, ci „nu Mi-ați dat să mănânc”; El nu spune, „voi M-ați pus în temniță”, ci „n-ați venit pe la Mine”. Păcatele de omisiune au

fost ceea ce i-au condamnat pe acei oameni. A nu ne ruga în familiile noastre, a nu folosi mijloacele harului, a nu fi darnici – sunt lucruri ce pot aduce sentința fatală.

În al treilea rând, cei credincioși ar trebui să se teamă de Ziua Judecății astfel încât să îi facă să se teamă în același timp de pretenții religioase nefondate. În acea zi, inimile false vor fi dezgolite. De ce a trăit Pavel cu atâta integritate? „Voi sunteți martori, și Dumnezeu de asemenea, că am avut o purtare sfântă, dreaptă și fără prihană față de voi, care credeți” (1 Tesaloniceni 2:10). Ce anume a cauzat aceasta? Cu siguranță că temerea de Ziua Judecății: „Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos” (2 Corinteni 5:10). În limba greacă, cuvântul are sensul de dezvăluire, astfel că inimile noastre trebuie să fie dezgolite înaintea oamenilor și a îngerilor. Atât este de gravă vrăjitoria ipocriziei, încât este greu să spunem în această viață cine este un fals credincios și care este unul sincer. Totuși, în scurt timp se va face lumină pe deplin. Este un lucru bun când copiii lui Dumnezeu se tem de judecată astfel încât să lupte împotriva amăgirii și a ipocriziei, căci Ziua Judecății îl va scoate la iveală pe cel ipocrit.

E. Frica de Dumnezeu îl va face pe om să se teamă de Iad. Iadul este denumit „loc de chin” (Luca 16:28). De Iad ar trebui să se teamă nu doar păcătoșii foarte răi, ci

și cei care se tem de Dumnezeu: „Vă spun vouă, prietenii Mei... Temeți-vă de Acela care, după ce a ucis, are puterea să arunce în gheenă [Iad]” (Luca 12:4-5).

Dar în ce fel și până unde ar trebui copiii lui Dumnezeu să se teamă de Iad?

În orice caz, nu atât încât să își abandoneze nădejdea. Un marinar se teme de furtună, dar nu atât de mult încât să abandoneze ancora. De aceea, cei care se tem de Dumnezeu trebuie să se teamă și de Iad în cel puțin patru feluri.

a. Cei care se tem de Dumnezeu trebuie să se teamă de Iad ca de ceea ce ei ar fi meritat. Păcatele lor ar fi trebuit pedepsite cu Iadul. Ar fi fost vai de cel mai sfânt om, dacă Dumnezeu l-ar fi cântărit în balanța dreptății Sale!

b. Cei care se tem de Dumnezeu trebuie să se teamă de Iad întrucât aceasta este un mijloc de a-i scutura de lenevia spirituală. Această boală somnolentă are tendința de a-i cuprinde pe copiii lui Dumnezeu; fecioarele „au așipit toate și au adormit” (Matei 25:5). Atâta vreme cât frica de Iad este o alarmă sau un clopot de avertizare a celor evlavioși, determinându-i să alerge mai repede către Rai, ea este o frică evlavioasă și binecuvântată.

c. Frica de Iad este bună în cei evlavioși în măsura în care ea îi face temători ca nu cumva să se numere printre cei ce vor merge în Iad. Și există anumiți oameni care se află în pericolul Iadului, după cum urmează:

În primul rând, printre aceștia se numără cei care și-au avut Raiul în această viață: „tu cea dedată plăcerilor” (Isaia 47:8). Acești oameni înoată în plăceri senzuale și mai degrabă ar fi dezgustători pentru Dumnezeu decât să își refuze firea pământească. Ei își vor ocupa locurile în Iad. „Și totuși Domnul, Dumnezeul oștirilor, vă cheamă în ziua aceea să plângeți și să vă bateți în piept, să vă radeți capul și să vă încingeți cu sac. Dar iată, în schimb, veselie și bucurie! Se junghie boi și se taie oi, se mănâncă la carne și se bea la vin: ‚Să mâncăm și să bem, căci mâine vom muri!’ Domnul oștirilor mi-a descoperit, și mi-a zis: ‚Nu, nelegiuirea aceasta nu vi se va ierta până nu veți muri, zice Domnul, Dumnezeul oștirilor’” (Isaia 22:12-14). Altfel spus, acest păcat nu va fi iertat prin nicio jertfă.

În al doilea rând, printre cei aflați în pericolul de a fi aruncați în Iad se numără cei ce trăiesc în păcatul curviei. Cei care ard în poftele lor vor arde în Iad! „Domnul știe să îi izbăvească din încercare pe oamenii cucernici, și să îi păstreze pe cei nelegiuți, ca să fie pedepsiți în ziua judecării: mai ales pe cei ce, în pofta lor necurată,

umblă poftind trupul altuia” (2 Petru 2:9-10). Iată care este corupția naturii omului! În loc să bea apă din propria fântână, el iubește apele furate (Proverbe 9:17). Acest termen are și sensul unui staul și a unei case de prostituate – căci ambele sunt pentru animale!

În al treilea rând, printre cei aflați în pericolul Iadului sunt cei care, dând un exemplu rău, îi fac pe alții să păcătuiască. Asemenea ciumei, exemplul rău este contagios. Oamenii deosebiți sunt oglinzi în care se îmbracă cei obișnuiți. Cei ce dau un exemplu rău vor trebui să dea socoteală nu doar pentru păcatele lor, ci și pentru ale altora. Nu încape îndoială că acesta a fost motivul pentru care bogatul l-a rugat pe Avraam să trimită pe cineva din morți ca să le predice fraților lui (Luca 16:27), și nu pentru că le iubise sufletele, ci pentru că, pe când era pe pământ, îi stârnise la păcat prin exemplul lui rău, și știa că aruncarea lor în Iad avea să îi crească chinurile!

În al patrulea rând, printre cei aflați în pericolul de a merge în Iad se numără cei care trăiesc și mor în dispreț față de Cuvântul lui Dumnezeu. Slujitorii au predicat până când i-au lăsat plămâni, dar oamenii și-au astupat urechile și și-au împietrit inimile! „Și-au făcut inima ca diamantul de tare” (Zaharia 7:12). Împietrirea inimii ține ne lipsa de sensibilitate a conștiinței și de inflexibilitatea

voinței³⁸. Păcătoșii încăpățânați își scutură săgețile convingerii de păcat și batjocoresc toate muștrările sfinte. Când prorocul a strigat împotriva altarului de piatră, l-a spart în bucăți (1 Împărați 13:2), dar inimile păcătoșilor nu se frâng! Aceștia vor avea parte de mânia lui Dumnezeu care se va vărsa peste urechile lor! „La descoperirea Domnului Isus din cer, cu îngerii puterii Lui, într-o flăcără de foc, ca să-i pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu și pe cei ce nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos. Ei vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică, de la fața Domnului și de la slava puterii Lui” (2 Tesaloniceni 1:7-9).

În al cincilea rând, în Iad se vor duce și cei care se întorc de pe calea credinței³⁹. Ei se ofilesc pentru că nu au avut rădăcină. Florile dintr-o vază vor rămâne pentru o vreme verzi și proaspete, dar, pentru că nu au rădăcină, se vor ofili. Dima s-a arătat credincios pentru o vreme, dar a sfârșit-o ca viermele de mătase care, după ce își produce coconul acela frumos, se transformă în

³⁸ Efeseni 4:19 – „Ei și-au pierdut orice pic de simțire, s-au dat la desfrânare, și săvârșesc cu lăcomie orice fel de necurăție”. Ieremia 44:16-17 – „Nu te vom asculta în nimic din cele ce ne-ai spus în Numele Domnului. Ci voim să facem cum am spus cu gura noastră, și anume: să aducem tămâie împărătesei cerului, și să-i turnăm jertfe de băutură, cum am făcut, noi și părinții noștri, împărații noștri și căpeteniile noastre, în cetățile lui Iuda și în ulițele Ierusalimului. Atunci aveam pâine de ne săturam, eram fericiți, și nu treceam prin nicio nenorocire!”

³⁹ Matei 13:6 – „când a răsărit soarele, s-a pălit; și, pentru că n-avea rădăcini, s-a uscat”.

final într-un banal fluture. „Căci, dacă păcătuim cu voia, după ce am primit cunoștința adevărului, nu mai rămâne nicio jertfă pentru păcate, doar o așteptare înfricoșată a judecății, și văpaia unui foc, care îi va mistui pe cei răzvrățiți” (Evrei 10:26-27).

Iată cine sunt cei care se află în pericolul de a fi azvârliți în Iad. De aceea, este bine ca toți cei evlavioși să se teamă de Iad – să se teamă să nu se numere printre cei ce vor avea parte de Iad.

d. Frica de Iad este bună în cei evlavioși în măsura în care este o frică amestecată cu bucurie. „Bucurați-vă, tremurând” (Psalmul 2:11). Frica de Iad a unui credincios trebuie să fie ca frica acelor două Marii de a pleca de la mormânt: „Ele au plecat repede de la mormânt, cu frică și cu mare bucurie” (Matei 28:8). Cu frică, pentru că văzuseră un înger; și cu bucurie, pentru că Hristos înviase! Astfel, cel evlavios trebuie să privească spre Iad cu frică și cu bucurie: cu frică, din cauza focului acestuia, dar cu bucurie, deoarece Hristos l-a eliberat de Iad. Un om care stă așezat pe o stâncă înaltă se teme când privește de sus către mare, dar se bucură că nu cade în mijlocul valurilor pentru a se îneca. Tot astfel, un copil de Dumnezeu, când privește în jos către Iad, gândindu-se la acel loc, se poate teme din cauza groazei chinului de acolo, dar această frică trebuie amestecată cu bucurie

la gândul că nu va ajunge niciodată acolo! Isus l-a izbăvit „de mânia viitoare” (1 Tesaloniceni 1:10).

F. Frica de Dumnezeu îl va face pe om să se teamă de cer. Ai putea spune aici că afirmația este ciudată, căci mai degrabă ar trebui să trăim cu nădejdea cerului, nu cu frica de el. Nu, un om regenerat trebuie să se teamă de Rai, anume ca nu cumva să nu ajungă acolo. „Să luăm dar bine seama, ca, atâta vreme cât rămâne în picioare făgăduința intrării în odihna Lui, niciunul dintre voi să nu se pomenească venit prea târziu” (Evrei 4:1). Aceasta este o metaforă preluată din viața atleților, care ajung uneori să obosească și să rămână în urmă, ratând premiul. Cine a avut mai multă nădejde a cerului decât Pavel? Totuși, el n-a fost lipsit de temeri: „mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat” (1 Corinteni 9:27). Tot astfel, cel care vrea să meargă în cer trebuie să se teamă ca nu cumva să îl rateze, dacă ne gândim la următoarele aspecte:

a. Este posibil ca mulți dintre cei ce fac o splendidă mărturisire să piardă Raiul. Ce crezi despre acele fecioare neînțelepte? Ele sunt denumite fecioare pentru că nu erau pătate de păcate grosolane, și totuși acestea au fost lăsate în afara cerului: „Pe când se duceau ele să cumpere untdelemn, a venit mirele: cele ce erau gata,

au intrat cu el în odaia de nuntă, și s-a încuiat ușa” (Matei 25:10). Balaam, un proroc, și Iuda, un apostol – au fost amândoi lăsați în afara Raiului! Am văzut anumite vapoare cu nume deosebite, de exemplu Nădejdea, Siguranța, Viteză-Bună, care s-au pierdut în adâncurile mării.

b. Este posibil ca unii oameni să se apropie de cer, dar să nu ajungă în el: „Tu nu ești departe de Împărăția lui Dumnezeu” (Marcu 12:34); și totuși nu a fost suficient de aproape! Oamenii pot lauda lucrarea Cuvântului, pot să se simtă mișcați emoțional la Cina Domnului și să îi depășească pe copiii lui Dumnezeu în lucruri exterioare⁴⁰, și totuși, pentru că nu au avut în felinarele lor untdelemnul sincerității, nu vor avea parte de fericirea veșnică. Cât de tragic trebuie să fie să Îl piardă pe Dumnezeu, să își piardă sufletele și să își piardă orice nădejde! Milioane de lacrimi vărsate în Iad vor fi insuficiente pentru a deplânge pierderea cerului! De aceea, este bine ca aceia care au cerul în sufletele lor să se teamă ca nu cumva să nu ajungă în el.

Dar cum am putea să ajungem la această frică binecuvântată?

⁴⁰ Numeri 23:1-2 – „Balaam i-a zis lui Balac: ‚Zidește-mi aici șapte altare și pregătește-mi aici șapte viței și șapte berbeci’. Balac a făcut cum spusese Balaam; și Balac și Balaam au adus câte un vițel și câte un berbec pe fiecare altar”.

În primul rând, să Îl avem mereu pe Dumnezeu înaintea ochilor noștri, și să studiem infinitatea Lui! El este „Dumnezeul cel Atotputernic” (Geneza 17:1). El le dă legi îngerilor, le condiționează conștiințele oamenilor și îi zdrobește pe împărați: „El frânge mândria domnitorilor, El este înfricoșat pentru împărații pământului” (Psalmul 76:12). Când ne gândim la măreția de necuprins a lui Dumnezeu, acest lucru ar trebui să stârnească o uimire sfântă în inimile noastre! Ilie și-a acoperit fața cu o mantie când slava lui Dumnezeu a trecut pe lângă el. Oamenii nu se tem de Dumnezeu pentru că ei au gânduri deșarte despre El! „Ți-ai închipuit că Eu sunt ca tine” (Psalmul 50:21).

În al doilea rând, să ne rugăm să avem această temere de Dumnezeu, care este rădăcina sfințeniei și mama oricărei înțelepciuni. „Fă-mi inima să se teamă de Numele Tău” (Psalmul 86:11). Domnul a promis că va pune frica de El în inimile noastre: „Voi încheia cu ei un legământ veșnic, că nu Mă voi mai întoarce de la ei, ci le voi face bine, și le voi pune în inimă frica de Mine, ca să nu se depărteze de Mine” (Ieremia 32:40). Să ne rugăm pentru împlinirea acestei promisiuni. În timp ce unii se roagă pentru bogății și alții pentru copii, noi să ne rugăm pentru o inimă care se teme de Dumnezeu!

În încheiere, cei care au această temere înrădăcinată în sufletele lor sunt chemați să Îl binecuvânteze pe Dumnezeu pentru ea! „Cei ce vă temeți de Domnul, binecuvântați pe Domnul!” (Psalmul 135:20). Dumnezeu a făcut pentru noi mai mult decât dacă ne-ar fi făcut regi și regine, și dacă am fi umblat prin cele mai alese locuri de pe pământ. El ne-a îmbogățit cu acea comoară pe care El o dă doar aleșilor Lui. O, stai așezat pe Muntele Gherizim, muntele binecuvântării. Frica de Dumnezeu este o sămânță nemuritoare, care va răsări în slavă. „Cei ce vă temeți de Domnul, lăudați-L!” (Psalmul 22:23). Începeți-vă acum lucrarea cerului! Fiți niște coriști spirituali! Sunați doxologiile și biruințele sfinte! Exclamați ca și David: „Să mi se umple gura de laudele Tale, și-n fiecare zi să Te slăvească!” (Psalmul 71:8).

Dumnezeu primește prea puține laude în această lume. Cine să Îl răsplătească cu ceea ce I se cuvine, dacă nu cei care se tem de El?

6

CEI EVLAVIOȘI VORBESC DESPRE DUMNEZEU

După ce am analizat caracterul general al celor evlavioși, mă voi îndrepta acum către anumite trăsături speciale care îi caracterizează: „Atunci și cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul” (Maleahi 3:16). Când cei răi au spus că „degeaba Îi slujim lui Dumnezeu” (v. 14), atunci „cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul”. Sensul expresiei „au vorbit adesea” este că cei evlavioși au vorbit între ei într-un fel sfânt, limbajul lor fiind dirijat de Duhul Sfânt. Când vin alături, creștinii ar trebui să fie caracterizați de o vorbire sfântă. Acesta nu este doar un sfat, ci o poruncă: „poruncile acestea, pe care ți le dau astăzi, să le ai în inima ta. Să le întipărești în mintea copiilor tăi, și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula” (Deuteronom 6:6-9). Acolo unde harul este turnat, se va revărsa în afară! Harul schimbă limba, și o face duhovnicească.

Când a venit Duhul Sfânt asupra apostolilor, aceștia „au început să vorbească în alte limbi” (Faptele Apostolilor 2:4). Harul îl face pe creștin să vorbească o altă limbă. Un creștin evlavios nu are Legea lui Dumnezeu doar în inimă, ci și pe limbă⁴¹. Trupul este templul lui Dumnezeu⁴², dar limba este orga din acest templu, care cântă cu un glas sfânt! „Limba celui neprihănit este argint ales” (Proverbe 10:20). Cel credincios picură fraze de argint, îmbogățindu-i pe alții cu o gândire spirituală! „Omul bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui; dar omul rău scoate lucruri rele din vistieria rea a inimii lui. Vă spun că, în ziua judecării, oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor, pe care-l vor fi rostit. Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină, și din cuvintele tale vei fi osândit” (Matei 12:35-37). În inima omului evlavios există o vistierie de bunătate, iar aceasta nu este ca un sac în care banii stau ascunși, ci el scoate din vistierie lucruri bune, spre îmbogățirea altora.

Harul are natura focului, care nu poate fi stins. Asemenea vinului nou, harul are nevoie să se reverse⁴³.

⁴¹ Psalmul 37:30-31 – „Gura celui neprihănit vestește înțelepciunea, și limba lui trâmbează dreptatea. Legea Dumnezeului său este în inima lui; și nu i se clatină pașii”.

⁴² 1 Corinteni 6:19 – „Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi, și pe care L-ați primit de la Dumnezeu?”

⁴³ Faptele Apostolilor 4:20 – „noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit”.

În har există un principiu de viață care îl constrânge pe cel care îl are la o vorbire sfântă: „Căci sunt plin de cuvinte, îmi dă ghes duhul înlăuntrul meu” (Iov 32:18).

APLICAȚII

Învățăături

În primul rând, acest adevăr ne arată caracterul și temperamentul sfinților adevărați: ei „au vorbit adesea unul cu altul”; buzele lor picură miere. Țara de unde provine omul se cunoaște după limba lui. Cel care are cetățenia în Ierusalimul de sus vorbește limba Canaanului ceresc. Niciunul dintre copiii lui Dumnezeu nu este mut, căci gura lor este ca un „izvor de înțelepciune” (Proverbe 18:4).

În al doilea rând, în ce privește vorbirea sfântă, aș putea să formulez ceva acuzații împotriva a cinci categorii de oameni.

Mustrări

1. *Cei care nu spun nimic despre credința adevărată.* Ei vor să fie considerați evlavioși, dar trebuie să aibă ochii sănătoși, ca să poată vedea! Nu știu ce anume îi împiedică pe acești oameni să vorbească despre credință – ignoranța sau timiditatea. Mulți sunt muți în ce privește evlavia, de parcă li s-ar fi lipit limbile de cerul

gurii! Dacă au cătuși de puțină dragoste pentru Dumnezeu sau dacă au gustat vreodată cât de bun este Domnul, buzele lor ar trebui să „vestească zi de zi dreptatea Lui” (Psalmul 71:24).

Prieteni, ce anume ar trebui să ne preocupe mai mult decât mântuirea noastră? Ce sunt lucrurile acestei lumi prin comparație cu ea? Ele nu sunt nici reale și nici statornice: „Abia ți-ai aruncat ochii spre ea și nu mai este; căci bogăția își face aripi și, ca vulturul, își ia zborul spre ceruri” (Proverbe 23:5). Oare nu vedem cum oamenii acumulează bogății și mor pe neașteptate, când mesagerul lui Dumnezeu [moartea] îi capturează? Despre ce să vorbim, dacă nu despre lucrurile care țin de Împărăția lui Dumnezeu? Fie ca acest lucru să îi facă pe creștini să roșească pentru că întâlnirile lor sunt atât de nefolositoare din cauză că Îl lasă deoparte pe Dumnezeu în discuțiile lor!

De ce nu auzim o vorbire evlavioasă printre oameni? Ai căpătat atât de multă cunoștință spirituală încât să crezi că nu ai nevoie să o crești? Ai atâta credință încât să îți imaginezi că nu trebuie să continui să o întărești? A fi mut când vine vorba de evlavie este un păcat zgomotos! Putem citi în Evanghelie despre un om care era posedat de un demon de muțenie (Marcu 9:17), dar oare câți oameni nu sunt muți spiritual?

2. *Aș vrea să aduc o muștrare la adresa celor care, când se întâlnesc, în loc să vorbească despre cer, discută despre tot felul de lucruri mărunte și deșarte!* Ei vorbesc, dar nu spun nimic util spiritual. Buzele lor nu picură ca fagurul. Vorbirea lor nu este mai folositoare decât gănguririle unui prunc. „Oamenii își spun minciuni unii altora, pe buze au lucruri lingușitoare, vorbesc cu inimă prefăcută” (Psalmul 12:2). Dacă Hristos i-ar întreba azi pe unii, așa cum i-a întrebat pe cei doi ucenici aflați pe drumul către Emaus, „Ce vorbe sunt acestea pe care le schimbați între voi pe drum?” (Luca 24:17), ei n-ar putea să răspundă asemenea ucenicilor: „Ce s-a întâmplat cu Isus din Nazaret” (v. 19). Nu, ci probabil că vorbesc despre noua modă, despre noile lor pasiuni! Dacă trebuie să dăm socoteală pentru orice cuvânt nefolositor pe care l-am rostit (Matei 12:36), Doamne, de ce judecată vor avea unii parte!

3. *Aș vrea să îl muștru de asemenea pe cel avar care, în loc să vorbească despre cer, vorbește numai despre această lume.* Fermierul vorbește despre plugul și despre jugul boilor lui, vânzătorul vorbește despre lucrurile din băcănia sa, dar nu spune niciun cuvânt despre Dumnezeu. „Cel ce este de pe pământ, este pământesc, și vorbește ca de pe pământ” (Ioan 3:31). Mulți sunt asemenea peștilor din Evanghelie, având bani în gurile lor (Matei 17:27). Acești oameni vorbesc despre lucrurile seculare

ca și cum și-ar imagina că fericirea este limitată la acest pământ blestemat de Dumnezeu!

Când a fost întrebat din ce țară vine, Seneca a răspuns că el era „un cetățean al acestei lumi”. Noi am putea crede că unii nu sunt cetățeni ai acestei lumi, dar vorbirea îi trădează! O, sufletele tânjesc după pământul acesta și sunt goale de lucrurile spirituale!

4. Aș dori de asemenea să îi mustru pe cei care vorbesc adesea unii cu alții, dar vorbirea lor este stricată. „Limba este și ea un foc, este o lume de nelegiuiri. Ea este aceea dintre mădularele noastre, care întinează tot trupul și aprinde roata vieții, când este aprinsă de focul gheenei” (Iacov 3:6).

Ei vorbesc unul cu altul prin cuvinte aspre. Cuvintele lor ar trebui să fie ca „apele din Siloe, care curg lin” (Isaia 8:6), numai că ele sunt adesea înflăcărate și mușcă precum câinii. Pe măsură ce se încălzește, apa dă în clocot. Când inima se înfierbântă de mânie, în curând ajunge să clocotească printr-o vorbire furioasă!

Mulți blestemă în mânia lor. Limba este făcută în forma unei săbii, și ea taie ca o sabie! Cuvintele mânioase adesea îi fac rău chiar celui care le rostește. Cu un singur cuvânt aspru, Roboam a pierdut stăpânirea asupra a zece

seminții. Un duh înfocat nu se potrivește Stăpânului căruia pretendem că slujim – El este „Domnul păcii”; o astfel de atitudine nu este potrivită mesajului Lui – „Evanghelia păcii”. Cei ale căror limbi iau foc ar face bine să se păzească pentru a nu se trezi într-o zi în Iad, și să dorească o picătură de apă care să le răcorească limba⁴⁴.

Oamenii își vorbesc numai despre lucruri rele, cârtind și plângându-se unul față de altul. Ei nu-și deplâng păcatele, ci dorințele lor deșarte. Cântirea izvorăște din necredință: „n-au crezut în Cuvântul Domnului, ci au cârtit în corturile lor” (Psalmul 106:24-25). Când oamenii nu au încredere în promisiunile lui Dumnezeu, ei cârtesc când văd lucrările providenței Sale. Acesta este un păcat pe care Dumnezeu cu greu îl poate tolera! „Până când voi lăsa această rea adunare să cârtească împotriva Mea?” (Numeri 14:27). Cuvintele celor din Israel erau pline de venin, iar Dumnezeu i-a pedepsit cu șerpi veninoși: „Să nu cârtiți, cum au cârtit unii dintre ei, care au fost nimiciți de Nimicitorul” (1 Corinteni 10:10).

Oamenii își vorbesc într-un fel rău, scoțând la iveală și folosind un limbaj murdar și corupt. Inima este un butoi plin de răutate, iar limba este acel dop prin care

⁴⁴ Luca 16:24 – „Părinte Avraame, fie-ți milă de mine, și trimite-l pe Lazăr să-și înmoaie vârful degetului în apă, și să-mi răcorească limba; căci grozav sunt chinuit în văpaia aceasta”.

răutatea se varsă în afară! Când fața se umple de bube, aceasta demonstrează că sângele este murdar. Când oamenii izbucnesc într-o vorbire stricată, ei arată astfel că inima le este coruptă. În Cuvânt citim dacă buzele leproșului trebuiau acoperite⁴⁵. Ar fi o binecuvântare dacă am putea acoperi buzele murdare ale leproșilor noștri spirituali!

Oamenii își vorbesc într-un fel rău atunci când, în loc să își săreze cuvintele cu har, le amestecă cu tot felul de înjurături. Cei ce înjură rup în bucăți Numele lui Dumnezeu și, asemenea câinilor răi, latră în fața Lui! Unora li se pare că au o vorbire aleasă dacă pun câte o înjurătură în fiecare propoziție, ca și cum ar vrea să meargă în Iad cu toată hotărârea.

Unii ar putea să spună ca obișnuiesc să înjure. Este oare aceasta o scuză sau o agravare a păcatului? Dacă un răufăcător s-ar obișnui cu hoția și ar veni să spună înaintea judecătorului, „scutește-mă de pedeapsă, căci a devenit un obicei pentru mine să tâlhăresc”, judecătorul i-ar spune: „cu atât mai mult ești vrednic de moarte”! La fiecare înjurătură pe care omul o spune cu buzele lui, Dumnezeu mai adaugă un strop de mânie în potirele Sale!

⁴⁵ Levitic 13:45 - „Leprosul, atins de această rană, să-și poarte hainele sfâșiate, și să umble cu capul gol; să-și acopere barba”

5. Aș dori să îi mustru pe cei care, în loc să le vorbească altora într-o manieră sfântă, le vorbesc astfel:

În primul rând, ei le vorbesc cu tot felul de critici. Unora li se pare că este o virtute religioasă să îi tot vorbească de rău pe alții și să îi critice. Ei nu le imită harurile, ci vorbesc numai despre eșecurile lor. Dumnezeu să le dea acestora harul de a-și spăla propriile mâini! Dacă inimile oamenilor ar fi mai smerite, limbile lor ar fi mai blânde. Este un semn al ipocriziei când un om nu știe decât să-i critice pe alții și să se laude pe sine.

În al doilea rând, ei vorbesc despre alții batjocorindu-i și bârfindu-i. „Stai și vorbești împotriva fratelui tău, îl clevețești pe fiul mamei tale” (Psalmul 50:20). Bârfa și batjocura se petrec când vorbim cu scopul de a-l răni pe altul, și facem asta spunând neadevăruri. Renumele omului este zdrobit prin bârfă! Nici măcar sfințenia nu se poate apăra de acest păcat. Inocența mielului nu poate să îl ocrotească de colții leului! Iov denumeste bârfa „biciul limbii” (Iov 5:21). Ai putea să lovești un om, și totuși să nu te atingi de el. Un bârfitor rănește reputația altuia, dar nu se găsește niciun medic care să vindece aceste răni! Ochiul și renumele sunt două lucruri foarte sensibile. Dumnezeu consideră că este un lucru rău când îi calomniem pe alții, în special când îi bârfim pe cei care se străduiesc să reprezinte bine credința adevărată:

„Cum de nu v-ați temut deci să vorbiți împotriva robului Meu, împotriva lui Moise?” (Numeri 12:8). Ce, împotriva slujitorului Meu, care a făcut atât de multe minuni, cu care am vorbit față către față pe munte? Nu v-a fost frică să vorbiți împotriva lui?

Termenul grec tradus prin *bârfă* face referire la diavolul⁴⁶. Bârfa și batjocura sunt păcatele potrivite pentru el, fiindcă el este „pârâșul fraților” (Apocalipsa 12:10). Diavolul nu a comis adulter, dar el este un mincinos. Bârfitorul poate fi acuzat de ciopârțire, căci el taie din renumele aproapelui său pentru a-l face să cântărească mai ușor. Natura noastră este înclinată către bârfă, dar trebuie să ne amintim că este un păcat atât de grav înaintea ochilor lui Dumnezeu, încât el încalcă nu o poruncă, ci două, anume pe a 9-a și a 10-a.

Îndemnuri

Pune această mare îndatorire în practică! Imită-i pe cei evlavioși din pasajul nostru inițial, care „au vorbit adesea unul cu altul”. Ieronim crede că aceștia vorbeau ceva în apărarea acțiunilor providenței lui Dumnezeu. Ei îl apărau pe Dumnezeu în ce privește acțiunile Lui și se îndemnau unul pe altul așa încât să nu fie descurajați

⁴⁶ 1 Timotei 3:11 – „Femeile, de asemenea, trebuie să fie cinstite, neclevetitoare, cumpătate, credincioase în toate lucrurile”.

de vorbirea virulentă a celor răi, ci să își continue trăirea evlavioasă. Astfel, creștinilor, când vă întâlniți, vizitați-vă reciproc sufletele, împărtășiți-vă cunoștințele spirituale și experiențele cu Dumnezeu: „Veniți de ascultați, toți cei ce vă temeți de Dumnezeu, și voi istorisi ce a făcut El sufletului meu” (Psalmul 66:16). Samson a găsit miere, dar nu a mâncat-o singur, ci le-a dat și părinților lui⁴⁷. Ai gustat din mierea Cuvântului? Atunci dă-le și altora să guste alături de tine!

Cel care a fost odată în prăvălia unui negustor de parfumuri nu doar că se delectează cu acele mirosmi dulci, ci parte din parfumul acela se lipește de hainele lui, așa încât cei care se apropie de el devin părtași parfumurilor. Tot așa, după ce te-ai hrănit cu mireasma dulce a untdelemnului lui Hristos, ar trebui să le faci parte de ea și altora, prin vorbirea ta cerească. Fă așa încât cuvintele tale să fie presărate cu sare: „Vorbirea voastră să fie totdeauna cu har, dreasă cu sare, ca să știți cum trebuie să-i răspundeți fiecăruia” (Coloseni 4:6). Lasă ca harul să fie acea sare care dă gust cuvintelor tale, și le face să fie savuroase. Creștinii ar trebui să folosească toate ocaziile pentru a vorbi evlavios, când merg împreună cu alții și când stau la masă laolaltă.

⁴⁷ Judecători 14:9 – „A luat mierea în mână, și a mâncat-o pe drum; și când a ajuns la tatăl său și la mama sa, le-a dat, și au mâncat și ei din ea”.

Aceasta face ca, atunci când mănâncă și beau, să facă toate „spre slava lui Dumnezeu” (1 Corinteni 10:31). Ce poate face părtășia sfinților să fie dulce, dacă nu conversație evlavioasă?

Dar unii ar putea să spună că ei sunt lipsiți de cunoștință și că nu au despre ce să vorbească. Ai umblat atât de des prin lanurile Scripturii, și n-ai adunat niciun spic din ele? Nu ai suficiente lucruri în Cuvânt care să te echipeze așa încât să ai ceva de spus? Aș vrea să îți sugerez câteva lucruri.

Când te întâlnești cu frații tăi, vorbiți-vă reciproc despre promisiunile lui Dumnezeu. Nu există nicio miere atât de dulce ca aceea care picură dintr-o promisiune! Promisiunile sunt stâlpii de susținere a credinței, izvoarele bucuriei și moștenirea regală a sfinților. Voi sunteți cetățeni ai cerului, motiv pentru care trebuie să vorbiți despre moștenirea voastră.

Vorbiți despre cât de prețios este Hristos. El este totul frumusețe și dragoste, El și-a dat sângele ca preț pentru răscumpărarea voastră. Cum să aveți un Prieten care vă răscumpără, și să nu vorbiți niciodată despre El?

Vorbiți-vă reciproc despre păcat, despre cât de mortal este, despre felul în care a infectat natura voastră și a transformat-o într-un fel de Iad.

Vorbiți despre frumusețea sfințeniei, care împodobeste sufletul, umplându-l de splendoare, așa încât Dumnezeu și îngerii găsesc plăcere în ea. Harurile sunt trăsăturile sacre ale naturii divine. Vorbiți-vă despre sufletele voastre: întrebați-vă dacă sunteți într-o stare sănătoasă. Vorbiți despre moarte și veșnicie: puteți să aparțineți cerului și să nu vorbiți despre țara voastră?

După cum poți vedea, există suficiente lucruri despre care putem vorbi. De ce atunci să nu avem conversații evlavioase? Cred că un motiv esențial al decăderii puterii evlaviei este lipsa conversațiilor creștine. Când se întâlnesc, oamenii vorbesc despre tot felul de vanități, dar Dumnezeu și cerul sunt subiecte pe care ei le ocolesc.

ARGUMENTE PENTRU O VORBIRE SFÂNTĂ

1. *Vorbirea sfântă a fost practica sfinților din vechime.* Ilie și Elisei au purtat un lung dialog evlavios, care le-a fost întrerupt doar când un car s-a coborât din ceruri și i-a despărțit (2 Împărați 2:11). Limba lui David s-a transformat în limba Canaanului: „limba mea va vesti zi de zi dreptatea Ta” (Psalmul 71:24). Alături de oricine s-ar fi aflat, primii creștini vorbeau despre o Împărăție glorioasă pe care ei o așteptau, astfel încât unii credeau că umblau după o onoare pământească. Dar Împărăția pe care ei o așteptau nu era din această lume, ci

era Împărăția cerească a lui Hristos. Ieronim spunea că unele dintre femeile creștine petreceau mult timp vorbind unele cu altele și, mai mult, îi tot puneau întrebări despre sufletele lor.

2. *Suntem îndemnați să răscumpărăm timpul (Efeseni 5:16)*. Poeții pictau timpul zugrăvinduo-l ca o ființă cu aripi, pentru că zboară atât de repede! Timpul trebuie răscumpărat, și nu există vreo altă cale prin care să îl răscumpărăm mai bine decât folosindu-l spre a ne apropia tot mai mult de cer și vorbind tot mai mult despre Dumnezeu și despre sufletele noastre?

3. *Isus Hristos ne-a lăsat un model*. Cuvintele Lui erau parfumate de sfințenie: „toți îl vorbeau de bine, se mirau de cuvintele pline de har, care ieșeau din gura Lui” (Luca 4:22). Hristos picura har de pe buzele Sale: „harul este turnat pe buzele Tale” (Psalmul 45:2). El a avut o vorbire evlavioasă în orice circumstanță s-a aflat. Când s-a așezat la fântâna lui Iacov, El a început o discuție cerească cu femeia din Samaria, despre apa vieții: „Dar oricui va bea din apa, pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ba încă apa, pe care i-o voi da Eu, se va preface în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică” (Ioan 4:14). Tot așa, când Levi l-a invitat la un ospăț (Luca 5:29), Hristos îl hrănește pe acesta cu niște cuvinte cerești. Imediat ce a înviat din morți, Hristos a

„vorbit cu ei [apostolii] despre lucrurile privitoare la Împărăția lui Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 1:3). Cu cât suntem mai duhovnicești în vorbirea noastră, cu atât vom semăna mai mult cu Hristos. Nu ar trebui ca membrele să semene cu Capul? Hristos nu va fi Mântuitorul nostru dacă nu Îl luăm drept modelul nostru.

4. *Vorbirea evlavioasă va împiedica vorbirea păcătoasă.* Multe păcate sunt săvârșite prin vorbirea de zi cu zi, așa cum pietrișul și noroiul sunt luate la vale de ape. Cât de mulți oameni se fac vinovați de păcatele limbii! Vorbirea evlavioasă va preveni răul, așa cum munca previne lenevia. Dacă ne-am educa limbile să învețe dialectul cerului, diavolul nu ar avea atâta putere asupra noastră.

5. *Prin felul în care unii oameni vorbesc, ei scot întrucâtva la iveală starea inimilor lor.* Cuvintele sunt oglinda minții. Așa cum poți judeca o față prin imaginea ei în oglindă, văzând dacă este sănătoasă sau nu, dacă este curată sau murdară, tot așa putem judeca inima unui om după vorbirea lui. O limbă spurcată este imaginea unei inimi plină de poftă.

O limbă lumească demonstrează o inimă lacomă, pe când o limbă plină de har este semnul unei inimi stăpânite de Duhul. Oamenii din Efraim erau cunoscuți

prin felul lor de vorbire⁴⁸. Tot astfel, prin felul nostru de a vorbi se poate cunoaște cui aparținem. Limba este indicatorul inimii. Ceea ce vei pune într-un vas este exact ceea ce vei scoate din el. Ceea ce iese din gura ta poți să știi că se află în inimă. „Din prisosul inimii vorbește gura” (Luca 6:45).

6. *Vorbirea evlavioasă este benefică.* „Limba înțelepților aduce vindecare” (Proverbe 12:18). Un cuvânt spus la vremea potrivită poate să facă o impresie atât de puternică asupra inimii altuia, încât îi va îndrepta toată viața. Cărbunele pus deoparte se va stinge, însă alături de alți cărbuni, va întezi căldura. Prin vorbirea lor cerească, creștinii pot să își înflăcăreze harul reciproc! Când fiicele Ierusalimului au vorbit pentru câțiva timp cu mireasa și au auzit felul în care aceasta descria frumusețea admirabilă a lui Hristos, dorințele lor au fost înflăcărate și au început să Îl caute alături de ea. „Unde s-a dus iubitul tău, cea mai frumoasă dintre femei? Încotro a apucat iubitul tău, ca să-l căutăm și noi împreună cu tine?” (Cântarea Cântărilor 6:1). Prin vorbirea lui divină, un creștin poate să îl ilumineze pe un altul, care este neștiutor. El poate să îl încălzească pe cel ce

⁴⁸ Judecători 12:6 – „Ei bine, zi Șiboleț’. Și el zicea: ‘Șiboleț’, căci nu putea să-l spună bine. Atunci bărbații Galaadului îl apucau și-l junghiau lângă vadurile Iordanului. Astfel au pierit în vremea aceea patruzeci și două de mii de bărbați din Efraim”.

este înghețat și să îl mângâie pe cel întristat. De asemenea, creștinul poate să aducă un cuvânt de încurajare pentru cel care se clatină. Latimer a fost foarte încurajat de discuțiile pe care le-a avut în închisoare cu Thomas Bilney și prin faptul că i-a auzit mărturia credinței. O viață evlavioasă împodobește credința adevărată, iar o limbă evlavioasă o răspândește. Când apostolul ne-a îndemnat să ne zidim reciproc, n-a găsit nicio cale mai bună prin care să ne poruncească să facem asta decât prin a încuraja vorbirea sfântă așa încât „să le dea har celor ce o aud” (Efeseni 4:29)?

7. Vom da socoteală înaintea lui Dumnezeu pentru felul în care vorbim. Cuvintele sunt judecate de oameni cu ușurătate, dar ele cântăresc greu în balanța lui Dumnezeu. Prin cuvintele noastre vom fi ori mântuiți, ori condamnați. „Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină, și din cuvintele tale vei fi osândit” (Matei 12:37). Dacă vorbele noastre au fost asezonate cu har, atunci sentința de achitare va fi probabil de partea noastră.

8. Vorbirea evlavioasă este o cinste a creștinului. Vorbirea este denumită slava noastră⁴⁹, pentru că este instrumentul prin care Îl glorificăm pe Dumnezeu. Când buzele noastre se abat de la slujba lor, prin cârtire, ele

⁴⁹ Psalmul 30:12 – „pentru ca inima mea să-Ți cânte, și să nu stea mută. Doamne, Dumnezeule, eu pururea Te voi lăuda!”

nu mai sunt slava noastră, dar când ele rostesc vorbe sfinte, își împlinesc menirea.

9. *Vorbirea evlavioasă este un mijloc prin care Îl aducem pe Hristos în compania noastră.* Când cei doi ucenici vorbeau despre moartea și suferințele lui Hristos, Domnul însuși a venit la ei: „Pe când vorbeau ei și se întrebau, Isus S-a apropiat, și mergea pe drum împreună cu ei” (Luca 24:15). Când domină vorbirea rea, Satana se apropie și ia parte la discuție, dar când este încurajată vorbirea evlavioasă, Isus Hristos este Cel ce se apropie.

Fie ca toate lucrurile spuse până aici să ne stârnească la o vorbire evlavioasă. În mod sigur, nu există nicio cale mai bună prin care putem să creștem proviziile noastre de har. Unii sărăcesc prin felul în care își cheltuie viețile, dar noi, cu cât ne cheltuim mai mult în vorbire evlavioasă, cu atât mai mult ne îmbogățim în har, ca în cazul untdelemnului văduvei care, prin faptul că a fost pus la lucru, a făcut să îi crească proviziile (2 Împărați 4).

CUM POT CEI EVLAVIOȘI SĂ POARTE DISCUȚII SFINTE?

În primul rând, dacă vrei să vorbești despre credința adevărată, *echipează-ți mintea cu învățătura Cuvântului.* În felul acesta, vei avea o vistierie de unde să extragi. „Sunt plin de cuvinte, îmi dă ghes duhul înăuntrul meu” (Iov

32:18). Unii sunt reținuți în a vorbi despre lucrurile sfinte pentru că acestea le lipsesc. Vasele goale nu au niciun folos. Dacă vrei ca buzele tale să fie fluente în evlavie, ele trebuie să fie alimentate dintr-un izvor al cunoștinței. „Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi” (Coloseni 3:16).

În cazul uneia dintre minunile făcute de Hristos, El a cerut mai întâi ca vasele să fie umplute cu apă, după care a spus: „Scoateți acum” (Ioan 2:8). Tot așa, trebuie mai întâi ca mințile noastre să fie umplute de cunoștința Scripturii, pentru ca mai apoi să fim capabili să extragem din ele lucruri pe care le putem discuta cu alții în convorbiri evlavioase.

În al doilea rând, dacă vrei să fii gata să vorbești despre lucrurile lui Dumnezeu, *fă din evlavie bucuria ta*. Oamenii vor vorbi despre lucrurile pentru care au pasiune. Cei orientați către distracție vor vorbi despre sporturile lor, oamenii lumești despre ceea ce și-au cumpărat, pentru că pasiunea și bucuria fac ca limba să fie asemenea peniței unui scriitor prolific. Fiind îndrăgostită și încântată de frumusețea lui Hristos, mireasa nu putea să se abțină. De aceea, ea L-a descris pe Hristos într-o manieră elegantă și pasionată: „Iubitul meu este alb și rumen, deosebindu-se din zece mii... toată ființa lui este plină de farmec” (Cântarea Cântărilor 5:10, 16).

În al treilea rând, *roagă-te ca Dumnezeu să-ți dea darul și harul de a putea purta discuții creștine*. „Doamne, deschide-mi buzele, și gura mea va vesti lauda Ta” (Psalmul 51:15). Satana le-a încuiat buzele oamenilor - roagă-te ca Dumnezeu să le deschidă. Poate că te rogi ca să crezi mai mult în Hristos, dar te rogi ca să Îl și prezinți altora și să nu te rușinezi să vorbești despre El în prezența altor oameni? „Voi vorbi despre învățăturile Tale înaintea împăraților, și nu-mi va roși obrazul” (Psalmul 119:46).

DOUĂ AVERTISMENTE

În final, aș vrea să aduc în discuție *două avertismente*:

În primul rând, eu nu neg faptul că este un lucru legitim să purtăm câteodată și discuții legate de lucrurile acestei lumi, căci comunicarea necesită dialog inclusiv pe această temă. Totuși, spunând aceasta, aș vrea să reținem că trebuie să manifestăm mai multă încântare și mai mult zel a vorbi despre lucrurile spirituale decât despre cele pământești, amintindu-ne că sufletul este cu mult mai prețios decât întreaga lume.

În al doilea rând, când oamenii vorbesc despre credința adevărată, ei nu trebuie să facă acest lucru cu vreun obiectiv nevrednic, sinistru sau ostentativ, ci spre

zidire. Așadar, când ai un țel corect, vorbește despre lucrurile lui Dumnezeu cu viață și dragoste, așa încât alții să înțeleagă că simți în profunzimea ființei tale acele adevăruri despre care vorbești.

7

CEI EVLAVIOȘI SE GÂNDESC LA DUMNEZEU

A doua trăsătură specială a celor evlavioși se găsește în pasajul nostru inițial, și este aceasta: „ei se gândesc la Numele lui Dumnezeu”. Acești sfinți, odată adunați împreună, au vorbit despre Dumnezeu. Dar și când s-au separat, ei au continuat să se gândească la Dumnezeu. Ei „se gândesc la Numele Lui”.

Sigur că acum ne putem întreba aceasta: *Ce înseamnă că ei se gândeau la Numele lui Dumnezeu?*

În primul rând, prin Numele lui Dumnezeu se face referire la *esența ființei Sale*. Numele lui Dumnezeu este felul în care El Se descoperă oamenilor.

În al doilea rând, prin Numele lui Dumnezeu se face referire la *atributele Sale glorioase*, atribute care sunt, ca să spunem așa, literele care compun Numelui Său.

În al treilea rând, prin Numele lui Dumnezeu se face referire la închinarea Lui și la rânduielile pe care El le-a lăsat, prin care chemăm Numele Lui. „Duceți-vă dar la locul care-Mi fusese închinat la Silo, unde pusesem să locuiască odinioară Numele Meu” (Ieremia 7:12). Altfel spus, acolo Îmi voi așeza de la început locul de închinare publică.

Acesta este sensul în care se vorbește despre sfinții din acest pasaj că s-au gândit la Numele lui Dumnezeu. Gândurile sunt întâiul născut al sufletului, concepțiile minții și rodul imediat al ființei raționale. Gândurile sunt reprezentările lucrurilor din imaginația omului. Aceste suflete devotate, la care pasajul nostru face referire, erau preocupate în principal cu gânduri despre Dumnezeu și despre cer.

Un om evlavios se poate deosebi în mod clar prin faptul că își folosește gândurile îndreptându-le în principal către Dumnezeu: „Gândurile celor neprihăniți nu sunt decât dreptate” (Proverbe 12:5), adică sunt orientate către obiectul corect. Este un lucru natural să ne gândim. Gândurile aleargă din minte așa cum scânteile zboară dintr-un cuptor. Termenul ebraic care face referire la gând mai are și sensul ramurilor unui pom, pentru că gândurile ies din mințile noastre așa cum ramu-

rile ies dintr-un copac. După cum spuneam, este un lucru natural ca omul să gândească, dar nu este la fel de natural să se gândească la Dumnezeu. Această preocupare a gândirii este specifică doar sfinților. Gândurile unui sfânt sunt sublime și cerești, căci ele zboară către cer.

Mintea este ca o monetărie. Tot așa, David a bătut în mintea lui gânduri de aur: „sunt tot cu Tine” (Psalmul 139:18), altfel spus, prin a se gândi la Dumnezeu. Gândurile sunt călătorii sufletului. Gândurile lui David au rămas pe calea către cer: „eu sunt totdeauna cu Tine” (Psalmul 73:23). Așa cum acul compasului unui marinar se îndreaptă mereu către Polul Nord, gândurile celui sfânt se îndreaptă către Dumnezeu.

O a doua întrebare care se ridică este aceasta: *De ce se îndreaptă gândurile celor sfinți către Dumnezeu?*

În primul rând, această gândire îndreptată către Dumnezeu *provine din acele perfecțiuni intrinsece Ființei Sale*. Atractivitatea obiectului este cea care face ca gândurile să se îndrepte către el. Dumnezeu este binele suprem. În realitate, numai Dumnezeu merită cu adevărat să ne gândim la El.

„Tu ești partea mea, Doamne” (Psalmul 119:57, lit. KJV). Este posibil oare ca gândurile unui om să nu alerge la partea lui de moștenire? Sufletul cuprins de har își

găsește plăcerea în a se gândi la Dumnezeu: „Mi se satură sufletul ca de niște bucate grase și miezoase, și gura mea Te laudă cu strigăte de bucurie pe buze, când mi-aduc aminte de Tine în așternutul meu, și când mă gândesc la Tine în timpul priveghiurilor nopții” (Psalmul 63:5-6).

El a văzut acele schimbări la față de pe munte, acele revărsări ale Duhului, acele manifestări ale dragostei lui Dumnezeu și acele pregustări ale slavei, așa încât nu poate să își îndepărteze gândurile de la Dumnezeu. A-l împiedica să se gândească la Dumnezeul lui ar fi ca și cum l-ai lipsi de toată plăcerea sa.

În al doilea rând, această gândire îndreptată către Dumnezeu provine *din acțiunile puternice ale Duhului Sfânt*. Prin puterile noastre, noi nu putem avea nici măcar un singur gând sfânt⁵⁰, dar Duhul înalță și îndreaptă inima către Dumnezeu: „m-a răpit Duhul” (Ezechiel 3:14).

Atunci când vezi o bucată de fier înălțându-se, vei ști că există un magnet care o atrage. Tot așa, când gândurile se îndreaptă în sus, către Dumnezeu, putem ști că Duhul, ca un magnet divin, le atrage într-acolo!

⁵⁰ 2 Corinteni 3:5 - „Nu că noi prin noi înșine suntem în stare să gândim ceva ca venind de la noi. Destoinicia noastră, dimpotrivă, vine de la Dumnezeu”.

APLICAȚII

Mustrări

Din tolba acestui pasaj biblic aș putea să extrag mai multe săgeți cu rol de mustrare.

1. *El îi mustră pe cei care nu se gândesc la Numele lui Dumnezeu.* Acesta este semnul distinctiv al unui reprob: „Cel rău zice cu trufie: ‚Nu pedepsește Domnul! Nu este Dumnezeu!’ Iată toate gândurile lui” (Psalmul 10:4). El se străduiește să Îl alunge și să Îl șteargă pe Dumnezeu din mintea lui. Chiar dacă își extrage chiar și respirația de la Dumnezeu, el nu se gândește la Domnul. Gândurile lui sunt îndreptate cu totul spre pământ: „Sfârșitul lor va fi pierzarea. Dumnezeul lor este pânțele și slava lor este în rușinea lor, și se gândesc la lucrurile de pe pământ” (Filipeni 3:19). Dacă păcătoșii nu și-ar fi pierdut mințile odată cu căderea lor în păcat, s-ar gândi astfel în sinea lor: „Cu siguranță că Dumnezeu este cel mai vrednic să ne gândim la El. Există vreun lucru atât de atractiv în această lume? Ce măreție se găsește în Dumnezeu, Cel care a creat-o! El îi dă stelei frumusețea, florii parfumul, și hranei gustul atât de plăcut! Dacă există atât de mare delicatețe în lucrurile create, cum trebuie să fie ea în Dumnezeu! El trebuie să fie mai bun decât toate lucrurile. O, suflete, poți admira picătura, dar

nu oceanul? Aș putea să mă gândesc la lucrarea de creație, dar nu la Cel care a făcut-o?” Alungarea lui Dumnezeu din gândurile omului este rezultatul păcatului original, care a înstrăinat sufletul și l-a abătut de la obiectul corect al închinării lui.

2. *Ea îi muștră pe cei care se gândesc la Dumnezeu, dar care nu nutresc gândurile corecte despre El.* Așa cum i-a spus Domnul lui Elifaz: „n-ați vorbit așa de drept de Mine” (Iov 42:7). Așadar, unii se gândesc la Dumnezeu, dar nu se gândesc corect la El.

În primul rând, ei au *gânduri nevrednice de Dumnezeu*. Ei își imaginează că Dumnezeu este ca ei: „Iată ce ai făcut, și Eu am tăcut. Ți-ai închipuit că Eu sunt ca tine” (Psalmul 50:21). Unii își imaginează că Dumnezeu are vederea scurtă, ca ei, și că nu poate să îi vadă prin stratul gros de nori. Totuși, cel care face un ceas cunoaște toate rotițele din el, și știe care este arcul care determină mișcarea lor. Dumnezeu, care este Inspectorul inimii⁵¹, vede toate intrigile și toate gândurile rele din ele⁵². Dumnezeu cunoaște adevărata direcție în care

⁵¹ Faptele Apostolilor 1:24 - „Apoi au făcut următoarea rugăciune: „Doamne, Tu, care cunoști inimile tuturor oamenilor, arată-ne pe care din acești doi l-ai ales”... Faptele Apostolilor 15:8 - „și Dumnezeu, care cunoaște inimile, a mărturisit pentru ei, și le-a dat Duhul Sfânt ca și nouă”.

⁵² Iov 42:2 - „Știu că Tu poți totul, și că nimic nu poate sta împotriva gândurilor Tale”. Amos 4:13 - „Căci iată că El a întocmit munții, a făcut vântul, și îi spune omului până și gândurile lui”.

merge inima falsă! „Știu lucrul acesta, și sunt martor, zice Domnul” (Ieremia 29:23).

În al doilea rând, oamenii au *gânduri rele despre Dumnezeu*. Unii cred că felul Lui de a acționa este nedrept. „Voi ziceți: ‚Calea Domnului nu este dreaptă!’ Ascultați dar, casa lui Israel! Nu este calea Mea dreaptă? Oare nu mai degrabă căile voastre nu sunt drepte?” (Ezechiel 18:25). Alții supun acțiunile providenței lui Dumnezeu judecății rațiunii omenești, și consideră că acțiunile Sale ar fi nedrepte. Dar Dumnezeu spune: „Voi face din neprihănire o lege, și din dreptate o cumpănă” (Isaia 28:17). Căile lui Dumnezeu sunt tainice, dar nicio dată nedrepte. Dumnezeu este cel mai drept în căile Sale, indiferent dacă noi credem că ar putea să fie nedrept cu ceva. Există și alții care spun că unele dintre căile sau acțiunile Lui sunt nefolositoare. „Ați zis: ‚Degeaba Îi slujim lui Dumnezeu; și ce am câștigat dacă am păzit poruncile Lui?” (Maleahi 3:14). Noi nu putem să arătăm ce am câștigat prin forțele noastre. Acestea nu sunt gânduri vrednice de Dumnezeu. Oamenii își imaginează că El este un stăpân aspru, dar Dumnezeu nu este dator niciun om, ci, mai mult, El răsplătește mult prea generos: „Cine dintre voi va închide porțile, ca să n-aprindeți degeaba focul pe altarul Meu?” (Maleahi 1:10).

3. *Ea îi mustră pe cei care, în loc să se gândească la Dumnezeu, au mințile cu totul copleșite de gânduri deșarte.* Deșertăciunea gândurilor este spuma creierului păcătosului. „Până când vei păstra gânduri nelegiuite în inima ta?” (Ieremia 4:14). Nu contest faptul că gândurile deșarte ar putea uneori să își facă loc chiar și în cele mai bune inimi, dar acestea se îngrijesc să le alunge cât de repede, așa încât să nu își facă locuința acolo. Aceasta face deosebirea între un om rău și unul sfânt. Gândurile celui rău insistă asupra lucrurilor deșarte și, chiar dacă poate fi convins că sunt zadarnice, el insistă asupra lor, deși nu îi aduc niciun folos. „Părinții noștri n-au moștenit decât minciună, idoli deșerteți, care nu sunt de niciun ajutor” (Ieremia 16:19). Gândurile îndreptate către lucruri stupide sunt gânduri deșarte și toate se vor transforma în pleavă. Gânduri deșarte sunt și cele care nu îmbunătățesc cu nimic inima, fiind gânduri care, în momentul morții, nu vor aduce nicio picătură de mângâiere: „În aceeași zi le pier și planurile [gândurile]” (Psalmul 146:4). Gândurile deșarte sunt corupte. Ele pătează inima și lasă în interiorul ei o esență rea.

4. *Ea îi mustră pe cei care au nu doar gânduri deșarte, ci și gânduri ticăloase.* În primul rând, există cei care au *gânduri de mândrie*. În timp ce se privesc în oglinda dragostei de sine, ei încep să își formeze gânduri

venerabile despre propriile persoane, astfel că fumulire mândriei își fac loc în mințile lor și le înceteșează⁵³. În al doilea rând, există cei care nutresc *gânduri necurate*. Ei se gândesc cum ar putea să își satisfacă poftele, și le împlinesc chiar în gândurile lor, devenind instrumentele de lucru ale firii pământești: „îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos, și nu purtați grijă de firea pământească, pentru ca să-i treziți poftele” (Romani 13:14).

Păcatul începe la nivelul gândurilor. Mai întâi oamenii își închipuie păcatul, se gândesc la el, după care îl fac în practică: „Vai de cei ce cugetă nelegiuirea și făuresc rele în așternutul lor; când se crapă de ziuă o înfăptuiesc, dacă le stă în putere. Dacă poftesc ogoare, pun mâna pe ele, dacă doresc case, le răpesc; asupresc pe om și casa lui, pe om și moștenirea lui” (Mica 2:1-2). De exemplu, dacă cineva caută întâietate, se imaginează pus pe un piedestal, după care se gândește pe ce scară ar putea să se urce acolo. El se va gândi constant la aceasta și va lăsa deoparte conștiința, pentru că el crede că aceasta este calea către a-și satisface plăcerea. Dacă un om vrea să se îmbogățească, își îndreaptă gândurile punându-le la lucru pentru a găsi soluția ca să-și obțină acea bogăție. El

⁵³ Faptele Apostolilor 5:36 - „Căci nu de mult s-a ivit Teuda, care zicea că el este ceva, și la care s-au alipit aproape patru sute de bărbați. El a fost omorât, și toți cei ce îl urmaseră, au fost risipiți și nimiciti”.

își îngroapă sufletul pentru a zidi pe acesta o întreagă avere. Dacă vrea să își arate răutatea către un alt om, își creionează un plan în mintea lui, gândindu-se cum ar putea să îl rănească. Așa a acționat Izabela, cea prostituată vopsită, când a dorit să îl piardă pe Nabot: „Iată ce a scris în aceste scrisori: ‚Vestiți un post; puneți-l pe Nabot în fruntea poporului, și puneți-i în față doi oameni de nimic, care să mărturisească astfel împotriva lui: ‚Tu L-ai blestemat pe Dumnezeu și pe împăratul!’ Apoi scoateți-l afară, împroșcați-l cu pietre, și să moară” (1 Împărați 21:9-10).

O, ticăloșia gândurilor! Un om poate să Îl respingă pe Dumnezeu chiar și doar în gândurile lui: „Nebunul zice în inima lui: ‚Nu este Dumnezeu” (Psalmul 14:1). El poate comite adulter în gândurile sale: „oricine se uită la o femeie, ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui” (Matei 5:28). Un om îl poate ucide semenul său în mintea lui: „Oricine îl urăște pe fratele său, este un ucigaș” (1 Ioan 3:15). O, câtă răutate se găsește în mințile oamenilor din această lume! Ar trebui să tremurăm în fața gândurilor păcătoase. Ne holbăm și suntem uluiți atunci când vedem păcate grosolane, dar nu suntem la fel de tulburați în fața gândurilor păcătoase. Astfel, trebuie să știm mai înainte de toate că păcatul poate fi comis în gând, chiar dacă nu ajunge niciodată să se

manifeste printr-o acțiune exterioară: „Gândul celui ne-bun nu este decât păcat” (Proverbe 24:9). Iată cum putem vedea acest lucru exemplificat în două păcate:

- În păcatul *invidiei* – evrei L-au invidiat pe Hristos pentru că devenise faimos pentru minunile Lui: Pilat „știa că din pizmă Îl dăduseră pe Isus în mâinile lui” (Matei 27:18). Iată un păcat comis în gândurile lor. Evreii au păcătuțit prin a-L invidia pe Hristos, chiar dacă încă nu Îl răstigniseră.
- În păcatul *nemulțumirii* – „Domnul a privit cu plăcere spre Abel și spre jertfa lui; dar spre Cain și spre jertfa lui, n-a privit cu plăcere. Cain s-a mâniat foarte tare, și i s-a posomorât fața” (Geneza 4:4-5). El s-a gândit cu răutate la fratele său, și gândurile lui au clocotit de nemulțumire. Iată un păcat comis în gând. Cain a păcătuțit prin nemulțumirea lui, chiar dacă încă nu îl ucisese pe fratele lui.

Este bine să știm că Dumnezeu va pedepsi gândurile păcătoase. Spunem că gândurile sunt libere, și așa sunt ele în tribunalul omului. Totuși, Dumnezeu îi va pedepsi pe oameni pentru gândurile lor. Irod va fi socotit

vinovat pentru că s-a gândit să-L ucidă pe Hristos sub pretenția că dorea să I se închine⁵⁴.

Ar trebui să fim smeriți ca urmare a păcatelor din gândurile noastre. „Dacă ai gânduri rele, pune mâna la gură” (Proverbe 30:32). Astfel spus, am face bine să ne smerim și să ne scârbim de noi înșine înaintea Domnului. Până și cei mai sfinți oameni care trăiesc printre noi au nevoie să fie smeriți din cauza gândurilor lor. Ei trebuie să se smerească în primul rând pentru instabilitatea gândurilor. O, cum dansează în sus și în jos gândurile tale chiar în timpul rugăciunii. Adeseori ne este greu să punem cap la cap două gânduri evlavioase. În al doilea rând, ei trebuie să se smerească pentru lipsa de evlavie a gândurilor lor. Chiar și în cel mai frumos fruct poate exista un vierme și, tot așa, gândurile rele pot să se nască și în cele mai bune inimi. Dacă inimile oamenilor ar fi expuse pe fețele lor, cu siguranță că s-ar umple de rușine dacă s-ar privi unii pe ceilalți! Haideți să ne smerim profund pentru gândurile pe care le avem. Haideți să privim la Hristos, pentru ca El să stea între noi și dreptatea lui Dumnezeu, astfel încât să mijlocească pentru noi așa încât gândurile inimilor noastre să fie iertate.

⁵⁴ Matei 2:8 - „Apoi i-a trimis la Betleem și le-a zis: ,duceți-vă de cercetați cu deamănuntul despre Prunc: și când Îl veți găsi, dați-mi și mie de știre, ca să vin și eu să mă închin Lui”.

Îndemnuri

Haideți să ne gândim la Numele lui Dumnezeu, să ne încuiem în gândurile noastre împreună cu Dumnezeu zi după zi, astfel ca gândurile noastre să prindă aripi și, asemenea păsărilor paradisului, să zboare în sus, către ceruri. Dragi creștini, priviți către acea zi ca fiind pierdută dacă n-ați vorbit cu Dumnezeu în gândurile voastre, dacă nu v-ați gândit la Dumnezeu în cămăruța voastră, la locul vostru de muncă sau în călătoria voastră. „Isaac ieșise să cugete în taină pe câmp” (Geneza 24:63). Prin gândurile sale sfinte, el a pășit în ceruri. Mințile noastre ar trebui să fie pline de gânduri sfinte.

Nu este suficient să avem câteva gânduri trecătoare în mințile noastre cu privire la Dumnezeu, ci trebuie să ne țintim și să ne îndreptăm *constant* gândurile către Dumnezeu, până când inimile noastre sunt încălzite de dragoste pentru El, așa încât să putem spune, asemenea celor din Luca 24:32 - „Nu ne ardea inima în noi?”

Dar în ce ar trebui să constea gândurile noastre sfinte?

Trebuie să ne gândim la *ființa imensă a lui Dumnezeu*. Adoră atributele Lui ilustre, care sunt razele prin care natura divină strălucește. Gândește-te la atotștiința

lui Dumnezeu. El evaluează critic și specific toate acțiunile noastre, și le notează în cartea Lui. Gândește-te la sfințenia Lui, care este cea mai strălucitoare piatră prețioasă din cununa Sa: „Cine este ca Tine între dumnezei, Doamne? Cine este ca Tine minunat în sfințenie, bogat în fapte de laudă, și făcător de minuni?” (Exod 15:11). Gândește-te la îndurarea lui Dumnezeu – care face ca toate celelalte atribute ale Lui să fie dulci. Sfințenia fără îndurare și dreptatea fără milă ar fi groaznice. Gândește-te la veracitatea lui Dumnezeu: „plin de credincioșie” (Exod 34:6); altfel spus, Dumnezeu este atât de departe de a nu Își împlini cuvântul, încât El face mai mult decât ne-a promis în scris. El țintește dincolo de promisiune, neexistând posibilitatea ca El să eșueze vreodată.

Gândește-te la *lucrările* lui Dumnezeu: „da, mă voi gândi la toate lucrările Tale” (Psalmul 77:12). Lucrările lui Dumnezeu pot fi rezumate în aceste trei mari volume: Creația, Providența și Răscumpărarea. Iată lucruri dulci din care gândurile noastre se pot hrăni.

Pentru a întări acest îndemn, aș vrea să îți propun anumite argumente și motivații pentru a te stârni să te gândești adesea la Dumnezeu.

1. Motivul pentru care Dumnezeu ne-a creat cu abilitatea de gândire este ca noi să ne gândim la Numele

Său. Când gândurile noastre aleargă către lucruri deșarte, ar trebui să ne gândim astfel: mi-a dat Dumnezeu acest talant ca să-l folosesc greșit? Mi-a dat El gândirea ca să o îndrept către orice alt lucru, dar nu către El?

2. *Dacă nu ne obișnuim cu gânduri evlavioase, nu putem fi evlavioși.* Dacă ne gândim cu seriozitate la lucrurile cerești, vom face ca acestea să se alipească de mințile noastre, ne vom găsi plăcere în ele și ne vom hrăni din ele. Dacă ne găsim plăcerea în obiecte sfinte, este ca și cum am digera hrana cerească, ne va întări sufletele. Nu există credință adevărată fără o gândire sfântă. Ar putea un om să fie evlavios și să se gândească numai arareori la evlavie?

3. *Suntem profund obligați să ne gândim la Dumnezeu.* În primul rând, pentru că Dumnezeu este Creatorul nostru. „El ne-a făcut, ai Lui suntem” (Psalmul 100:3). Trupurile noastre sunt lucrarea fină a lui Dumnezeu: „Trupul meu nu era ascuns de Tine, când am fost făcut într-un loc tainic, țesut în chip ciudat, ca în adâncimile pământului” (Psalmul 139:15). Atunci când Dumnezeu a creat omul, a pus o comoară în el, anume sufletul prețios al omului. Oare putem recunoaște că Dumnezeu ne-a creat astfel, și să nu ne gândim la El? În al doilea rând, Dumnezeu a îndulcit viețile noastre cu diferite îndurări ale Sale. Un oraș din Sicilia este atât de frumos amplasat,

încât soarele nu dispare niciodată de la orizont. Tot astfel, Dumnezeu ne-a așezat în providența Lui așa încât strălucirea îndurării Sale să nu se îndepărteze niciodată dinaintea ochilor noștri. Noi suntem miraculos însoțiți de îndurarea Lui! Mila Lui ne hrănește cu floarea făinii cerești – cu Pâinea vieții. Îndurarea Lui ne păzește cu o ceată de îngeri. Ea face ca Stânca să verse râuri de untdelemn. Oare nu ne conduce cursul de apă către Izvor? Să nu ne gândim la Dumnezeul îndurărilor noastre? Aceasta ar fi o crasă lipsă de recunoștință.

4. Când gândurile noastre se îndreaptă frecvent și cu devoțiune către Dumnezeu, aceasta dovedește sinceritatea inimilor noastre. Nu există nicio dovadă mai autentică a sfințeniei noastre decât caracterul spiritual al gândurilor. Ceea ce sunt gândurile omului, acela este omul în realitate! „Așa cum gândește omul în inima lui, așa este el” (Proverbe 23:7, lit. KJV). Gândurile sunt mai ferite de ipocrizie decât cuvintele. Unul poate să vorbească bine pentru a căpăta aplauzele oamenilor sau pentru a fi văzut bine în opinia altora, dar când suntem singuri și ne gândim la Numele lui Dumnezeu, admirând atributele și perfecțiunile Sale, acest lucru demonstrează că inima este dreaptă. Gândurile sunt mai ferite de ipocrizie decât purtarea exterioară a omului. Un om poate fi plăcut în comportamentul său și totuși să aibă

o gândire lacomă și răzbunătoare. Acțiunile păcatului pot fi ascunse, în vreme ce inima clocește păcatul. Prin contrast, când gândurile noastre sunt duhovnicești și se îndreaptă spre Dumnezeu, acesta este semnul adevărat al sincerității, lucru care dovedește identitatea noastră mai bine decât dacă am avea o viață exterioară fără vicii.

Către ce aleargă gândurile tale? Care este locul pe care ele îl vizitează cel mai des? Ai putea spune, „Doamne, inima mea este ațintită către ceruri, gândurile mele și-au făcut locașul în Paradis și, chiar dacă nu văd fața Ta, totuși mă gândesc la Numele Tău”? Aceasta este o bună dovadă a sincerității. Noi îi judecăm pe oameni prin intermediul acțiunilor lor, dar Dumnezeu judecă [și] după gândurile lor.

5. *Când ne gândim mult la Dumnezeu, acest lucru ne va curăța de dragostea pentru lume.* Lucrurile pot să pară mici pentru cel care stă așezat pe munte. Pentru cei care locuiesc pe vârfurile Alpilor, marile orașe ale Italiei par niște cătune. Pentru cei care se ridică sus în gândirea lor la Hristos și la glorie, lucrurile acestei lumi dispar și se micșorează cu totul! Un suflet înălțat prin credință deasupra lucrurilor vizibile are pământul la picioare. Un sfânt adevărat se intersectează cu lucrurile acestei lumi mai degrabă din necesitate decât din alegere. Gândurile lui Pavel erau cerești și sublime. El trăiește la înălțime.

Ca urmare, el a privit asupra acestei lumi ca la un lucru de nimic! „Lumea este răstignită față de mine” (Galateni 6:14).

6. *Când ne gândim la Dumnezeu, vom alunga păcatul din mințile noastre.* De unde vine lipsa de evlavie, dacă nu din absența unei gândiri atente și sănătoase? Dacă oamenii s-ar gândi cu atenție la sfințenia și dreptatea lui Dumnezeu, n-ar îndrăzni să păcătuiască în felul în care o fac!

Ceea ce l-a făcut pe Iosif să fie un om precaut a fost gândul la un Dumnezeu aspru cu păcatul. Când plăcerile păcatului ne gâdilă, să facem ca gândurile despre Dumnezeu să intre în mințile noastre, știind că El este nu doar Spectator, ci și Judecător, și că, după cununile de aur și părul femeilor, vin dinții leilor. Aceste gânduri ar produce o transpirație rece în noi și ar fi ca sabia îngerului scoasă din teacă⁵⁵. Aceste gânduri i-ar speria pe oameni și i-ar depărta de păcat!

7. *Dacă ne gândim la Dumnezeu, aceasta va fi un mijloc admirabil pentru a crește dragostea noastră pentru El.* Gândurile noastre îndreptate către El ar trebui să fie asemenea meditațiilor lui David: „Îmi ardea inima în

⁵⁵ Numeri 22:31 - „Domnul i-a deschis ochii lui Balaam, și Balaam L-a văzut pe Îngerul Domnului stând în drum, cu sabia scoasă în mână”.

mine, un foc lăuntric mă mistuia” (Psalmul 39:3). În vreme ce noi ne gândim la Dumnezeu, inimile noastre se vor aprinde de dragoste pentru El.

Motivul pentru care dorințele noastre religioase sunt atât de reci, este că nu le încălzim cu gânduri îndreptate către Dumnezeu. Dacă pui o lupă în razele soarelui, va arde ceea ce se găsește sub ea. Tot astfel, când gândurile noastre sunt înălțate către Hristos, Soarele neprihănirii, ființele noastre se aprind. Imediat ce soția s-a gândit la frumusețea Mântuitorului ei, s-a îmbolnăvit de dragoste: „Vă rog fierbinte, fiice ale Ierusalimului, dacă îl găsiți pe iubitul meu, ce-i veți spune?... Că sunt bolnavă de dragoste” (Cântarea Cântărilor 5:8). O, dragi sfinți, faceți așa încât gândurile voastre să insiste pe dragostea lui Hristos, care i-a ocolit pe îngeri și s-a gândit la voi; care a fost rănit astfel ca, prin rănilor Lui, balsamul Galaadului să se poată revărsa pentru vindecarea voastră; care a pășit în marea mâniei Tatălui Său pentru ca voi să nu pieriți înecați în iazul de foc! Gândiți-vă la această dragoste fără egal, care îi uimește pe îngeri, și veți vedea cum inimile voastre vor fi afectate și cum lacrimile vor curge ca râurile!

8. Când ne gândim la Dumnezeu, acest lucru ne va transforma gradual după chipul Său. Așa cum turmele lui Iacov, când priveau la nuiielele pestrițe, dădeau naștere

unor miei pestriți (Geneza 30:39), și noi, când ne gândim la sfințenia lui Dumnezeu, suntem schimbați într-o anumită măsură după chipul Său! „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2 Corinteni 3:18). Odată ce gândirea este îndreptată către Dumnezeu, ea este transformatoare. Ea își pune pecetea sfințeniei lui Dumnezeu asupra celui care se gândește la El. Este ca în cazul lui Moise, care, după ce a mers pe munte înaintea lui Dumnezeu, i s-a umplut fața de strălucire⁵⁶. Ce este evlavia, dacă nu asemănarea cu Dumnezeu? Și cine poate fi ca El, dacă nu cei care se gândesc la Numele Său?

9. A ne gândi la Dumnezeu este o disciplină spirituală dulce. Ea produce o plăcere secretă în suflet! „Mă bucur de Domnul” (Psalmul 104:34). Cel al cărui cap se ridică deasupra norilor, își are gândurile înălțate, Îl are pe Dumnezeu înaintea ochilor, este plin de răpiri divine, și exclamă ca și Petru în circumstanța schimbării la față: „Doamne, este bine să fim aici!” Gândurile sunt porumbelii pe care îi trimitem din arca sufletelor noastre, și ele se întorc având asupra lor mlădița măslinie a păcii. Unii

⁵⁶ Exod 34:35 – „Copiii lui Israel se uitau la fața lui Moise, și vedeau că pielea feței lui strălucea; și Moise își punea iarăși mahrama pe față până ce intra ca să vorbească cu Domnul”.

se plâng că n-au nicio bucurie în viețile lor. Nici nu este de mirare, văzându-i că sunt străini de gândirea cerească! Vrei ca Dumnezeu să îți dea bucurie și mângâiere, dar să nu te gândești niciodată la El? Fără îndoială, Israel primea mana căzând din ceruri în corturile lor, dar nu se gândeau la ea. Dumnezeu nu va revărsa mana bucuriei cerești asupra aceluși suflet care se gândește rareori la El.

Vrei să ai sufletul bucuros? Atunci lasă ca gândurile tale să fie cerești! Cu cât zboară unele păsări mai sus, cu atât mai dulce este cântecul lor. Tot astfel, cu cât sufletul se înalță mai mult în gândurile lui către Dumnezeu, cu atât îi va fi bucuria mai dulce!

10. Când ne gândim la Dumnezeu, acest lucru se va întoarce asupra noastră cu un mare folos. Gândurile îndreptate către lucrurile acestei lumi sunt adesea zădărnice. Unii își chinuiesc mințile încercând să se gândească cum să acumuleze o moștenire pentru un copil, și constată că acesta fie moare, fie, dacă apucă să primească acea moștenire, ea se dovedește a fi o mare încercare pentru el. Alții își chinuie mințile cu gânduri despre cum ar putea să se implice în politică, cum ar putea să câștige favoarea regelui, și descoperă cum, dintr-o dată, își face loc o eclipsă, iar zâmbetul regelui se transformă într-o încruntare, astfel că toate gândurile lor sunt alungate!

Cât de adesea vedem cum oamenii își construiesc castele în aer! Prin contrast, când ne gândim la Dumnezeu, acest lucru se va întoarce spre folosul nostru, căci astfel de gânduri cresc sfințenia în noi și aduc împlinire adevărată: „Mi se satură sufletul ca de niște bucate grase și miezoase, și gura mea Te laudă cu strigăte de bucurie pe buze, când mi-aduc aminte de Tine în așternutul meu, și când mă gândesc la Tine în timpul priveghiurilor nopții” (Psalmul 63:5-6). Gândurile pe care le îndreptăm către Dumnezeu în perioadele când suntem sănătoși se vor întoarce la noi ca mângâieri în vremuri de suferință.

11. Dumnezeu se gândește la noi – oare noi să nu ne gândim la El? „Domnul Se gândește la mine!” (Psalmul 40:17). Dumnezeu se gândește la noi în fiecare dimineață, căci îndurările Lui se înnoiesc cu aceeași frecvență (Plângerile lui Ieremia 3:23). El ne dă îndurări și în timpul nopții, căci veghează noapte de noapte la căpătâiul nostru: „Preaiubiților Lui El le dă pâine ca în somn” (Psalmul 127:2). Chiar și atunci când ne trezim în timpul nopții, El ne dă „cântări de veselie” (Iov 35:10). Dacă Dumnezeu se gândește la noi zi și noapte, oare noi să ne gândim la Numele Lui? Am putea să uităm de un prieten care se gândește atât de mult la noi? „Căci Eu știu gândurile, pe care le am cu privire la voi,

zice Domnul, gânduri de pace” (Ieremia 29:11). Chiar dacă noi am putea să uităm uneori de Dumnezeu în gândurile noastre, El nu uită de noi în gândurile Lui!

12. Va veni o zi când Dumnezeu ne va judeca pentru gândurile noastre. El ne va spune: „Ți-am dat abilitatea de a gândi. Ce ai făcut cu ea?” Dacă Dumnezeu îl va întreba pe un om lacom: „Care au fost gândurile tale? Către ce au alergat ele?”, acesta va răspunde, „să îmi strâng bogății”. Când Dumnezeu îi va întreba același lucru pe prinți și pe împărați, ei vor răspunde că și-au folosit gândurile așa încât, prin toiagul lor de cârmuire, să zdrobească puterea evlaviei. Ce judecată groaznică și ce socoteală vor da acești oameni în ziua de apoi! Dar atunci ei vor fi judecați nu doar pentru faptele lor, ci chiar propriile gânduri îi vor acuza! „Cugetul lor și gândurile lor... sau se învinovățesc sau se dezvinovățesc între ele” (Romani 2:15).

13. Gândurile noastre despre Dumnezeu nu vor fi pierdute. Dumnezeu acceptă gândul ca egal faptei. David a avut un gând bun în mintea lui pentru a-I zidi lui Dumnezeu o casă, și Dumnezeu l-a tratat cu toată blândețea, ca și cum pusese în aplicare acest gând! „Fiindcă ai avut de gând să zidești o casă Numelui Meu, bine ai făcut că ai avut gândul acesta” (2 Cronici 6:8). Când creștinii se gândesc la promovarea gloriei lui Dumnezeu, că ar face

anumite lucruri dacă le-ar sta în puteri, Domnul privește la aceste gânduri ca și cum ar fi fost înfăptuite. Așadar, gândurile noastre despre Dumnezeu nu sunt pierdute.

CUM SĂ NE GÂNDIM CORECT LA DUMNEZEU

Haideți să ne gândim la Dumnezeu într-o manieră corectă. Un medicament bun poate fi irosit prin felul de administrare. Tot așa, o acțiune bună poate fi irosită în felul în care am vrea să o facem. Gândurile pot fi bune în esența lor, însă pot să rateze ținta în felul în care sunt gândite. Voi arăta mai întâi felul cum gândurile îndreptate către Dumnezeu pot să eșueze în maniera lor. Există, așadar, un mod corect de a ne gândi la Dumnezeu.

1. Cum pot gândurile îndreptate către Dumnezeu să eșueze în maniera lor.

În primul rând, omul poate avea gânduri bune despre Dumnezeu, dar să nu țintească la gloria Lui. Iehu a avut gânduri bune în mintea lui, anume să îi distrugă pe închinătorii la Baal, dar intenția lui era de a-și face loc pe tron! Țelurile rele strică faptele bune!

În al doilea rând, omul poate avea gânduri bune despre Dumnezeu, dar ele să îi fie forțate în minte. Când

cineva suferă sub mâna lui Dumnezeu, el se poate gândi corect la Dumnezeu, și totuși să nu aibă nicio dragoste pentru El. „Când îi lovea de moarte, ei Îl căutau, se întorceau și se îndreptau spre Dumnezeu; își aduceau aminte că Dumnezeu este Stânca lor și că Dumnezeul Autoputernic este Izbăvitorul lor. Dar Îl înșelau cu gura, și-L mințeau cu limba” (Psalmul 78:34-36). Acestea erau gânduri bune, dar erau doar o formă de a-L lăuda pe Dumnezeu ca să scape de suferință.

În al treilea rând, omul poate avea gânduri bune despre Dumnezeu mânat de dorința de a astupa glasul conștiinței. Conștiința îl lovește pe păcătosul profan: „Ce! Ești atât de rău încât nu te gândești niciodată la Dumnezeu, care te satisface cu atâtea favoruri?” Ca urmare, el poate avea câteva gânduri bune, dar ele îi sunt dezgustătoare, căci nu izvorăsc din conștiință, ci au tocmai scopul de a reduce conștiința la tăcere.

În al patrulea rând, omul poate să se gândească la Dumnezeu, dar să o facă plin de spaimă! El se poate gândi la suveranitatea lui Dumnezeu și să se înfricoșeze.

Poți vedea, astfel, că omul se poate gândi la Dumnezeu, dar gândurile lui pot deveni păcătoase.

2. Iată care este maniera corectă de a ne gândi la Dumnezeu.

În primul rând, gândurile noastre despre Dumnezeu trebuie să fie serioase. Fulgii plutesc la suprafața apei, dar aurul se scufundă în ea. Sufletele superficiale pot nutri anumite gânduri de același fel, dar inimile de aur pătrund adânc în gândurile lui Dumnezeu!

În al doilea rând, gândurile noastre despre Dumnezeu trebuie să fie duhovnicești. Ia aminte ca nu cumva să permiți gânduri urâte despre Dumnezeu în mintea ta, care să Îl reprezinte după asemănarea ființelor create: „n-ați văzut nici un chip în ziua când v-a vorbit Domnul din mijlocul focului, la Horeb” (Deuteronom 4:15). Gândește-te la Dumnezeu în Hristos. Noi nu Îl putem vedea în niciun alt fel, la fel cum nu putem privi în soare, ci doar la razele lui. Dumnezeirea locuiește în natura omească a lui Hristos (Coloseni 2:9). Gândește-te la Dumnezeu ca la Duhul plin de glorie imensă, ispășind pentru noi printr-un Mijlocitor.

În al treilea rând, gândurile noastre despre Dumnezeu trebuie să fie încântătoare. Cu ce bucurie se gândește un copil la tatăl lui! Un suflet credincios consideră ceasurile petrecute cu Dumnezeu ca fiind cele mai dulci.

În al patrulea rând, gândurile noastre despre Dumnezeu trebuie să fie operative și eficace, făcând ca inimile noastre să fie într-o notă mai bună. Gândurile

despre credințioșia lui Dumnezeu ne fac să avem încredere în El. Gândurile la sfințenia Lui ne fac să dorim să ne asemănăm cu El. Aceasta este o gândire corectă despre Dumnezeu, ea având influență asupra sufletului, făcându-ne să fim într-o stare mai cerească.

Sfaturi

Pasajul biblic inițial ne arată cum să avem gândurile noastre ațintite frecvent asupra lui Dumnezeu.

1. *Începe-ți ziua cu gânduri sfinte.* „Când mă trezesc, sunt tot cu Tine” (Psalmul 139:18). Dumnezeu ar trebui să primească primii muguri ai gândurilor noastre. În Lege, Domnului trebuia să I se aducă primele roade ca jertfă. Dă-I lui Dumnezeu primele gânduri ale dimineții. Ceea ce punem prima dată în vasul nostru va rămâne acolo vreme îndelungată. Minte umplută de dimineață cu gânduri evlavioase va menține inima într-o stare mai bună pe tot parcursul zilei.

2. *Dacă vrei să te gândești mult la Dumnezeu, păzește-te de piedicile care pot să apară în calea ta.*

a. Abate-ți privirea de la deșertăciuni: „Abate-mi ochii de la vederea lucrurilor deșarte, înviorează-mă în calea Ta!” (Psalmul 119:37). Obiectele zadarnice otrăvesc imaginația; imaginile lascive și vorbirea ușuratică au o influență rea asupra minții.

b. Atât cât poți, atrage-ți gândurile înapoi din lume. Dacă mintea îți este asaltată de gânduri lumești, în lipsa atenției, gândurile evlavioase se vor pierde în mulțime!

3. *Îmbibă-ți sufletul în dragoste pentru Dumnezeu și pentru căile Lui.* Omul nu se poate gândi decât la ceea ce el iubește. „Își uită fata podoabele?” (Ieremia 2:32). Când nu mai avea cercei în urechi, îi avea în gândurile ei. Un om profund îndrăgostit nu poate să își abată gândurile de la obiectul dragostei lui. Nu Îl iubim mai mult pe Dumnezeu pentru că nu Îl mai iubim. Dacă există doar o scânteie de dragoste pentru Dumnezeu, ea se va înălța în gânduri cerești și în rugăciune. Prin natură, inimile noastre nu pot fi făcute să se îndrepte hotărât către Dumnezeu decât prin dragoste.

4. *Dacă vrei să te gândești adesea la Dumnezeu, asigură-te că ești mântuit.* „Dumnezeul acesta este Dumnezeul nostru” (Psalmul 48:14). În mod obișnuit ne gândim cel mai mult la ceea ce este al nostru. Dacă cineva ar trece pe lângă niște case și grădini frumoase, acel om rareori își va aținti privirea îndelung către ele, dar dacă vreuna dintre ele ar fi a lui, sigur că gândurile și privirea sa ar stărui asupra casei lui. Oamenii nu se gândesc mai mult la Dumnezeu pentru că sunt străini

de El. După ce omul devine părtaș mântuirii lui Dumnezeu, nimeni nu îl va mai putea face să își abată gândurile de la El.

PARTEA A DOUA

**MARELE CÂȘTIG
AL EVLAVIEI**

8

DUMNEZEU VEDE EVLAVIA SFINȚILOR LUI

„Atunci și cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul; Domnul a luat aminte la lucrul acesta, și a ascultat; și o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui, pentru cei ce se tem de Domnul, și cinstesc Numele Lui. „Ei vor fi ai Mei, zice Domnul oștirilor, Îmi vor fi o comoară deosebită, în ziua pe care o pregătesc Eu. Voi avea milă de ei, cum are milă un om de fiul său, care-i slujește. Și veți vedea din nou atunci deosebirea dintre cel neprihănit și cel rău, dintre cel ce slujește lui Dumnezeu și cel ce nu-I slujește” (Maleahi 3:16-18).

Primul dintre efectele bune ale evlaviei sfinților este că Dumnezeu privește la ea. „Domnul a luat aminte la lucrul acesta, și a ascultat”. Acești binecuvântați din pasajul nostru vorbeau și se gândeau la Dumnezeu, așa încât El nu Și-a închis urechea de la ei, ca și cum nu i-ar

fi băgat în seamă. Nu, ci El a luat aminte la lucrul acesta și a ascultat. Expresiile folosite denotă deopotrivă sârguință și bucurie.

1. Putem vedea *atenția* pe care Dumnezeu a acordat-o acestor sfinți – El „a luat aminte”. Aceasta include deopotrivă atenția urechii și intenția minții. A lua aminte este gestul unuia care ascultă în mod intenționat la ceea ce un altul spune.

2. Faptul că Dumnezeu ia aminte demonstrează *bucuria* pe care El o găsește în dialogurile sfinte ale copiilor Lui. El a fost bucuros de acestea, căci erau pentru El ca o melodie suavă. Dumnezeu observă în mod special binele pe care îl vede în poporul Său. Copiii lui Dumnezeu ar putea să creadă câteodată că El nu îi bagă în seamă: „Strig către Tine, și nu-mi răspunzi” (Iov 30:20). Biserica se plânge uneori că Dumnezeu Și-ar fi astupat urechile la rugăciunile ei⁵⁷ – dar, chiar dacă Dumnezeu tace câteodată, El nu este surd! El ia aminte la toate slujirile bune ale poporului Său: „Domnul a luat aminte la lucrul acesta, și a ascultat”.

De ce anume se uită Dumnezeu la slujirile poporului Său?

⁵⁷ Plângerile lui Ieremia 3:8 – „Să tot strig și să tot cer ajutor, căci El tot nu-mi primește rugăciunea”.

În primul rând, El nu se uită către acestea pentru că ar exista vreun merit în ele, ci cauza care Îl determină este *harul Său necondiționat*. Cele mai bune fapte ale celor neprihăniți, chiar dacă nu pot să se urce în balanța dreptății Lui, vor fi arătate de Dumnezeu ca trofee ale îndurării Sale. Harul necondiționat acceptă ceea ce dreptatea rece ar condamna!

În al doilea rând, Dumnezeu observă *binele din poporul Său* prin Hristos! „El ne-a făcut acceptați în Cel Preaiubit” (Efeseni 1:6). Sau, așa cum spunea Ioan Gură de Aur, El ne-a făcut să fim favoriții Lui. Dacă te uiți printr-un geam de culoare roșie, totul pare colorat în roșu. Tot așa, prin sângele lui Hristos, deopotrivă ființele noastre și faptele noastre apar roșii și frumoase în ochii lui Dumnezeu.

În al treilea rând, Dumnezeu ia seama la *slujbele* făcute de poporul Său pentru că ele decurg dintr-un principiu al harului. Dumnezeu ia seama la glasul credinței: „Porumbiță... fă-mă să-ți aud glasul! Căci glasul tău este dulce” (Cântarea Cântărilor 2:14).

Faptele celor răi sunt aspre și acre, dar cei evlavi-oși Îi aduc lui Dumnezeu pârga lor dulce, care crește din rădăcina dulce și plăcută a harului.

APLICAȚII

Învățături

1. Dacă Dumnezeu ia aminte și ascultă, rezultă că El cunoaște totul. Cum ar putea El, care este în ceruri, să audă ceea ce sfinții vorbesc și gândesc, dacă nu ar fi omniscient? Prin oglinda strălucitoare a esenței Sale, El are cunoștința deplină a tuturor lucrurilor. El cunoaște planurile popoarelor și stratagemele vrăjmașilor Lui⁵⁸. Până și lucrurile care se vor întâmpla în viitor Îi sunt cunoscute.

Cunoștința lui Dumnezeu este fundamentală. El este originea, modelul și prototipul oricărei cunoștințe. Cunoștința lui Dumnezeu este instantanee. El știe totul din prima clipă! Cunoștința noastră este succesivă, căci noi cunoaștem un lucru după altul, și argumentăm de la efect la cauză, dar Dumnezeu are înaintea Lui toate lucrurile, văzând întreaga perspectivă. Cunoștința lui Dumnezeu este infailibilă, nefiind expusă greșelii. La fel este infinitatea cunoștinței Sale, despre care apostolul exclamă în chip admirativ: „O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu” (Romani 11:33). Pentru Dumnezeu, lumea aceasta este ca un stup făcut din

⁵⁸ Exod 14:24 - „În straja dimineții, Domnul, din stâlpul de foc și de nor, S-a uitat spre tabăra Egiptenilor, și a aruncat învălmășeala în tabăra Egiptenilor”.

sticlă, prin care vezi felul în care albinele lucrează și își construiesc fagurii. Toate lucrurile sunt descoperite înaintea ochilor lui Iehova! „Nicio făptură nu este ascunsă de El, ci totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia, cu care avem a face” (Evrei 4:13).

2. Putem vedea astfel bunătatea lui Dumnezeu, care adeseori ignoră eșecurile copiilor Lui, și observă binele din ei: „El nu vede nicio fărădelege în Iacov, nu vede nicio răutate în Israel. Domnul, Dumnezeul lui, este cu el, El este Împăratul lui, veselia lui” (Numeri 23:21). „Sara îl asculta pe Avraam și-l numea domnul ei” (1 Petru 3:6). Duhul Sfânt ignoră necredința Sarei și faptul că ea a râs în fața promisiunii, dar observă respectul față de soțul ei, pentru că vorbea despre el numindu-l domn.

„Ați auzit vorbindu-se despre răbdarea lui Iov” (Iacov 5:11). Anterior auzisem de nerăbdarea lui, de faptul că își blestemase ziua nașterii, dar Domnul observă mai degrabă binele din el: „Ați auzit vorbindu-se despre răbdarea lui Iov”. Pictorul care l-a zugrăvit pe Alexandru cel Mare, l-a desenat cu mâna astupându-și rana din trup. Tot așa, Dumnezeu pune degetul îndurării Lui peste rănilor și cicatricile copiilor Lui! El vede credința lor, dar pare că este orb față de eșecurile lor!

3. *Putem vedea aici și felul în care Dumnezeu tratează diferit cu cei evlavioși față de cei răi.* Dacă cei credincioși se gândesc la Numele Lui, El ia aminte și îi ascultă, dar dacă cel rău încearcă să spoiască niște îndatoriri religioase, Dumnezeu Își astupă urechea. „Spre Cain și spre jertfa lui n-a privit cu plăcere” (Geneza 4:5). Deși un om ar avea o respirație proaspătă, dacă trupul lui ar fi lovit de vreo ciumă, nimeni nu s-ar apropia de el! Tot așa, chiar dacă un păcătos poate să aducă înaintea lui Dumnezeu multe expresii dulci și elegante în rugăciune, totuși, pentru că inima lui este coruptă, Dumnezeu nu va primi nicio ofrandă din partea lui. Dacă Dumnezeu respinge rugăciunile oamenilor, putem fi siguri că El va alunga și sufletele lor de la ușa cerului.

4. *Putem vedea aici privilegiul celor evlavioși, anume că Dumnezeu are urechea deschisă față de ei.* „Domnul a luat aminte la lucrul acesta, și a ascultat”. „Urechile Lui iau aminte la strigătele lor” (Psalmul 34:15). Când ai de partea ta urechea regelui complet deschisă, ar trebui să te socotești un om foarte fericit. Cât de uimitor este să știi că Dumnezeu are urechile deschise față de tine! Credincioșii au Duhul Sfânt care locuiește în ei, așa că Dumnezeu nu poate să nu audă glasul propriului Său Duh.

5. *Putem vedea de asemenea că avem aici o încurajare deosebită de a veni frecvent înaintea lui Dumnezeu în închinare.* Dumnezeu ia aminte la slujirile poporului Său, și le socotește ca o muzică suavă. Cine nu ar veni înaintea Domnului cu rugăciunile sale smerite, dacă El găsește o plăcere atât de mare în ele: „rugăciunea celor fără prihană Îi este plăcută” (Proverbe 15:8)?

Unii ar putea obiecta că ei nu merită nimic. Răspunsul este că Dumnezeu nu Își revarsă favorurile după meritele noastre, ci potrivit promisiunii și harului Său. Alții pot spune că ei s-au rugat îndelung, dar nu au primit niciun răspuns. Ei bine, Dumnezeu poate auzi rugăciunea chiar dacă nu răspunde la ea. Chiar dacă El nu ne arată fața, nu înseamnă că are urechea astupată. Textul nostru spune că „Domnul a luat aminte la lucrul acesta, și a ascultat”. El nu spune că Dumnezeu a dat și un răspuns, ci că „a luat aminte”. Este normal ca noi să așteptăm. Credința așteaptă răspunsul de la Dumnezeu, iar răbdarea presupune așteptare. „Cum se uită ochii robilor la mâna stăpânilor lor și ochii roabei la mâna stăpânei ei, așa se uită ochii noștri la Domnul, Dumnezeul nostru, până va avea milă de noi” (Psalmul 123:2).

6. *Putem vedea aici diferența dintre Dumnezeu și oameni.* Dumnezeu observă binele din poporul Său, pe când cei răi trec cu vederea binele din cei evlavioși, și

observă numai greșelile lor. Dacă pot identifica orice pată sau orice greșeală în aceștia, imediat o notează, ca acei copii care și-au bătut joc de Elisei pentru că era pleșuv, dar nu aveau ochi să vadă minunile profetului⁵⁹.

7. Din expresia „*Domnul a luat aminte și a ascultat*” putem să deducem și nebunia idolatrilor. Ei se închină unui Dumnezeu care nici nu ia aminte la ei, nici nu îi aude! Cretanii obișnuiau să îl picteze pe Jupiter fără urechi. Zeii falși pot avea urechi, dar ei nu aud (Psalmul 115:6). Un Dumnezeu fără viață este suficient pentru o închinare moartă.

Îndemnuri

În fața acestor lucruri, poporul lui Dumnezeu este chemat să se minuneze în primul rând în legătură cu smerirea lui Dumnezeu, smerire demonstrată prin faptul că El, care este atât de înălțat în laudele îngerilor, s-a coborât atât de jos încât să ia aminte la copiii Lui. „*Domnul a luat aminte la lucrul acesta, și a ascultat*”! Dumnezeu nu are nevoie de slujirile noastre, ci El este infinit de fericit când privește la splendoarea propriei Sale ființe infinite! Noi nu putem adăuga nici cea mai mică particulă la gloria esenței Sale: „*Dacă ești drept,*

⁵⁹ 2 Împărați 2:23 - „De acolo s-a suit la Betel. Și pe când mergea pe drum, niște băiețași au ieșit din cetate, și și-au bătut joc de el. Ei îi ziceau: ‚Suie-te, pleșuvule! Suie-te, pleșuvule!’”

ce-I dai Lui? Ce primește El din mâna ta?” (Iov 35:7). Totuși, smerirea Lui este atât de mare, încât este ca și cum se coboară de la înălțimea Lui și observă jertfele firave ale copiilor Lui.

De asemenea, suntem chemați să ne minunăm de dragostea lui Dumnezeu, manifestată prin faptul că El ia aminte la slujirile poporului Său, slujiri atât de amestecate cu murdărie și corupție! „Toate faptele noastre bune sunt ca o haină mânjită” (Isaia 64:6). Jertfa de mulțumire, cea mai înaltă dintre toate, avea în ea aluat dospit: „Pe lângă aceste turte, să aducă și pâine dospită pentru darul lui de mâncare, împreună cu jertfa lui de laudă și de mulțumire” (Levitic 7:13). Cele mai bune fapte ale noastre au în ele drojdia imperfecțiunii, și totuși, dragostea lui Dumnezeu este atât de mare, încât El le primește și le acceptă: „îmi mănânc fagurul de miere cu mierea mea” (Cântarea Cântărilor 5:1). Mierea este dulce, dar fagurele este aspru la gust și amar, și cu greu poate fi mâncat. Totuși, dragostea lui Hristos a fost atât de mare pentru mireasa Lui, încât El a mâncat fagurele ei, slujbele ei amestecate cu imperfecțiune, găsind plăcere și încântare în ele. Cât de mare este dragostea lui Dumnezeu încât El a luat aminte la jertfele noastre, care sunt pătate de păcat! Cele mai bune fapte ale noastre nu sunt decât un vin dulce care este scos dintr-un butoi acru.

Dacă Dumnezeu ia aminte la noi când vorbim, haideți să luăm și noi aminte la El când ne vorbește. Dumnezeu ne vorbește prin Cuvântul Lui. El ne vorbește din ceruri⁶⁰, astfel spus, prin Cuvântul Lui. Oare să ia Dumnezeu aminte la noi, și noi să nu luăm aminte la El? Nu fiți ca surzii, care nu aud nimic. Iată felul în care Dumnezeu ne mustră: „Dumnezeu vorbește însă, când într-un fel, când într-altul, dar omul nu ia seama” (Iov 33:14). Dacă nu ne lăsăm convinși de Cuvântul lui Dumnezeu, nici rugăciunile noastre nu Îl vor convinge pe El.

⁶⁰ Evrei 12:25 – „Luați seama ca nu cumva să nu voiți să ascultați pe Cel ce vă vorbește! Căci dacă n-au scăpat cei ce n-au vrut să asculte pe Cel ce vorbea pe pământ, cu atât mai mult nu vom scăpa noi, dacă ne întoarcem de la Cel ce vorbește din ceruri”.

9

DUMNEZEU NOTEAZĂ EVLAVIA SFINȚILOR LUI

Al doilea efect bun al evlaviei sfinților este că Dumnezeu o notează. „O carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui”; în limba ebraică, expresia „carte de aducere aminte” are sensul unei cărți de memorii. Cuvintele de dinaintea acestora se referă la faptul că Dumnezeu i-a aminte la evlavia copiilor Lui și îi ascultă, și, pentru ca nimeni să nu spună că Dumnezeu aude vorbirea și gândurile copiilor Săi, dar ar fi posibil ca acestea să Îi scape din minte cu trecerea timpului, sunt adăugate următoarele cuvinte: „o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui”. Nu doar că Domnul a auzit vorbirea evlavioasă a sfinților, ci a și înregistrat-o, scriind-o într-o carte!

Aceste lucruri sunt lăsate în Cuvântul lui Dumnezeu pentru a fi pe înțelesul oamenilor, nu pentru că Dumnezeu ar avea vreo carte în care să fi scris în mod fizic ceva. El n-are nevoie să scrie nimic ca să Își poată

aduce aminte. El nu este uituc. Lucrurile ce s-au petrecut în urmă cu o mie de ani sunt la fel de proaspete pentru El ca și cum s-ar fi întâmplat ieri: „înaintea Ta, o mie de ani sunt ca ziua de ieri, care a trecut, și ca o strajă din noapte” (Psalmul 90:4).

De aceea, această „carte de aducere aminte” este o expresie împrumutată din vorbirea comună, din obiceiurile regilor, care cereau să se scrie evenimentele cele mai importante în anumite cărți de cronici. Regele Ahașveroș avea propria carte de cronici, în care au fost scrise faptele vrednice ale lui Mardoheu⁶¹. Tot astfel, Dumnezeu păstrează în memoria Sa toată vorbirea evlavioasă și toate acțiunile pioase ale copiilor Lui. Evaluarea specifică și critică a lui Dumnezeu este ca o carte de cronici, carte căreia nu îi scapă și din care nu se poate șterge nimic.

Astfel, învățătura pe care o putem extrage este că Dumnezeu Își amintește veșnic toate gândurile bune și toate străduințele evlavioase ale poporului Său. „Dumnezeu nu este nedrept ca să uite osteneala voastră și dragostea, pe care ați arătat-o pentru Numele Lui, voi,

⁶¹ Estera 6:1-2 - „În noaptea aceea, împăratul n-a putut să doarmă, și a poruncit să-i aducă lângă el cartea aducerilor aminte, Cronicile. Le-au citit înaintea împăratului, și s-a găsit scris ce descoperise Mardoheu cu privire la Bigtan și Tereș, cei doi fameni ai împăratului, păzitorii pragului, care voiseră să întindă mâna asupra împăratului Ahașveroș”.

care i-ați ajutat și îi ajutați pe sfinți” (Evrei 6:10). Există opt lucruri pe care Dumnezeu le scrie în cartea Sa de aducere aminte, pe care le voi prezenta în cele ce urmează.

1. *Domnul scrie numele copiilor Lui.* „... ale căror nume sunt scrise în cartea vieții” (Filipeni 4:3). Această carte nu are nicio erată: „Nu-i voi șterge nicidecum numele din cartea vieții” (Apocalipsa 3:5).

2. *Domnul scrie vorbirea curată a copiilor Lui.* Când creștinii vorbesc împreună despre tainele cerului, discuții care arată precum un concert de muzică, Dumnezeu găsește o mare plăcere. Când buzele lor se mișcă aici, pe pământ, penița lui Dumnezeu se mișcă în ceruri! „Cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul... și o carte de aducere aminte a fost scrisă”!

3. *Domnul scrie lacrimile copiilor Lui.* Lacrimile pot să cadă la pământ, dar ele vor atinge cerul. Dumnezeu are un burduf și o carte: „Tu numeri pașii vieții mele de pribeag; pune-mi lacrimile în burduful Tău: nu sunt ele scrise în cartea Ta? (Psalmul 56:8). Lacrimile care cad din ochii sfinților sunt asemenea apei care cade din trandafiri, un parfum pentru Dumnezeu, și El le pune în burduful Său. Dincolo de aceasta, El are cartea Sa de aducere aminte, unde le scrie pe fiecare: „nu sunt ele

scrie [toate] în cartea Ta?” Iar Dumnezeu scrie în mod deosebit lacrimile pe care sfinții Lui le varsă atunci când văd păcatele vremurilor. „În mijlocul lor era un om îmbrăcat într-o haină de in, și cu o călimară la brâu” (Ezechiel 9:2), pentru a scrie lacrimile celor întristați și pentru a „face un semn pe fruntea oamenilor, care suspină și gem din pricina tuturor urâciunilor, care se săvârșesc acolo” (v. 4).

4. *Dumnezeu scrie gândurile copiilor Lui.* Noi putem scrie cuvintele oamenilor, dar nu putem scrie gândurile lor. Până și îngerilor le-ar fi greu să scrie gândurile oamenilor. Fiți siguri, însă, că niciun gând sfânt nu vine în mințile noastre fără ca Dumnezeu să îl scrie. Așadar, în textul nostru a fost scrisă o carte de aducere aminte pentru cei care s-au gândit la Numele Său. Există două lucruri tăcute, dar care au voce:

a. Lacrimile: „Domnul a auzit glasul plângerii mele” (Psalmul 6:8).

b. Gândurile: „Eu pedepsesc faptele și gândurile lor” (Isaia 66:18).

5. *Dumnezeu scrie dorințele copiilor Lui.* „Doamne, toate dorințele mele sunt înaintea Ta” (Psalmul 38:9), adică, „este scrisă în cartea Ta”. Dorința este apetitul spiritual, sau tânjirea sufletului după Dumnezeu: „Sufletul

meu suspină și tânjește de dor după curțile Domnului, inima și carnea mea strigă către Dumnezeu cel viu” (Psalmul 84:2). În această viață, mai degrabă Îl dorim pe Dumnezeu decât ajungem să ne bucurăm de El. Putem spune că ne scoatem sufletele din tolba trupurilor noastre și le aruncăm spre cer? Se avântă dorințele noastre înainte, după Hristos? Îl dorim noi la superlativ și fără încetare? Fiecare astfel de dorință este așternută în cartea de aducere aminte a lui Dumnezeu. „Doamne, toate dorințele mele sunt înaintea Ta!”

6. *Domnul scrie rugăciunile copiilor Lui.* „Când îmi tânjea sufletul în mine, mi-am adus aminte de Domnul, și rugăciunea mea a ajuns până la Tine, în Templul Tău cel sfânt” (Iona 2:7). Chiar și atunci când nu este rostită cu buzele, ci doar în mintea noastră, rugăciunea este scrisă în cartea lui Dumnezeu. „Ana vorbea în inima ei” (1 Samuel 1:13). Dumnezeu a scris acea rugăciune și i-a dat un răspuns. Dumnezeu era mai bun pentru ea decât propria rugăciune, întrucât ea s-a rugat pentru un fiu, iar Dumnezeu i-a dat un profet! Inima ajunge uneori atât de împovărată de durere, încât nu poate decât să suspine în rugăciune. Totuși, un suspin este adeseori cea mai bună parte a unei rugăciuni, iar Dumnezeu îl scrie în cartea Lui: „Doamne, toate dorințele mele sunt înaintea Ta, și suspinele mele nu-Ți sunt ascunse” (Psalmul 38:9). Chiar

dacă nu putem vorbi folosind cuvinte alese în rugăciune, și dacă nu putem strânge decât niște frânturi de cuvinte, Dumnezeu le notează în cartea Lui: „Ciripeam ca o rândunea, croncăneam ca un cocor, și gemeam ca o porumbiță. Ochii-mi priveau topiți spre cer: „Doamne, sunt în necaz, ajută-mă!” (Isaia 38:14); totuși, acea rugăciune a fost auzită și notată: „Am auzit rugăciunea ta și am văzut lacrimile tale” (v. 5).

7. *Dumnezeu scrie faptele copiilor Lui.* Faptele de bunătațe trebuie făcute din dragoste pentru Dumnezeu. Asemenea Mariei, care și-a adus balsamul din dragoste pentru Isus și a uns cu el trupul Său mort, tot așa, din dragoste curată, trebuie să aducem și noi balsamul bunătații pentru a-i unge pe sfinți, care sunt trupul viu al lui Hristos. Acest fel de balsam nu este niciodată risipit. Dumnezeu găsește o mare plăcere în astfel de jertfe: „să nu dați uitării binefacerea și dărnicia, căci lui Dumnezeu jertfe ca acestea Îi plac” (Evrei 13:16). Pentru ca noi să vedem ce plăcere deosebită Îi fac Domnului astfel de jertfe, El le scrie în cartea Lui: „Rugăciunile și milosteniile tale s-au suit înaintea lui Dumnezeu, și El Și-a adus aminte de ele” (Faptele Apostolilor 10:4).

8. *Dumnezeu are o carte de aducere aminte a suferințelor copiilor Lui.* Iadul sfinților este în această viață,

însă există două lucruri care le pot susține sufletele în mijlocul suferinței:

În primul rând, fiecare suspin al lor ajunge la inima lui Dumnezeu: „am auzit gemetele copiilor lui Israel” (Exod 6:5). În muzică, atunci când o coardă este atinsă, toate celelalte corzi încep să sune. Când sfinții sunt loviți de suferință, inima lui Dumnezeu reverberează.

În al doilea rând, Dumnezeu are o carte de aducere aminte, în care scrie toate rănilile provocate copiilor Lui. Cei răi fac răni pe spinarea celui neprihănit, după care toarnă oțet peste ele. Dumnezeu scrie cruzimea acestora: „Mi-aduc aminte de ceea ce i-a făcut Amalec lui Israel” (1 Samuel 15:2). Amalec era nepotul lui Esau (Geneza 36:12), dar un aspru vrăjmaș al Israelului. Amaleciții și-au demonstrat ura față de Israel în două feluri. „Adu-ți aminte ce ți-a făcut Amalec pe drum, la ieșirea voastră din Egipt: cum te-a întâlnit pe drum, și, fără nicio teamă de Dumnezeu, s-a aruncat asupra ta pe dinapoi, asupra tuturor celor ce se târau la coadă, când erai obosit și sleit de puteri” (Deuteronom 25:17-18). Mai apoi, au luptat deschis cu aceștia, și ar fi vrut să îi împiedice să ajungă în țara Canaanului (Exod 17:8). Dar Dumnezeu a notat suferințele provocate de Amalec: „Așa vorbește Domnul oștirilor: „Mi-aduc aminte de ceea ce i-a făcut Amalec lui Israel, când i-a astupat drumul la ieșirea lui din Egipt.

Du-te acum, bate-l pe Amalec, și nimicește cu desăvârșire tot ce-i al lui; să nu-i cruți, și să omori bărbații și femeile, copiii și pruncii, cămilele și măgarii, boii și oile” (1 Samuel 15:2-3).

APLICAȚII

Învățăături

1. *Aceasta ne arată că nu Îl slujim pe Dumnezeu în zadar.* Cei răi, care nu Îl cunosc pe Dumnezeu, cred că El este un Stăpân aspru, și sunt ca aceia despre care vorbea Iov: „Ce vom câștiga dacă-I vom înălța rugăciuni?” (21:15). Dar textul nostru ne arată că Dumnezeu notează toate slujirile făcute de poporul Său: „o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui”. Faptul că Dumnezeu scrie totul în cartea Lui este, în primul rând, o cinste la adresa sfinților. Romanii scriau numele senatorilor lor într-o carte și, în semn de cinstitoare, îi numeau „părinții aleși” ai poporului. Tot astfel, cartea de aducere aminte a lui Dumnezeu arată onoarea Lui cea mare față de poporul Lui și față de slujirea lor. El scrie aceste lucruri în cartea Lui. În al doilea rând, acesta este un semn al favorii speciale pe care Dumnezeu le-o face copiilor Lui. El îi notează pe ei și slujirile lor, cu intenția de a le încununa! Tamerlan scria toate faptele memorabile ale soldaților lui și, după aceea, îi promova în poziții de cinste.

Slujirea lui Dumnezeu este un lucru pe care ar trebui să îl dorim din toată inima, așa că haideți să facem alegerea lui Iosua: „cât despre mine, eu și casa mea Îi vom sluji Domnului” (Iosua 24:15).

Unde să ne ducem dacă am abandona slujirea lui Dumnezeu? Când Hristos i-a întrebat pe ucenicii Lui – „Voi nu vreți să vă duceți?” – Petru a răspuns: „Doamne, la cine să ne ducem?” (Ioan 6:67-68), ca și cum ar fi spus că, „dacă Te abandonăm, nu știm de unde să primim ajutor pentru noi înșine”. Haideți să ne alipim de Dumnezeu, căci El are o carte de memorii în care scrie dedicarea noastră față de El. Am putea pierde anumite lucruri când vom dori să Îl slujim, dar El nu va lăsa nimic neobservat.

2. Așa cum Dumnezeu notează faptele bune ale copiilor Lui, tot astfel El are o carte de aducere aminte în care scrie păcatele celor răi. „Du-te acum - zice Domnul - de scrie aceste lucruri înaintea lor pe o tăbliță, și sapă-le într-o carte, ca să rămână până în ziua de apoi, ca mărturie pe vecie și în veci de veci. Scrie că: „Poporul acesta este un popor răzvrătit, niște copii mincinoși, niște copii care nu vor să asculte Legea Domnului” (Isaia 30:8-9).

Păcatele oamenilor sunt scrise în cartea conștiinței fiecăruia – și în cartea atotștiinței lui Dumnezeu. Ei

cred că, doar pentru că Dumnezeu nu le vorbește prin judecățile Lui, Dumnezeu nu le știe păcatele. Totuși, deși Dumnezeu nu vorbește, El scrie: „Păcatul lui Iuda este scris cu un priboi de fer, cu un vârș de diamant” (Ieremia 17:1). Dumnezeu scrie fiecare act de opresiune, de mită și de imoralitate: „nu se gândesc în inima lor că Eu îmi aduc aminte de toată răutatea lor; faptele lor îi și înconjoară, și stau înaintea Mea” (Osea 7:2). Regele Belșatar se distra și bea vin, lăudându-și idoli de aur și argint, dar, în timp ce el păcătuia, Dumnezeu scria: „În clipa aceea, s-au arătat degetele unei mâini de om, și au scris, în fața sfeșnicului, pe tencuiala zidului palatului împăratesc. Împăratul a văzut această bucată de mână, care a scris. Atunci împăratul a îngălbenit, și gândurile atât l-au tulburat că i s-au desfăcut încheieturile șoldurilor, și genunchii i s-au izbit unul de altul” (Daniel 5:5-6).

Iată ce citim despre cartea lui Dumnezeu: „Niște cărți au fost deschise” (Apocalipsa 20:12) și mai citim și despre mănunchiul Lui: „călcările mele de lege sunt pecetluite într-un mănunchi” (Iov 14:17). Aceasta pare să facă aluzie la tribunale, unde acuzațiile aduse împotriva răufăcătorilor sunt pecetluite într-un mănunchi și citite la judecata lor. Când Dumnezeu Își va deschide cartea Sa neagră în care sunt scrise numele oamenilor și când

El va pune alături de ea mănunchiul în care păcatele lor sunt scrise, atunci inimile lor se vor cutremura iar genunchii lor se vor lovi unul de altul de spaimă! Fiecare minciună spusă de păcătos, fiecare înjurătură rostită, fiecare beție – Dumnezeu le scrie în cartea Sa de aducere aminte! Și vai de el, dacă această carte nu este acoperită de sângele lui Hristos!

3. *Vedem în aceasta îndurarea bogată a lui Dumnezeu față de copiii Lui, care le șterge păcatele din cartea Lui de aducere aminte, și scrie faptele lor bune în locul acestora.* „Eu, Eu îți șterg fărădelegile, pentru Mine, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele tale” (Isaia 43:25). Aceasta este o metaforă împrumutată din circumstanța unui creditor care ia penița și șterge datoriile. Tot astfel, Dumnezeu spune: „Eu îți șterg fărădelegile” sau, așa cum spune în ebraică: „Le voi șterge”.

Când iartă păcatul, Dumnezeu face un act de ștergere sau abolire a pedepsei: „nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor” (Ieremia 31:34). Dumnezeu nu Își va mai acuza copiii de păcatele lor trecute. Nu citim niciăieri că, după ce Petru s-a pocăit, Hristos l-ar mai fi acuzat de lepădarea de Domnul lui. O, ce bogăție de bunătate și iertare cerească se revarsă peste poporul lui Dumnezeu! El își amintește totul despre ei, cu excepția păcatelor lor! El scrie gândurile și vorbele lor bune într-

o carte de aducere aminte, dar păcatele lor sunt tratate ca și cum n-ar fi existat vreodată – ele sunt duse în țara uitării!

Îndemnuri

Dacă Dumnezeu notează slujirile noastre, atunci haideți să notăm și noi îndurările Lui. Haideți să avem și noi o carte de aducere aminte. Un creștin ar trebui să aibă două cărți în viața lui: una în care să își scrie păcatele, ca să se smerească, și una în care să scrie îndurările lui Dumnezeu, ca să Îi fie mulțumitor. David a avut propria carte de aducere aminte: „Le-a dat Leviților sarcina să facă slujba înaintea chivotului Domnului, să cheme, să laude și să slăvească pe Domnul, Dumnezeul lui Israel” (1 Cronici 16:4). Ar trebui să avem o carte în care să scriem îndurările lui Dumnezeu, chiar dacă eu cred că va fi greu să avem o carte atât de mare în care să le scriem! În anumite perioade am trecut prin circumstanțe dificile, iar Dumnezeu ne-a scos din ele; altădată, am trecut prin tristețe, iar Dumnezeu a picurat untdelemnul Lui de bucurie; altcândva, aveam moartea în față, iar Dumnezeu ne-a restaurat miraculos. Dacă Dumnezeu ia aminte la ceea ce noi facem pentru El, noi să nu luăm aminte la ceea ce El face pentru noi? Asemenea pietrelor prețioase, îndurările lui Dumnezeu sunt prea bune pentru a fi pierdute! Ia-ți o carte de aducere aminte!

Mângâieri

1. *Pentru cei evlavioși, este un lucru mângâietor să știe că prietenii lor nu îi uită.* Iosif i-a făcut mult bine paharnicului lui faraon, dar el „nu s-a mai gândit însă la Iosif. L-a uitat” (Geneza 40:23). Ne este mai ușor să ne amintim rănilor și să uităm de lucrurile bune, dar Dumnezeu are o carte de aducere aminte în care El îi scrie pe toți prietenii Lui vechi. Chiar și rudele apropiate pot uita uneori unele de altele. Până și buna mamă poate uita de pruncul ei: „Poate o femeie să uite copilul pe care-l alăptează și să n-aibă milă de rodul pântecelei ei? Dar chiar dacă l-ar uita, totuși Eu nu te voi uita cu niciun chip!” (Isaia 49:15). O mamă poate mai degrabă să uite de copilul ei decât ca Dumnezeu să îi uite pe ai Lui. Hristos, Marele nostru Preot, are numele sfinților scrise pe pieptarul Lui, iar toate faptele lor bune sunt scrise în cartea Lui de aducere aminte. Acest adevăr ar trebui să fie remediul spre înprospătarea inimilor copiilor lui Dumnezeu; chiar dacă prietenii ar putea să te ștergă din memoria lor, Dumnezeu nu te va șterge din cartea Lui!

2. *Pentru cei evlavioși, este o mare sursă de consolare să știe că Domnul are o carte de aducere aminte cu scopul ca, în ziua de apoi, El să menționeze înaintea tuturor tot binele pe care sfinții Lui l-au făcut.* Dumnezeu își va deschide atunci cartea și va spune: „Atunci Împăratul

le va zice celor de la dreapta Lui: „Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii. Căci am fost flămând, și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete, și Mi-ați dat de băut; am fost străin, și M-ați primit; am fost gol, și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav, și ați venit să Mă vedeți; am fost în temniță, și ați venit pe la Mine” (Matei 25:34-36).

Dumnezeu va face cunoscute toate acțiunile memorabile și evlavioase ale copiilor Lui, și va face aceasta înaintea oamenilor și a îngerilor. El va spune: „Iată-i pe cei care s-au rugat și au plâns din cauza păcatului; iată-i pe cei care au apărat adevărul Meu; iată-i pe cei care au fost necăjiți când Eu am fost dezonorat, și care au plâns că n-au putut schimba situația. Aceștia sunt preaiubiții Mei, în care sufletul Meu își găsește toată plăcerea!”

Ce lucru glorios va fi ca Dumnezeu să îi laude pe sfinții Lui! Când Alexandru a văzut sceptrul lui Ahile, a exclamat: „O, ferice de tine, Ahile, că Homer te-a lăudat!” Ce onoare va fi ca numele și faptele evlavioase ale sfinților să fie menționate atunci, și ca Dumnezeu însuși să fie Cel care îi va lauda: „Căci noi nu ne propovăduim pe noi înșine, ci pe Domnul Hristos Isus” (2 Corinteni 4:5).

10

DUMNEZEU RĂSPĂTEȘTE EVLAVIA SFINȚILOR LUI

Al treilea efect bun al evlaviei sfinților a fost că Dumnezeu a răsplătit-o. „Ei vor fi ai Mei, zice Domnul oștirilor, Îmi vor fi o comoară deosebită, în ziua pe care o pregătesc Eu” (Maleahi 3:17). Și răsplata este de trei feluri:

1. Dumnezeu Se identifică cu sfinții Lui: „Ei vor fi ai Mei, zice Domnul oștirilor”.

2. Dumnezeu își onorează sfinții: „Îmi vor fi o comoară deosebită, în ziua pe care o pregătesc Eu”.

3. Dumnezeu își scutește sfinții de pedeapsă: „Voi avea milă de ei, cum are milă un om de fiul său, care-i slujește”.

Observați mai întâi Persoana care vorbește: „Domnul oștirilor” [Domnul Atotputernic, lit. KJV]. Acestea sunt cuvinte mult prea minunate pentru a fi

ocolite în tăcere. Dumnezeu este numit adesea în Scriptură „Domnul oștirilor” (Psalmul 46:11; Isaia 1:24), altfel spus, El este Generalul suprem și Comandantul tuturor oștirilor și al forțelor, dând victorie cui dorește.

Sigur că acum se pune următoarea întrebare: *De ce Îi este dat acest Nume lui Dumnezeu- „Domnul oștirilor”?*

Răspunsul este simplu: nu pentru că Dumnezeu ar avea nevoie de cineva care să Îl protejeze sau care să Îi lovească pe vrăjmașii Lui. Regii pământești au armate care Îi apără de pericole, dar Dumnezeu nu are nevoie de nimeni care să Îl apere. El poate să lupte fără să aibă o armată. Dumnezeu este Cel care dă tărie tuturor oștirilor. Alți căpitani pot să le dea soldaților lor armură, dar nu le pot da putere, însă Dumnezeu este cu totul diferit: „Tu mă încingi cu putere pentru luptă” (Psalmul 18:39). Dar de ce se spune că Dumnezeu are oștiri, dacă nu are nevoie de ele?

În primul rând, pentru a prezenta puterea și măreția Lui suverane, toate oștirile și regimentele aflându-se sub comanda Lui.

În al doilea rând, pentru a ne arăta că, deși Dumnezeu poate face toate lucrurile prin Sine, în înțelepciunea Lui, El folosește adesea diverse fapte create ca să ducă la îndeplinire voia și planul Său.

Dar în ce constau aceste oștiri sau armate pentru care Dumnezeu este Domnul lor suveran?

În primul rând, Dumnezeu are o oștire în ceruri, formată din îngerii și arhangheli: „Am văzut pe Domnul stând pe scaunul Lui de domnie, și toată oștirea cerurilor stând lângă El, la dreapta și la stânga Lui” (1 Împărați 22:19). Prin oștirea cerurilor trebuie să înțelegem că se face referire la îngerii, căci aceștia, fiind duhuri, constituie o armată puternică: „îngerii Lui, care sunteți tari în putere” (Psalmul 103:20). Putem citi chiar de un singur înger care a distrus într-o singură noapte „o sută optzeci și cinci de mii de oameni” (2 Împărăția 19:35). Dacă un înger a distrus o armată atât de mare, ce poate face o întreagă legiune de îngeri? O legiune era formată din 6666 de ființe. Oare câte legiuni de acest fel formează oștirea cerească!⁶² Stelele sunt și ele parte din oștirea lui Dumnezeu (Deuteronom 4:19). Acestea s-au așezat în batalioane și au luptat împotriva vrăjmașilor lui Dumnezeu: „De pe cărările lor, stelele se luptau împotriva lui Sisera” (Judecători 5:20). Altfel spus, stelele au acționat ca o oștire, stârnind furtuni și vijelii prin influențele lor, distrugând astfel întreaga armată a lui Sisera.

⁶² Daniel 7:10 - „Un râu de foc curgea și ieșea dinaintea Lui. Mii de mii de slujitori Îi slujeau, și de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui. S-a ținut judecata și s-au deschis cărțile”.

În al doilea rând, Dumnezeu are oștiri pe pământ, atât raționale cât și ființe necuvântătoare. Oștirile trupești sunt cele ale oamenilor. Acestea se află sub comanda lui Dumnezeu. Nimic nu se mișcă fără aprobarea Lui. Domnul are scepstrul asupra tuturor mișcărilor militare. Nicio lovitură nu este dată fără ca Dumnezeu să o rânduiască. Niciun glonț nu zboară, fără ca Dumnezeu să îl dirijeze. În ceea ce privește oștirea ființelor necuvântătoare, Dumnezeu poate să ridice o armată de muște, așa cum a acționat împotriva lui faraon⁶³; El poate să ridice o armată de viermi, cum s-a întâmplat împotriva regelui Irod⁶⁴. O, ce Domn avem aici, care are atât de multe oștiri sub autoritatea Lui!

APLICAȚII

Îndemnuri

1. *Haideți să fim înfricoșați de acest Domn atotputernic!* Nouă ne este teamă de oamenii aflați la putere, și oare să nu ne temem de Dumnezeu și să nu Îl adorăm pe El, care face toate lucrurile după buna Sa plăcere? „Toți locuitorii pământului sunt o nimica înaintea Lui; El face ce vrea cu oastea cerurilor și cu locuitorii pământului, și

⁶³ Exod 8:24 – „Domnul a făcut așa. A venit un roi de muște câinești în casa lui Faraon și a slujitorilor lui, și toată țara Egiptului a fost pustiită de muște câinești”.

⁶⁴ Faptele Apostolilor 12:23 – „Îndată l-a lovit un înger al Domnului, pentru că nu dăduse slavă lui Dumnezeu. Și a murit mâncat de viermi”.

nimeni nu poate să stea împotriva mâniei Lui, nici să-i zică: „Ce faci?” (Daniel 4:35).

Puterea Lui este la fel de mare ca și voința Sa. „Ce-i dorește sufletul, aceea face” (Iov 23:13). Dumnezeu are o putere suverană peste toți. „El varsă disprețul asupra celor mari” (Iov 12:21). El i-a aruncat pe îngerii mândri în Iad. Cu un singur cuvânt, Dumnezeu poate să mute de la locul lor lucrurile și să zdrobească axa creației. Puterea lui Dumnezeu este o putere glorioasă: „întăriți, cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei Lui, pentru orice răbdare și îndelungă răbdare, cu bucurie” (Coloseni 1:11). Prin puterea Lui, El manifestă gloria Sa, aceasta neputând să se epuizeze vreodată. În vreme ce își folosesc puterea, oamenii tot slăbesc în tăria lor. „Nu știi? N-ai auzit? Dumnezeul cel veșnic, Domnul a făcut marginile pământului. El nu obosește, nici nu ostenește” (Isaia 40:28). „Îmi voi arunca toate săgețile împotriva lor” (Deuteronom 32:23). Chiar dacă Dumnezeu „Își aruncă săgețile” asupra vrăjmașilor Lui, totuși El nu Își diminuează cu nimic puterea.

O, atunci tremură înaintea acestui Domn atotputernic! Amintește-ți, păcătosule împietrit în inimă, în câte feluri poate Dumnezeu să fie răzbunător pe tine! El poate ridica o armată de boli împotriva trupului tău. El poate să înarmeze fiecare făptură împotriva ta, fie

câine, fie mistreț, fie elefant. El poate înarma până și conștiința împotriva ta, așa cum a făcut împotriva lui Spira, făcându-l să se îngrozească de propria persoană. O, fie-ți teamă de acest Dumnezeu atotputernic!

2. Dacă Dumnezeu este Domnul atotputernic, atunci să ne păzim ca nu cumva să ne împietrim inimile împotriva Lui. Se spunea despre Pompei ca, printr-o singură apăsare de picior, putea să ridice toată Italia la arme. Dumnezeu poate să ridice cu un singur cuvânt toate oștirile cerului și ale pământului împotriva noastră, dar noi îndrăznim să Îl sfidăm! „Cine I s-ar putea împotrivi fără să fie pedepsit?” (Iov 9:4). Cei ce trăiesc într-o răzvrătire fățișă față de poruncile lui Dumnezeu, își împietresc inimile împotriva Lui și stârnesc un război împotriva cerului! „Căci a ridicat mâna împotriva lui Dumnezeu, s-a împotrivit Celui Atotputernic” (Iov 15:25). Asemenea războinicilor care își adună toate forțele de care pot da dovadă, pentru a lupta cu vrăjmașii lor, păcătosul se împietrește și se întărește împotriva lui Iehova: „a avut îndrăzneala să se năpustească asupra Lui cu partea cea mai tare a scuturilor lui” (v. 26). Scutierii din vechime aveau pe scuturile lor, în mijloc, o țepușe ascuțită cu care să își rănească adversarul. Când păcătosul cel rău se întâlnește cu Dumnezeul cerului, acesta aleargă în furia lui pe aceste țepușe, și ele îl rănesc de

moarte. Cine și-a împietrit vreodată inima împotriva lui Dumnezeu și să fi prosperat? Își pot măsura oamenii puterea cu Dumnezeu? „Ai tu un braț ca al lui Dumnezeu?” (Iov 40:9). Dumnezeu este atotputernic și, de aceea, El poate să Își lovească vrăjmașii. Mai mult, El este invizibil, așa că nimeni nu-L poate răni. Cine se poate lupta cu un duh? Pe termen lung, Dumnezeu se va dovedi mult prea dificil pentru inamicii Lui: „Dumnezeu va zdrobi capul vrăjmașilor Lui, creștetul capului celor ce trăiesc în păcat” (Psalmul 68:21). Cât de ușor îi poate mostra Dumnezeu pe cei răzvrățiți! „În straja dimineții, Domnul, din stâlpul de foc și de nor, S-a uitat spre tabăra Egiptenilor, și a aruncat învâlmășeala în tabăra Egiptenilor” (Exod 14:24). Pe Dumnezeu nu-L costă cu nimic mai mult să îi distrugă cei mai mândri adversari decât să arunce o simplă privire! Mai bine este să te pleci la picioarele lui Dumnezeu și să Îl întâlnești cu lacrimi în ochi, decât cu arme în mâinile tale! Noi nu Îl cucerim pe Dumnezeu prin împotrivire, ci prin pocăință!

3. *Dacă Dumnezeu este Domnul atotputernic, atunci haideți să fim înțelepți așa încât să Îl avem de partea noastră.* „Domnul oștirilor este cu noi!” (Psalmul 46:11). Mare este privilegiul de a-L avea pe Domnul atotputernic în apărarea noastră! În primul rând, dacă Domnul atotputernic este de partea noastră, El poate să scoată la iveală

comploturile subtile ale vrăjmașilor. Așa a detectat El sfatul lui Ahitofel⁶⁵. Și oare nu a dezvăluit Domnul conspirațiile papistașe din ultima vreme, când aceștia ar fi subminat credința adevărată și, asemenea măcelarilor italieni, ar fi transformat Anglia într-un câmp plin de sânge?

În al doilea rând, dacă Domnul atotputernic este de partea noastră, El poate să îi înfrunte pe vrăjmașii Lui și să îi înfrâneze așa încât să nu mai poată răni pe nimeni. „Mâna mea este destul de tare ca să vă fac rău [i-a spus Laban lui Iacov]; dar Dumnezeuul tatălui vostru mi-a zis în noaptea trecută: ‚Ferește-te să-i spui o vorbă rea lui Iacov!’” (Geneza 31:29). Laban avea puterea să rănească, dar nu mai avea inimă pentru asta. Când Balac l-a chemat pe Balaam să blesteme Israelul, Dumnezeu l-a zdrobit atât de tare pe Balaam încât acesta n-a putut să își descarce arcul: „Cum să-l blestem eu pe cel ce nu-l blestemă Dumnezeu?” (Numeri 23:8). El se gândise să blesteme, dar Dumnezeu l-a împiedicat.

În al treilea rând, dacă Dumnezeuul atotputernic este de partea noastră, El ne poate ajuta, chiar dacă mijloacele de care noi ne folosim ar eșua și lucrurile ar părea că sunt pierdute. Când armata lui Ghedeon a fost

⁶⁵ 2 Samuel 17:14 - „Absalom și toți oamenii lui Israel au zis: ‚Sfatul lui Hușai, Architul, este mai bun decât sfatul lui Ahitofel’. Dar Domnul hotărâse să nimicească bunul sfat al lui Ahitofel, ca să aducă nenorocirea peste Absalom”.

mică și părea vrednică de dispreț, atunci Dumnezeu i-a încununat cu biruință⁶⁶. Când brațul de carne pare neputincios, atunci este momentul ca brațul atotputernic să se întindă în ajutor: „Domnul va judeca pe poporul Său, dar va avea milă de robii Săi, văzând că puterea le este sleită, și că nu mai este nici rob, nici slobod” (Deuteronom 32:36). Cu cât omul se vede mai puțin, cu atât Dumnezeu se va vedea mai mult.

În al patrulea rând, dacă Domnul atotputernic este de partea noastră, El ne poate salva chiar în modul în care noi ne-am gândi că El ne va distruge. Nu ne-am fi imaginat toți că burta marelui pește ar fi trebuit să devină mormântul lui Iona? Dar Dumnezeu l-a făcut pe acel pește să fie ca un vapor, care l-a dus pe profet în siguranță până la țarm. Pavel a trebuit să ajungă la țarm prin zdrobirea vaporului⁶⁷. Dumnezeu poate să facă așa încât partea adversă să își îndeplinească lucrarea; El poate să stârnească dezbinări între vrăjmași și să îi determine să întoarcă armele împotriva propriilor soldați:

⁶⁶ Judecători 7:2, 22 – „Domnul i-a zis lui Ghedeon: „Poporul pe care-l ai cu tine este prea mult, pentru ca să-l dau pe Madian în mâinile lui; el ar putea să se laude împotriva Mea, și să zică: „Mâna mea m-a izbăvit”... Cei trei sute de oameni au sunat iarăși din trâmbiță; și în toată tabăra, Domnul i-a făcut să întoarcă sabia unii împotriva altora. Tabăra a fugit până la Bet-Șita spre Țerera, până la hotarul de la Abel-Mehola lângă Tabat”.

⁶⁷ Faptele Apostolilor 27:44 – „iar ceilalți să se așeze unii pe scânduri, iar alții pe frânturi de corabie, și așa s-a făcut că au ajuns toți teferi la uscat”.

„Domnul i-a făcut să întoarcă sabia unii împotriva altora” (Judecători 7:22).

În al cincilea rând, dacă Domnul atotputernic este de partea noastră, El poate face ca până și suferința Bisericii să fie un mijloc spre înălțarea ei: „Dar cu cât îl asupreau mai mult, cu atât se înmulțea și creștea” (Exod 1:12). Biserica lui Dumnezeu este asemenea acelei plante care crește cu atât mai mult cu cât o tai. Persecuția duce la răspândirea Bisericii, căci împrăștierea apostolilor încoace și încolo a fost ca aruncarea seminței, conducând tot mai mult la răspândirea Evangheliei: „În ziua aceea, s-a pornit o mare prigonire împotriva Bisericii din Ierusalim. Și toți, afară de apostoli, s-au împrăștiat prin părțile Iudeii și ale Samariei... Cei ce se împrăștiaseră, mergeau din loc în loc și propovăduiau Cuvântul” (Faptele Apostolilor 8:1, 4).

În al șaselea rând, dacă Domnul atotputernic este de partea noastră, El poate schimba scena și poate întoarce balanța în orice direcție găsește de cuviință. „El schimbă vremurile și împrejurările” (Daniel 2:21). Dumnezeu poate să miște munții care stau în cale sau să sară peste ei. Puterea Lui este nelimitată. El poate produce armonie din discordie. Ce nu poate face acela care l-a scos pe Isaac dintr-un pântec mort și pe Mesia dintr-o fecioară? Cel Atotputernic poate schimba fața

lucrurilor într-o clipă. Nu există lucruri imposibile înaintea lui Dumnezeu. Dacă mijloacele eșuează, El poate să creeze. De aceea, este un act de mare prudență să Îl avem pe acest Domn Atotputernic de partea noastră. „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?” (Romani 8:31).

Iar dacă Îl putem avea pe Dumnezeu de partea noastră, haideți mai întâi de toate să fim niște slujitori zeloși înaintea Lui – să folosim ochiul credinței și genunchii rugăciunii: „Tu ești în mijlocul nostru, Doamne, și Numele Tău este chemat peste noi” (Ieremia 14:9). Haideți ca, în rugăciune, să folosim argumentul lui Iosua: „ce vei face Tu Numelui Tău celui mare?” (Iosua 7:9). Doamne, cum va suferi Numele Tău dacă pierde teren cauza credinței adevărate! Mai apoi, haideți să lepădăm orice nelegiuire: „Depărtează-te de fărădelege, și nu lăsa nedreptatea să locuiască în cortul tău” (Iov 11:14). Păcatul nu merită păstrat. Cine ar vrea să își păstreze în trup o rană care supurează? Haideți să ne lepădăm și să ne scârbim de păcatele noastre⁶⁸, și vom putea ști apoi că Domnul Atotputernic va fi de partea noastră. Ca un semn al prezenței Sale favorabile, El ne dă Evanghelia, acea binecuvântare deosebită, punând-o ca pe o pecete asupra noastră și a urmașilor noștri.

⁶⁸ Ieremia 7:3 - „Așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: „Îndreptați-vă căile și faptele, și vă voi lăsa să locuiți în locul acesta”.

DUMNEZEU ÎȘI RĂSPĂTEȘTE POPORUL PRIN A SE IDENTIFICA CU EL

Am ajuns acum la răsplată, la prima parte a acesteia, anume că Dumnezeu Își răsplătește poporul prin a Se identifica cu el: „Ei vor fi ai Mei”. Eu mă gândesc că sensul acestei expresii este că „ei vor fi ai Mei în legământ”. „Am făcut legământ cu tine, zice Domnul Dumnezeu, și ai fost a Mea” (Ezechiel 16:8; Isaia 43:1). Și nu este o binecuvântare mărunță să te afli în legământ cu Dumnezeu. De aceea, când Dumnezeu i-a spus lui Avraam că avea să intre în legământ cu el, patriarhul a căzut cu fața la pământ (Geneza 17:3), fiind uimit că Dumnezeul măreț i-ar putea da o favoare atât de minunată. Dumnezeu n-a intrat niciodată legământ cu îngerii când aceștia au căzut, dar Se proclamă în legământ cu cei credincioși: „Ei vor fi ai Mei”. Din următoarele motive, acest legământ, fiind îmbogățit cu harul necondiționat, este un legământ mai bun decât cel făcut cu Adam în starea lui de inocență:

1. Cel mai neînsemnat eșec ar fi făcut nul primul legământ, însă multele noastre eșecuri nu invalidează legământul harului. Eu spun că da, chiar dacă cel mai neînsemnat păcat este o încălcare a legământului, el nu este o anulare a lui. Nu orice eșec în relația de căsnicie rupe legământul marital.

2. Când primul legământ a fost încălcat, păcătosul n-a avut la dispoziție niciun remediu. Toate ușile speranței erau închise. Prin contrast, noul legământ are în el un remediu. El oferă un Garant, pe „Isus, Mijlocitorul legământului celui nou” (Evrei 12:24).

Învățăături

Iată bunătatea uimitoare a lui Dumnezeu față de poporul Său, manifestată prin faptul că a intrat în legământ cu Biserica și a spus: „Ești a Mea!” „El a făcut cu mine un legământ veșnic, bine întărit în toate privințele și tare” (2 Samuel 23:5). Primul legământ fusese așezat pe fundamentul delicat al faptelor. Imediat ce Adam a acumulat cătuși de puțină neprihănire, a încălcat legământul. Prin contrast, acest legământ al harului este confirmat prin hotărârea lui Dumnezeu și așezat pe doi stâlpi puternici – jurământul lui Dumnezeu și sângele lui Dumnezeu. Pentru a vedea ce privilegiu mare este să fii reprezentat în felul acesta de Dumnezeu, gândește-te la următoarele aspecte:

1. Dacă te afli în legământ cu Dumnezeu, El îți spune: „ești al Meu”, astfel că tot ceea ce se găsește în Dumnezeu este al tău. O persoană care se căsătorește cu un rege, chiar dacă a eșuat anterior în multe feluri, este făcută părtașă tuturor privilegiilor regale. Pentru că Dumnezeu a intrat într-o relație apropiată cu noi și ne-

a spus, „ești al Meu”, noi suntem părtași binecuvântărilor Sale bogate. Domnul îi spune fiecărui credincios ceea ce regele Israelului i-a spus regelui Siriei: „Sunt al tău cu tot ce am” (1 Împărați 20:4). Înțelepciunea Mea va fi a ta pentru a te învăța, sfințenia Mea va fi a ta pentru a te sfinți, și îndurarea Mea va fi a ta pentru a te mântui! Ce avere mai bogată există? Dumnezeu este un întreg ocean de fericire. Dacă în El se găsesc resurse suficiente pentru a-i umple de binecuvântări pe îngeri, cu siguranță că El are suficiente binecuvântări pentru a ne umple și pe noi!

2. *Dacă Dumnezeu ne spune, „sunteți ai Mei” – atunci El Se angajează să îngrijească de noi cu blândețe.* „Aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El însuși îngrijește de voi” (1 Petru 5:7). Arătându-Și grija atentă față de Israel, Dumnezeu i-a purtat „pe aripi de vultur” (Exod 19:4). Vulturul își poartă puii pe aripi pentru a-i apăra, căci săgeata trebuie mai întâi să treacă prin trupul vulturului bătrân înainte de a-i atinge pe pui. Grija unei mame se vede în felul în care-și ocrotește copilul, așa încât acesta să nu cadă. Așa este grija lui Dumnezeu: „Eu l-am învățat pe Efraim să meargă, și l-am ridicat în brațe; dar n-au văzut că Eu îi vindecam” (Osea 11:3). Putem argumenta de la particular la general, spunând că, dacă Dumnezeu îngrijește de cele mai

mărunte insecte și animale care se târăsc pe pământ, cu cât mai mult va îngriji El de sfinții aflați în legământul Lui. El plănuiește și duce la îndeplinire toate lucrurile spre binele lor. Dacă ei rătăcesc de pe cale, El îi călăuzește înapoi. Dacă ei se poticnesc, El îi susține cu mâna Sa. Dacă ei cad, El îi ridică. Dacă ei devin leneși, El îi înviorează prin Duhul Său. Dacă ei sunt încăpățânați, El îi atrage cu funii de dragoste. Dacă devin întristați, El îi mângâie cu promisiunile Sale.

3. *Dacă Dumnezeu ne spune, „sunteți ai Mei” – atunci El ne iubește complet.* „Te iubesc cu o iubire veșnică” (Ieremia 31:3). Dumnezeu îi poate da unui om multe bogății, și totuși să nu îl iubească. Prosperitatea acestuia poate fi asemenea prepelițelor Israelului, îmbibată în mânia lui Dumnezeu⁶⁹. Dar când Dumnezeu spune, „sunteți ai Mei”, El nu poate decât să iubească. Oricine îi iubește pe ai lui. Dacă Dumnezeu manifestă o dragoste superioară, atunci poporul legământului Său va beneficia de ea. El va extrage esența dragostei Sale și o va îndrepta către ei. El îi iubește așa cum Îl iubește pe Hristos⁷⁰.

⁶⁹ Numeri 11:32-33 – „În tot timpul zilei aceleia și toată noaptea, și toată ziua următoare, poporul s-a sculat și a strâns prepelițe; cel ce strânsese cel mai puțin avea zece omeri. Ei și le-au întins în jurul taberei. Pe când carnea era încă în dinții lor, fără să fie mestecată, Domnul S-a aprins de mânie împotriva poporului; și Domnul a lovit poporul cu o urgie foarte mare”.

⁷⁰ Ioan 17:23 – „Eu în ei și Tu în Mine; pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis, și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine”.

4. *Dacă Dumnezeu ne spune, „sunteți ai Mei”, atunci El nu va permite să ducem lipsă.* Credincioșii sunt nu doar parte a familiei lui Dumnezeu, ci și a trupului lui Hristos, și cine a văzut vreodată un cap care își înfometează trupul? „Vei fi hrănit” (Psalmul 37:3, lit. KJV). Dumnezeu nu ne-a promis lucruri zadarnice, iar El nu va satisface poftele copiilor Lui, ci le va asigura nevoile.

Dacă acestora le lipsesc mângâierile din această lume, vor avea parte de binecuvântări spirituale: „El vă va binecuvânta pâinea și apele” (Exod 23:25). Mai degrabă ne putem aștepta ca Dumnezeu să facă o minune decât să lase ca vreunul dintre copiii Lui să moară de foame spirituală. Corbii sunt niște păsări atât de ciudate încât cu greu își vor hrăni puii, și totuși Dumnezeu trimis un corb ca să îl hrănească pe prorocul Ilie.

5. *Dacă Dumnezeu ne spune, „sunteți ai Mei” – atunci avem parte de mari libertăți.* În primul rând, suntem eliberați de mânia răzbunătoare a lui Dumnezeu. Noi nu suntem eliberați de mânia lui Dumnezeu ca Tată, ci ca Judecător. Dumnezeu nu va revărsa dreptatea Sa răzbunătoare asupra noastră. Hristos a băut vinul cel roșu al mâniei lui Dumnezeu când a fost înălțat pe cruce, așa încât credincioșii să nu guste nici măcar o picătură din el! În al doilea rând, suntem eliberați de stăpânirea păcatului. „Păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră”

(Romani 6:14). Deși credincioșii nu sunt eliberați de păcatul interior și nici de lupta cu el, totuși ei sunt eliberați de porunca imperioasă a lui. Despre acele fiare din Daniel scria că „au fost dezbrăcate de puterea lor, dar li s-a îngăduit o lungire a vieții până la o vreme” (Daniel 7:12).

Tot astfel, păcatul trăiește în cel regenerat, dar stăpânirea este luată. De aceea, a fi eliberați de sub jurisdicția, puterea și tirania păcatului nu este o binecuvântare oarecare! Un om rău se află sub comanda păcatului așa cum o maimuță este sub comanda dresorului ei. Blestemul lui Ham este asupra lui: „Să fie robul robilor fraților lui” (Geneza 9:25). Un astfel de om este sclav poftelor lui și rob Satanei! Ce privilegiu deosebit este ca grumazul nostru să fie scos din jugul diavolului! În al treilea rând, suntem eliberați de acuzațiile conștiinței. Viermele conștiinței este parte din chinul Iadului. Totuși, pentru că Dumnezeu este Dumnezeul nostru, suntem eliberați de chinurile acestei furii a conștiinței. Atunci când conștiința este stropită cu sângele lui Hristos, ea ne vorbește în pace. Asemenea unei albine, o conștiință liniștită produce miere. Ea este ca acel vas de aur care avea mană în el. „Lauda noastră este mărturia, pe care ne-o dă cugetul nostru că ne-am purtat în lume, și mai ales față de voi, cu o sfințenie și curăție de inimă

date de Dumnezeu, bizuindu-ne nu pe o înțelepciune lumească, ci pe harul lui Dumnezeu” (2 Corinteni 1:12).

6. *Dacă Dumnezeu ne spune, „sunteți ai Mei” – vom fi ai Lui pe veci.* „Iată, Dumnezeul acesta este Dumnezeul nostru în veci de veci” (Psalmul 48:14). Despre sănătate nu poți spune că, dacă o ai acum, o vei avea pe veci. Tot așa, dacă acum ai un copil, nu vei putea spune că îl vei avea pe veci. Dar dacă Dumnezeu este Dumnezeul tău, va fi al tău pentru totdeauna! Legământul harului este un angajament regal, și el este superior pentru că este încheiat pe toată veșnicia! Îndreptățirea nu mai poate fi abolită niciodată. Legământul dintre Dumnezeu și poporul Lui nu va fi niciodată încălcat. De aceea, cât de mincinoasă trebuie să fie gândirea celor care cred că se poate cădea din har! Ar putea să cadă total vreunul dintre cei pe care Dumnezeu îi face să fie ai Lui prin unirea cu El în Hristos? Dacă mântuirea n-ar avea un stâlp de sprijin mai bun decât voința omului, așa cum spun arminienii, nu este de mirare că ar putea exista și o pierdere a ei. Totuși, stabilitatea creștinului în har este zidită pe o temelie mai sigură, anume pe „legământul veșnic” al lui Dumnezeu (Isaia 55:3). Odată ce ești în Hristos, rămâi pe veci în El. Mai degrabă ar cădea stelele de la locul lor, decât ca un credincios să fie alungați de Dumnezeu. „Niciunul din ei n-a pierit” (Ioan

17:12). „Eu le dau viața veșnică, în veac nu vor pieri, și nimeni nu le va smulge din mâna Mea” (Ioan 10:28)

7. Dacă Dumnezeu ne spune, „sunteți ai Mei” – atunci la moartea noastră vom fi luați la El! Moartea rupe unirea dintre trup și suflet, dar aduce la perfecțiune unirea dintre Dumnezeu și suflet. Acesta este accentul gloriei cerești – vom fi pe veci cu Dumnezeu. Ce bucurie poate avea cel binecuvântat, să aibă parte de o imagine transparentă și clară a lui Dumnezeu, și să se afle în brațele dulci și moi ale dragostei Lui, în veci de veci! Acest lucru a făcut ca sfinții de pe pământ să își dorească moartea, așa cum mireasa își așteaptă ziua nunții! „Aș dori să mă mut și să fiu împreună cu Hristos, căci ar fi cu mult mai bine” (Filipeni 1:23). „Du-mă, Doamne, la acea slavă”, spunea un om sfânt, „a cărei licărire am văzut-o ca într-o oglindă înceteșată”.

Mângâieri

Fie ca aceasta să ducă la mângâierea sfinților. Există o legătură de unire în legământ între Dumnezeu și ei. Dumnezeu este al lor, iar ei sunt ai Lui! „Ei vor fi ai Mei, zice Domnul”. Iată un moto deosebit pentru cei evlavioși. Dumnezeu se uită la ei ca și cum ar avea drept de proprietate asupra lor: „Ei vor fi ai Mei!”

1. Aceasta este o sursă de mângâiere dacă ne gândim la acuzațiile Satanei. El îi acuză pe sfinți în primul

rând înaintea lui Dumnezeu, și apoi își îndreaptă săgețile acuzațiilor chiar împotriva lor. Dar, dacă Dumnezeu spune, „sunteți ai Mei”, acest lucru aduce un răspuns în fața tuturor acuzațiilor Satanei. Hristos va deschide cartea datoriilor, acoperită în sângele Său. Bucer spunea: „Sunt al lui Hristos, așa că diavolul n-are nimic de-a face cu mine”.

2. Aceasta este o sursă de mângâiere în ce privește situațiile când trecem prin lipsuri. Credincioșii sunt căsătoriți cu Împăratul cerului, și tot ceea ce se găsește în Dumnezeu este al lor. Chiar dacă noi nu avem nici vii și nici smochini, dacă Dumnezeu este al nostru și noi suntem ai Lui, această realitate dă naștere în noi celei mai mari bucurii, chiar dacă am fi în cea mai săracă situație. Ceea ce va conduce la mângâierea tot mai mare a celui evlavios și va stârni o sărbătoare a sufletului său este faptul că, în curând, Dumnezeu se va asocia cu poporul Său înaintea întregii lumi și va spune: „aceștia sunt ai Mei”.

În prezent, aleșii nu sunt cunoscuți: „Și ce vom fi, nu s-a arătat încă” (1 Ioan 3:2). Sfinții sunt asemenea împăraților deghizați. Totuși, când Dumnezeu va rosti acele cuvinte — „aceștia sunt ai Mei!” — inimile lor vor tresălta de bucurie. Moștenirea lor este harul fără plată! Ei vor locui pe veci la sânul dragostei Lui!

Îndemnuri

Tuturor celor care sunt încă străini de Dumnezeu, ceea ce am să le spun este aceasta: străduiți-vă să intrați în legământ cu El, pentru ca El să vă poată spune, „sunteți ai Mei”. De ce credeți că Dumnezeu v-ar chema și v-ar implora prin trimișii Lui, dacă n-ar fi gata să intre în legământ cu voi? Poate că cineva se va întreba: Ce anume trebuie să facă o ființă sărmană și păcătoasă pentru a intra în legământ cu Dumnezeu? Răspunsul este simplu: în primul rând, dacă vrei să intri în legământ cu Dumnezeu, *rupe legământul cu păcatul*: „îndreptați-vă inima spre Domnul, și slujiți-I numai Lui” (1 Samuel 7:3). Ce împărat se va putea asocia cu o persoană care îi slujește vrăjmașului său?

În al doilea rând, *străduiește-te să ai credința*, și anume:

1. Credința în îndurarea lui Dumnezeu: „sunt milostiv, zice Domnul, și nu țin mânia pe vecie” (Ieremia 3:12). Așa cum marea acoperă deopotrivă marile stânci și firele mărunte de nisip, tot așa îndurarea lui Dumnezeu acoperă păcatele mari și păcatele mici! Manase, un păcătos sângeros, este prezentat ca un model al îndurării lui Dumnezeu. Unii dintre evreii care au pus mâna la răstignirea lui Hristos au avut păcatele iertate!

2. Credința în meritele lui Hristos. Sângele lui Hristos nu este doar o jertfă ispășitoare pentru a liniști mânia și pentru a împlini dreptatea lui Dumnezeu, ci și o jertfă pentru a ne așeza în favoarea lui Dumnezeu, și care Îl determină să privească la noi cu fața zâmbitoare. „El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre” (1 Ioan 2:2).

DUMNEZEU ÎȘI RĂSPĂLĂTEȘTE POPORUL PRIN A-L PREȚUI

A doua parte a răsplății sfinților este că Dumnezeu îi prețuiește: „Îmi vor fi o comoară deosebită în ziua pe care o pregătesc Eu”. Și avem aici trei aspecte:

1. Dumnezeu Își prețuiește mult poporul.
2. Copiii lui Dumnezeu sunt comoara Lui.
3. Va veni o zi când Dumnezeu îi va onora pe cei ce sunt comoara Lui.

1. *Dumnezeu Își prețuiește mult poporul.* El vorbește despre ei folosind cuvinte de cinste: „Îmi vor fi o comoară deosebită în ziua pe care o pregătesc Eu”. „De aceea, pentru că ai preț în ochii Mei, pentru că ești prețuit” (Isaia 43:4). Cinstea însoțește sfințenia. Faptul că Domnul îi prețuiește mult pe cei care se tem de El este evident prin patru dovezi.

a. Dumnezeu îi prețuiește prin faptul că le acordă întâietate. El îi alege pe aceștia și îi ocolește pe ceilalți: „Nu este Esau frate cu Iacov? zice Domnul; totuși l-am iubit pe Iacov, și l-am urât pe Esau” (Maleahi 1:2-3).

b. Dumnezeu îi prețuiește prin a-i vizita frecvent cu dragostea Lui. Atunci când un supus este vizitat de prințul lui, acest gest este socotit ca o onoare care i se face. „Părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos” (1 Ioan 1:3).

Rabinii spun că Moise a avut 150 de dialoguri directe cu Dumnezeu și că a murit cu un sărut din partea lui Dumnezeu.

Ce onoare ar putea fi mai mare pentru un om, decât să Îl aibă pe Dumnezeu în compania lui? „Domnul vorbea cu Moise față în față, cum vorbește un om cu prietenul lui (Exod 33:11).

c. Dumnezeu îi prețuiește prin faptul că îi face moștenitorii Lui bogați. Noi suntem „împreună moștenitori cu Hristos” (Romani 8:17).

Nu este o cinste neînsemnată când un om îl înfiază pe un altul și îl face moștenitor stării sale. Până și cel mai proaspăt credincios este un moștenitor al Lui și un moștenitor al cununii: „Când Se va arăta Păstorul cel mare, veți căpăta cununa, care nu se poate vesteji, a slavei” (1

Petru 5:4). El are această cunună ca promisiune⁷¹ și ca pârgă a mântuirii lui⁷².

d. Dumnezeu îi prețuiește prin faptul că îi trimite pe îngerii Lui ca să le slujească. Slujitorii lui Dumnezeu sunt atât de prețuiți încât își au propriii îngeri: „Nu sunt oare toți duhuri slujitoare trimise să îndeplinească o slujbă pentru cei ce vor moșteni mântuirea?” (Evrei 1:14). O primă implicație este că suntem chemați toți să ne temem de Dumnezeu! Acest privilegiu Îl face pe Dumnezeu să fie prețuit în inimile sfinților Lui. „Toți oamenii”, spunea Ioan Gură de Aur, „sunt ambițioși după onoare”, numai că adevărata onoare vine de la Dumnezeu (Ioan 5:44). În al doilea rând, dacă Dumnezeu Își prețuiește astfel copiii, și ei trebuie să Îl prețuiască: „unde este cinstea care Mi se cuvine?” (Maleahi 1:6). Sfinții trebuie să fie cei care Îl înalță pe Dumnezeu; ei sunt chemați să Îi înalțe Numele în lume și să facă lauda Lui să fie glorioasă: „Cântați slavă Numelui Său, măriți slava Lui prin laudele voastre” (Psalmul 66:2).

2. *Copiii lui Dumnezeu sunt comoara Lui.* „Îmi vor fi o comoară deosebită!” Comorile sunt lucruri preți-

⁷¹ Apocalipsa 2:10 – „Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi... Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții”.

⁷² Romani 8:23 – „Și nu numai ea, dar și noi, care avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi, și așteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru”.

oase, după cum sugerează termenul din ebraică. O comoară este alcătuită din lucruri de preț: aur, diamante și rubine. Iată ce comoară prețioasă sunt sfinții pentru Dumnezeu.

Întrebare: În ce sens sunt sfinții comoara lui Dumnezeu?

În primul rând, ei sunt comoara Lui pentru că au o calitate strălucitoare, anume că sfințenia lor strălucește în ochii lui Dumnezeu: „Mi-ai răpit inima, soro, mireaso, mi-ai răpit inima numai cu o privire!” (Cântarea Cântărilor 4:9). Cu acest har al sfințeniei, devii prețios pentru Dumnezeu. În al doilea rând, cei evlavioși sunt comorile Lui ca urmare a rarității lor. Diamantele nu se găsesc la orice colț de stradă și, tot așa, cei evlavioși sunt rari. Numai puțini astfel de oameni există în lume. Există mulți falși credincioși (după cum există și diamante false) dar puțini Israeliti adevărați. „Puțini sunt aleși” (Matei 20:16). Între milioanele de locuitori din Roma existau numai câțiva senatori. Tot astfel, printre roiurile de oameni din lume nu se găsesc decât câțiva credincioși adevărați. În al treilea rând, cei evlavioși sunt comoara Lui ca urmare a prețului lor. Regina Cleopatra avea două diamante care valorau cât jumătate dintr-o împărăție. Sfinții sunt astfel de comori, ca urmare a valorii lor. Dumnezeu îi socotește foarte prețioși,

pentru că S-a despărțit de cea mai mare comoară a Lui de dragul lor. Sângele prețios al lui Hristos a fost vărsat pentru răscumpărarea acestor comori! În al patrulea rând, ei sunt comoara Lui ca urmare a calității lor, care împodobește lumea. Diamantele îi împodobesc pe cei ce le poartă. Sfinții sunt pietrele prețioase care împodobesc lumea. Evlavia lor îmbibată în prudență onorează Evanghelia. Ipocriții întunecă credința adevărată și o fac să fie vorbită de rău, pe când sfinții sunt diamantele care o fac strălucitoare, prin sfințenia lor.

Învățăături

1. *Iată care este valoarea celor evlavioși – ei sunt comoara lui Dumnezeu – „o cunună strălucitoare în mâna Domnului” (Isaia 62:3). Altfel spus, ei sunt prețuși mai mult decât alții, după cum o cunună împodobită cu pietre prețioase este un semn al stării și cinstei celei mai înalte. Sfinții sunt slava lui Dumnezeu⁷³, ca și cum slava lui Dumnezeu ar ține de ei.*

2. *Iată ceea ce aduce onoare sfințeniei și ne face să dorim să fim evlavioși. Ea aruncă o splendoare asupra noastră și Îl face pe Dumnezeu să ne numere printre comorile Lui! Unii sunt scârbiți de ideea de a umbla după evlavie, căci se tem că le va păta reputația și că îi va*

⁷³ Isaia 46:13 – „Eu voi pune mântuirea Mea în Sion și slava Mea peste Israel”.

scoate din grațiile oamenilor mari. Dar aici poți vedea cum evlavia înalță numele unui om, cum îl face prețios în ochii lui Dumnezeu și cum ajunge o comoară pentru El. Ca urmare a unirii lor tainice cu Hristos, credincioșii capătă un preț mai mare decât al îngerilor. Îngerii sunt stelele dimineții⁷⁴, pe când credincioșii sunt îmbrăcați cu Soarele neprihănirii.

3. *Iată concluzia diferită pe care Dumnezeu o are despre cei evlavioși și despre cei răi.* Pe unii îi socotește prețioși, pe ceilalți ticăloși. „Ești ticălos” (Naum 1:14, lit. KJV) – iată ce a spus despre regele Sanherib căci, deși era de viță nobilă, păcatul l-a făcut ticălos. Termenul din ebraică tradus prin ticălos indică valoarea foarte mică. Deși cei răi sunt prețuiți în demnitatea și grandoarea lumescă, Dumnezeu îi ignoră ca pe nimicuri. O grămadă de gunoi poate fi mai mare decât alta, dar emană aceleași mirosuri împruțite: „toți s-au dovedit niște netreb-nici” (Psalmul 14:3). În limba evreiască, sensul este că „s-au umplut de un miros împruțit”. Cei răi sunt comparați cu câinii, cu porcii⁷⁵ și cu zgura⁷⁶. Zgura este mizeria metalului. Păcătoșii sunt comparați cu pleava: „cei răi...

⁷⁴ Iov 38:7 – „atunci când stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie, și când toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie”.

⁷⁵ 2 Petru 2:22 – „Cu ei s-a întâmplat ce spune zicala adevărată: ‚Câinele s-a întors la ce vărsase’ și ‚scroafa spălată s-a întors să se tăvălească iarăși în mocirlă”.

⁷⁶ Ezechiel 22:19 – „De aceea, așa vorbește Domnul, Dumnezeu: ‚Pentru că toți ați ajuns niște zgură, iată că vă voi strânge în mijlocul Ierusalimului”.

sunt ca pleava, pe care o spulberă vântul” (Psalmul 1:4). Când un om rău moare, tot ce se produce este că o mână de pleavă este luată de vânt. Păcătosul este cel mai dezgustător lucru din această lume, și nu există nimic de valoare în ea câtă vreme el trăiește, astfel că lumea nu pierde nimic când acesta piere! Un păcătos este mai rău decât un mormoloc sau un șarpe; un mormoloc nu are în el nimic valoros, în afara a ceea ce Dumnezeu a pus în el, pe când omul rău nu are în el decât ceea ce diavolul a pus acolo: „pentru ce ți-a umplut Satana inima ca să minți pe Duhul Sfânt?” (Faptele Apostolilor 5:3).

4. Iată cum ar trebui să îi prețuim pe cei evlavioși; ei sunt comori, slava creației. Datorită frumuseții lor, ei sunt comparați cu stelele⁷⁷, cu plantele aromate⁷⁸. Ei sunt tot ceea ce are pământul mai bun: „Sfinții care sunt în țară, oamenii evlavioși, sunt toată plăcerea mea” (Psalmul 16:3). Domnul ar distruge rapid pământul dacă nu ar avea aici unele dintre comorile Lui.

Prețuiește-i pe sfinți, chiar dacă ei sunt smeriți de sărăcie în această lume. Noi prețuim un diamant chiar și atunci când îl găsim în praf. „Ioan purta o haină de

⁷⁷ Apocalipsa 1:20 – „Taina celor șapte stele, pe care le-ai văzut în mâna dreaptă a Mea și a celor șapte sfeșnice de aur: cele șapte stele sunt îngerii celor șapte Biserici; și cele șapte sfeșnice, sunt șapte Biserici”.

⁷⁸ Cântarea Cântărilor 4:14 – „nard și șofran, trestie mirositoare și scorțișoară, cu tot felul de tufari de tămâie, smirnă și aloe, cu cele mai alese mireme”.

păr de cămilă, și la mijloc era încins cu un brâu de curea. El se hrănea cu lăcuste și miere sălbatică” (Matei 3:4) – și totuși el a fost o comoară: „mai mult decât un proroc” (Matei 11:9). El avea să fie steaua dimineții care avea să prevestească răsăritul Soarelui neprihănirii în această lume. Sfinții sunt prețioși, căci ei sunt Raiul lui Dumnezeu în miniatură: „Căci așa vorbește Cel Prea Înalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este sfânt: „Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie; dar sunt cu omul zdrobit și smerit, ca să înviorez duhurile smerite, și să îmbărbătez inimile zdrobite” (Isaia 57:15).

5. Iată siguranța sfinților: ei sunt comorile lui Dumnezeu, și El se va îngriji să îi ocrotească. Când are diamante în buzunar, omul le păzește ca să nu le piardă. Dacă vine o furtună, El știe cum să ocrotească comorile Sale. El a ascuns o sută de proroci într-o peșteră⁷⁹. Înainte de a-și vărsa potirul blestemelor asupra pământului, îngerul primește porunca de a-i pecetlui pe frunte pe sfinții lui Dumnezeu, ca un semn al siguranței lor: „Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până nu vom pune pecetea pe fruntea slujitorilor Dumnezeului nostru” (Apocalipsa 7:3). Dumnezeu garantează siguranța spirituală a comorilor

⁷⁹ 1 Împărați 18:4 - „De aceea când i-a nimicit Izabela pe prorocii Domnului, Obadia a luat o sută de proroci, i-a ascuns câte cincizeci într-o peșteră, și i-a hrănit cu pâine și cu apă”.

Lui: „Niciunul dintre ei n-a pierit” (Ioan 17:12). „Eu le dau viața veșnică, în veac nu vor pieri, și nimeni nu le va smulge din mâna Mea” (Ioan 10:28)

6. Dacă sfinții sunt comorile lui Dumnezeu, atunci cât de stârnit va fi Dumnezeu împotriva celor care au abuzat de comorile Lui! Teodosie i-a considerat trădători pe cei care au abuzat de statutul lui. Ce se va face cu cei care îi persecută pe sfinții lui Dumnezeu și calcă în picioare comorile Lui! Atunci când Dumnezeu vede cum diamantele Sale sunt stropite de sânge, aceasta lovește în inima Lui. Ceea ce lovește în copiii Lui, lovește în Domnul: „pentru ce Mă prigonești?” (Faptele Apostolilor 9:4). Când piciorul este lovit, capul strigă de durere. Sfinții sunt diadema regală a lui Dumnezeu (Isaia 62:3). Va permite oare un rege ca robele sale să fie scuipate sau ca diamantele din cununa sa regală să fie aruncate în țărână? Domnul „a pedepsit împărați din pricina lor” (Psalmul 105:14).

Ce monumente ale răzbunării lui Dumnezeu au fost Nero, Dioclețian, Gardiner și restul mulțimii de persecutori! „Dumnezeu nu va face dreptate aleșilor Lui, care strigă zi și noapte către El, măcar că zăbovește față de ei? Vă spun că le va face dreptate în curând” (Luca 18:7-8). Persecutorii sunt așezați chiar în direcția în care zboară toate săgețile lui Dumnezeu! El „îndreaptă

asupra lui săgeți omorâtoare” (Psalmul 7:13). Iată un verset puternic ucigător al Scripturii: „Dar iată că urgia cu care va lovi Domnul pe toate popoarele, care vor lupta împotriva Ierusalimului. Le va putrezi carnea stând încă în picioare, le vor putrezi ochii în găurile lor, și le va putrezi limba în gură” (Zaharia 14:12).

Mângâieri

Iată sursa mângâierii poporului lui Dumnezeu în cazul în care lumea îl disprețuiește – Dumnezeu îl prețuiește ca pe comoara Lui. Iar judecata Lui se face după adevăr: „Știm, în adevăr, că judecata lui Dumnezeu împotriva celor ce săvârșesc astfel de lucruri, este potrivită cu adevărul” (Romani 2:2). Cei răi au gânduri deșarte despre cei neprihăniți. Ei lovesc cât pot de apăsător în valoarea acestor comori. Ei cred că cei credincioși sunt niște gunoaie. Ei îi batjocoresc și îi apasă prin multe bârfe și invective. Profetul Ilie a fost întâmpinat astfel de Ahab: „Tu ești acela care nenorocești pe Israel?” (1 Împărați 18:17), iar Luther a fost denumit „trâmbița răzvrătirii”. Pavel a fost considerat „o ciumă” (Faptele Apostolilor 24:5). Cei răi cred că, dintre toate lucrurile lumii, sfinții ar fi cei mai vrednici să fie exterminați: „Până în ziua de azi am ajuns ca gunoiul lumii acesteia, ca lepădătura tuturor” (1 Corinteni 4:13).

Totuși, este o mare consolare pentru cei credincioși ca, în timp ce lumea reprobă îi disprețuiește, Dumnezeu are gânduri alese pentru ei; El îi socotește printre comorile Lui! În ce privește valoarea lor, ei sunt comparați cu aurul și argintul⁸⁰. Ei sunt medaliile care poartă chipul lui Dumnezeu! Ei sunt prinți în orice loc: „îi vei pune domni în toată țara” (Psalmul 45:16). Hristos gravează numele lor pe pieptarul Lui, așa cum numele celor douăsprezece seminții erau gravate cu pietre prețioase pe pieptarul lui Aaron. Dumnezeu va da întregi împărății pentru a răscumpăra comorile Lui⁸¹. Cei răi cred că sfinții nu sunt vrednici să trăiască în lume: „Ia de pe pământ pe un astfel de om! Nu este vrednic să trăiască!” (Faptele Apostolilor 22:22), dar Dumnezeu crede că lumea nu este vrednică de ei (Evrei 11:38). De aceea, Dumnezeu ia comorile Lui în grabă din această lume, și le pune în vistieria Lui cerească!

Îndemnuri pentru poporul lui Dumnezeu

Ești una dintre comorile lui Dumnezeu? Te implor să strălucești ca o comoară! Trăiește atent și sfânt! „...Ca să fiți fără prihană și curați, copiii ai lui Dumnezeu, fără

⁸⁰ Apocalipsa 1:20 – „Taina celor șapte stele, pe care le-ai văzut în mâna dreaptă a Mea și a celor șapte sfeșnice de aur: cele șapte stele sunt îngerii celor șapte Biserici; și cele șapte sfeșnice, sunt șapte Biserici”.

⁸¹ Isaia 43:3 – „Căci Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, Sfântul lui Israel, Mântuitorul tău! Eu dau Egiptul ca preț pentru răscumpărarea ta, Etiopia și Saba în locul tău”.

vină, în mijlocul unui neam ticălos și stricat, în care străluciți ca niște lumini în lume” (Filipeni 2:15). Așa sunt comorile lui Dumnezeu, astfel încât lumea să vadă că au preț. O, creștinilor, fie ca viețile voastre să fie o imitare a vieții lui Hristos! O astfel de comoară a fost Bradford, martirul, un om atât de smerit și inocent în purtarea lui, astfel că, la moartea lui, mulți dintre papistași n-au putut să se abțină să nu plângă!

Ești una dintre comorile lui Dumnezeu? Bine ai face să nu faci nimic care să eclipseze sau să păteze strălucirea ta! Când falșii credincioși sunt mândri, invidioși sau răutăcioși, când își încalcă promisiunile sau își înșeală creditorii, ei nu arată ca niște sfinți! Ce vor spune alții? Aceștia sunt noroiul diavolului, nu comorile lui Dumnezeu. O, te implor ca, dacă pretinzi că ești de un rang mai înalt decât alții, să onorezi acel nume prețios cu care ești numit; strălucește ca un înger pământesc! „Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată” (1 Petru 2:9).

Alexandru cel Mare i-a făcut pe greci să fie cunoscuți în întreaga lume nu doar prin hainele lor, ci prin virtuțile lor. Poporul lui Dumnezeu ar trebui cunoscut

prin strălucirea harurilor lui! Dacă nu ar fi nicio diferență în comportament între cei răi și cei evlavioși, n-am mai face nicio diferență între un pumn de noroi și un diamant! Să se vadă că suntem moștenitorii cerului! Tu, cel ce ești copilul lui Dumnezeu, Domnul așteaptă să vadă o viață sfântă în tine⁸². El vrea să vadă că Îi aduci multă glorie și, prin evlavia ta exemplară, să faci proze-liți la evlavie. Cei evlavioși ar trebui să fie mulțumitori. Dumnezeu te-a scos din gunoiul omenirii și te-a făcut una dintre comorile Lui. „El îl ridică pe sărac din țărână” (Psalmul 113:7), astfel ca să îl pună alături de prinți. Astfel, Dumnezeu te-a ridicat din țărâna stării tale naturale și te-a înnobilat, astfel încât să te așeze alături de îngeri, acei prinți de sus. O, admiră-L pe Dumnezeu! Pune cununa laudelor tale pe capul harului fără plată! O atitudine bucuroasă și mulțumitoare a inimii este plăcută lui Dumnezeu. Dacă pocăința este bucuria cerului, lauda este muzica lui! Bindecuvântează-L pe Dumnezeu, care a făcut o astfel de schimbare în tine! Dintr-un pumn de țărână și păcat, El te-a făcut una dintre comorile Lui!

Vine în curând acea vreme când Dumnezeu va pregăti comorile Lui. „Îmi vor fi o comoară deosebită, în

⁸² Matei 5:47 – „Și dacă îmbrățișați cu dragoste numai pe frații voștri, ce lucru neobișnuit faceți? Oare păgânii nu fac la fel?”

ziua pe care o pregătesc Eu” [lit. KJV, „în ziua când o voi pregăti Eu”].

Dar ce vrea să spună Scriptura prin faptul că Dumnezeu pregătește comoara Lui?

Ei bine, este o diferență între *creația* comorilor de către Dumnezeu și *pregătirea* lor. Creația comorilor lui Dumnezeu are loc atunci când El lucrează harul în inimile lor aici, pe pământ. Dar ce înseamnă că Dumnezeu pregătește comorile Lui? Eu cred că aceasta implică două lucruri.

În primul rând, ea se referă la aducerea împreună a sfinților de către Dumnezeu. În această viață, cei evlavioși sunt ca niște diamante răspândite, separate unul de altul și dispersate în întreaga lume. Dar va veni o zi când Dumnezeu îi va aduna pe toți sfinții Lui laolaltă, ca atunci când cineva adună toate perlele și le înșiră pe același colier. Va trebui să existe o astfel de colecție sau aducere împreună a sfinților răspândiți ai lui Dumnezeu ca urmare a următoarelor motive:

a. Relația apropiată pe care ei o au cu toate Persoanele Sfintei Treimi. Dumnezeu Tatăl a ales aceste comori și le-a pus deoparte pentru Sine⁸³ – oare va pierde

⁸³ Psalmul 4:3 – „Să știți că Domnul Și-a ales un om pe care-l iubește: Domnul aude când strig către El”.

El pe vreunul dintre aleșii Lui? Ei sunt înrudiți în Hristos, căci El a răscumpărat aceste perle cu sângele Lui – va pierde El ceea ce a răscumpărat? Ei sunt înrudiți în Duhul Sfânt, care i-a sfințit. Pe când ei erau plini de păcat, El i-a făcut perlele Lui – după ce a cheltuit atât în transformarea vieților lor, oare va pierde ceva? Nu va strânge El aceste perle și nu le va așeza în vistieria Sa cerească?

b. Rugăciunea lui Hristos. Ceea ce a produs aceste comori a fost rugăciunea lui Hristos înaintea Tatălui, prin care a cerut aducerea împreună a perlelor Lui, pentru ca ele să fie cu El în ceruri. „Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia, pe care Mi i-ai dat Tu” (Ioan 17:24). Hristos nu va fi mulțumit decât după ce toate perlele alese vor fi împreună la sânul Lui. El nu va considera că este complet decât după ce toți sfinții Lui vor fi cu El!

Iată aici o mângâiere suverană pentru poporul lui Dumnezeu, aplicabilă în două circumstanțe speciale.

a. În cazul când trebuie să fie răspândiți. Poporul lui Dumnezeu este răsfiat peste tot în această lume și, ceea ce este mai rău, aceste perle se află printre gunoaie – ei locuiesc printre cei răi. „Vai de mine că locuiesc la Meșec, că locuiesc în corturile Chedarului” (Psalmul

120:5). Chedar era fiul lui Ismael. „Vai de mine”, spunea David, „să trăiesc cu fiul lui Ismael!” Cei răi încă îi apasă pe cei neprihăniți. Comorile lui Dumnezeu stau răspândite printre cei răi, dar iată sursa mângâierii – în scurt timp, Dumnezeu Își va aduna copiii dintre cei răi – El Își va pregăti comoara – și toate perlele Lui prețioase vor fi cu El în fericire!

b. În cazul când sunt divizați. Poporul lui Dumnezeu este împărțit acum; dragostea lor reciprocă este încă foarte mică. Adesea ei se privesc cu suspiciune. Aceste dezbinări sunt defecte ale diamantelor lui Dumnezeu. Discordia dintre creștini aduce o ocară asupra credinței adevărate, favorizează înaintarea împărăției Satanei și împiedică progresul harului. Totuși, mângâierea celor evlavioși este că Dumnezeu Își va pregăti comorile, Își va aduna sfinții și îi va uni. Ei vor fi toți o inimă: „Toți împreună erau nelipsiți de la Templu în fiecare zi, frângeau pâinea acasă, și luau hrana cu bucurie și curăție de inimă” (Faptele Apostolilor 2:46). Ce vremuri fericite vor fi când sfinții vor fi ca multe perle pe un singur șir, și vor fi o singură inimă, într-o unitate binecuvântată!

În al doilea rând, pregătirea comorilor lui Dumnezeu implică și aducerea sfinților la desăvârșire. Putem spune despre un lucru că este pregătit atunci când este

desăvârșit. Ai pregătit o haină atunci când ai încheiat să o croiești. Poți spune că ai făcut un ceas când ai pus toate roțițele și arcurile lui în ordine perfectă. Tot astfel, pregătirea comorilor de către Dumnezeu are sensul desăvârșirii lor prin El. În această viață, cei evlavioși sunt încă imperfecti. Ei ilustrează numai o mică strălucire a sfințeniei; ei nu primesc decât „cele dintâi roade ale Duhului” (Romani 8:23), adică o mică măsură de har. Pârğa este întotdeauna doar o mică parte din întreaga recoltă.

Când ne gândim la acest lucru, ne umplem de smerenie. Noi suntem perlele lui Dumnezeu, dar încă suntem imperfecti. Cunoștința noastră este amestecată cu ignoranță. Dragostea noastră pentru Dumnezeu este firavă. Iată, sunt încă imperfecțiuni în diamant. Această realitate va zdrobi pornirile noastre de mândrie, dacă ne gândim bine câte greșeli facem și cât de incompleți suntem. Dar când Dumnezeu pregătește comorile Lui și Își desăvârșește sfinții, acela va fi un moment glorios!

De aici rezultă o altă întrebare: *Care este acea zi când Dumnezeu Își va pregăti comoara?*

În primul rând, Dumnezeu Își pregătește comorile în ziua morții lor. Acela este momentul când face ca harurile sfinților să fie desăvârșite. Din acest motiv, sfinții

plecați în cer sunt numiți „neprihăniți, făcuți desăvârșiți” (Evrei 12:23). Ei nu pot face nicio faptă bună fără a fi pătată de păcatul care încă locuiește în ei. Deși împiedică păcatul, harul nu abolește corupția lui din om. Dar, la moartea credincioșilor, Dumnezeu Își pregătește comorile, ducând harurile copiilor Lui la perfecțiune. Nu va fi acela un moment binecuvântat, față de care nu ar trebui să avem vreodată nici măcar un gând zadarnic, căci atunci nu vom mai suspina în fața ispitei și nici nu ne vom mai teme de căderile noastre?

Cred că acest lucru poate face ca moartea să fie un lucru de dorit pentru cei evlavioși; acela va fi momentul când Domnul va desăvârși harurile copiilor Lui. Ei vor fi sfinți așa cum și-au dorit să fie, și sfinți așa cum Dumnezeu a vrut! Cum vor străluci atunci perlele lui Dumnezeu, fără vreo umbră sau pată! În acea zi a morții lor, când Dumnezeu va pregăti perlele Lui, lumina sfinților va fi clară, iar dragostea lor va fi desăvârșită!

Lumina lor va fi clară. Ei vor fi atât de iluminați de Dumnezeu, încât vor cunoaște „lucrurile adânci ale lui Dumnezeu”. În acest sens, ei vor fi „ca îngerii” (Matei 22:30). Abilitatea lor de gândire va fi înălțată și lărgită tot mai mult! Prin oglinda de cristal a naturii omenești a lui Hristos, sfinții vor avea priveliști transparente și glorioase asupra lui Dumnezeu. Ei vor cunoaște așa cum

sunt cunoscuți⁸⁴, o realitate prea tainică pentru noi, muritorii, dacă nu chiar și pentru îngerii, ca să o explicăm!

În acea zi, dragostea sfinților va fi desăvârșită. Dragostea este regina harurilor, căci ea va rămâne după încetarea tuturor celorlalte. În această viață, dragostea noastră pentru Dumnezeu este căldicică, și uneori chiar rece ca gheața. Un credincios plânge că nu Îl poate iubi mai mult pe Dumnezeu. Dar în ziua morții, când Dumnezeu Își va pregăti comoara, dragostea sfinților va fi răpitoare. Licărirea de dragoste de acum se va transforma într-o flacăra imensă și curată! Sfinții Îl vor iubi pe Dumnezeu suprem și fără defecte, așa cum își doresc! Ei vor fi cu totul numai dragoste. O, fericită zi a morții! Când Dumnezeu Își va pregăti perlele, harurile sfinților vor străluci în splendoarea lor maximă.

În al doilea rând, Dumnezeu Își pregătește perlele în ziua învierii. Atunci, El va duce la perfecțiune trupurile sfinților. Asemenea diamantelor alese, acestea vor străluci în slavă! La înviere, Dumnezeu va schimba trupurile sfinților: „El va schimba trupul stării noastre smerite, și-l va face asemenea trupului slavei Sale” (Filipeni 3:21). Cum le va schimba? Substanța trupurilor

⁸⁴ 1 Corinteni 13:12 - „Acum, vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci, vom vedea față în față. Acum, cunosc în parte; dar atunci, voi cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin”.

lor nu va fi alta, ci calitățile acestui trup glorios vor fi diferite. Când este vopsită cu o culoare purpurie, lâna nu își schimbă substanța, ci calitatea, și cât de diferită devine. Tot așa, când Dumnezeu Își va pregăti perlele, va face ca strălucirea trupurilor sfinților să fie cu totul diferită de cea din viața pământească.

La înviere, când Dumnezeu va pregăti perlele trupurilor sfinților, acestea vor fi desăvârșite în patru aspecte:

a. *În aspectul lor atractiv sau în dulceața frumuseții lor.* Aici, trupurile celor neprihăniți sunt adesea deformate. Lea avea ochii slabi, iar Barzilai era șchiop. La învierea trupurilor, însă, ele vor fi perfecte și nepătate. Și nu ne va mira aceasta, căci vor fi asemenea trupului glorios al lui Hristos (Filipeni 3:21).

b. *În perfecțiunea tuturor părților lor.* În această lume, trupurile pot fi desfigurate și strâmbe, dar în ziua învierii ele vor avea toate părțile restaurate în perfecțiune: „cerul trebuie să-L primească, până la vremile așezării din nou a tuturor lucrurilor” (Faptele Apostolilor 3:21). Cei ce au pierdut un ochi, îl vor recăpăta; cei ce au pierdut o mână sau un picior, le vor primi înapoi.

c. *În vivacitatea și perfecțiunea abilităților trupurilor.* Aici, pe pământ, trupurile sfinților se mișcă greu, dar atunci ele vor fi făcute sprintene, și se vor mișca mai

rapid dintr-un loc în altul. Aici, trupul este greu, pe când în Rai el va fi ca o aripă!

d. În caracterul lor nemuritor. Odată glorificat, trupul nu se va mai supune morții. „Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire” (1 Corinteni 15:53). Cerul este un climat de viață sănătos; acolo nu există clopotele morții. Acest trup muritor va fi făcut nemuritor.

Haideți să ne străduim să fim printre perlele lui Dumnezeu, astfel ca, atunci când El le va pregăti, să desăvârșească sufletele și trupurile noastre în slavă.

Dar cum vom ști că suntem printre perlele lui Dumnezeu?

Răspunsul este simplu: Avem sfințenie? „Dar am fost spălați, am fost sfințiți” (1 Corinteni 6:11).

Noi nu suntem prin naștere comorile lui Dumnezeu, ci devenim astfel prin regenerare. Dacă sfințenia licăre câtuși de puțin în noi, atunci acela este un semn că suntem perlele Lui; iar când Dumnezeu vine pentru a-Și pregăti comorile, El va revărsa pe veci slavă asupra sufletelor și a trupurilor noastre!

DUMNEZEU ÎȘI RĂSPĂLĂTEȘTE POPORUL PRIN A AVEA MILĂ DE EL

A treia parte a răsplății sfinților ține de faptul că Dumnezeu are milă de ei: „Voia avea milă de ei, cum are milă un om de fiul său, care-i slujește”. Termenul ebraic folosit aici are sensul de a folosi clemență. În această frază se spun mai puține lucruri, dar se au în vedere mai multe. Expresia „voi avea milă de ei” are sensul acesta: „Mă voi purta cu ei așa cum se poartă un tată cu fiul său. Felul de blândețe pe care un tată îl arată față de copilul lui este felul de blândețe pe care o voi manifesta față de cei care se tem de Mine”.

Învățătura de aici este următoarea: *Dumnezeu se va purta cu cei care se tem de El așa cum un tată plin de compasiune se poartă cu fiul său ascultător.*

Evident, există două lucruri esențiale în această afirmație:

1. *Dumnezeu este un Tată.* El este un Tată prin creație. El este Cel care ne-a dat ființă: „N-avem toți un singur Tată? Nu ne-a făcut un singur Dumnezeu?” (Maleahi 2:10). De asemenea, El este un Tată prin alegere: El i-a ales pe unii ca aceștia să fie copiii Lui: „În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui” (Efeseni 1:4). Apoi

Dumnezeu este un Tată prin harul special: El impregnează sfințenia Lui asupra oamenilor: „v-ați îmbrăcat cu omul cel nou, care se înnoiește spre cunoștință, după chipul Celui ce l-a făcut” (Coloseni 3:10). Toți copiii lui Dumnezeu se vor asemena cu El, chiar dacă unii sunt mai asemenea Lui decât alții.

2. Dumnezeu se va purta cu cei care se tem de El așa cum un tată plin de compasiune se poartă cu fiul său ascultător.

A. Dumnezeu îi va primi așa cum un tată își primește fiul. Chiar dacă pruncul său doar gângurește și cu greu poate să vorbească două cuvinte clare, tatăl își manifestă dragostea față de el. Tot așa, ca un tată, Dumnezeu va primi ceea ce copiii Lui fac cu sinceritate: „acolo îi voi primi cu bunăvoință... Vă voi primi ca pe niște miresme cu miros plăcut” (Ezechiel 20:40-41).

B. Dumnezeu va fi plin de milă față de cei care se tem de El, așa cum un tată blând manifestă milă față de copilul lui. În Dumnezeu există afecțiuni ale compasiunii și afecțiuni ale încântării.

Afecțiuni ale compasiunii. Un tată simte pentru copilul lui. Dumnezeu are o milă și o blândețe deosebită față de copiii Lui: „Privește din cer și vezi, din locuința Ta cea sfântă și slăvită” (Isaia 63:15).

Mila părinților este asemenea oțelului și a marmurei prin comparație cu mila lui Dumnezeu: „marea îndurare a Dumnezeului nostru” (Luca 1:78). În limba greacă, această expresie se referă la „afecțiunile îndurării”. Acestea îl fac pe Dumnezeu să manifeste compasiune pentru copiii Lui aflați în necazuri. El este afectat când vede rănilor lor: „Cum se îndură un tată de copiii lui, așa Se îndură Domnul de cei ce se tem de El” (Psalmul 103:13).

În Dumnezeu există de asemenea și afecțiuni ale încântării. Cât de mult l-a iubit Iacov pe Beniamin! Viața lui era legată de el⁸⁵. Toate afecțiunile părinților vin de la Dumnezeu. Totuși, ele nu sunt decât o picătură din oceanul Lui, o scânteie din flacăra Sa. Dragostea lui Dumnezeu este una care „întrece orice cunoștință” (Efeseni 3:19). Sfinții nu își pot iubi nici măcar sufletele lor așa cum îi iubește Dumnezeu. Mai precis,

a. Dumnezeu iubește persoanele copiilor Lui, căci ei sunt ca lumina ochilor Lui: „cel ce se atinge de voi se atinge de lumina ochilor Lui” (Zaharia 2:8). El îi sapă în palmele Sale: „Iată că te-am săpat pe mâinile Mele, și zidurile tale sunt totdeauna înaintea ochilor Mei” (Isaia 49:16). Această expresie face referire la aluzie la cei care

⁸⁵ Geneza 44:30 – „Acum, dacă mă voi întoarce la robul tău, tatăl meu, fără să avem cu noi băiatul de sufletul căruia este nedezlipit sufletul lui”.

poartă cu ei o imagine a unui prieten drag pe care îl iubesc mult, ca și cum ar fi gravată pe piatră sau pe inelul de pe degetul lor.

b. Dumnezeu iubește locurile unde copiii Lui s-au născut, spre binele lor: „Domnul iubește porțile Sionului” (Psalmul 87:2); „Toți s-au născut în el” (v. 5); adică „toți cei credincioși”. Dumnezeu iubește până și pământul pe care copiii Lui calcă. De ce oare să fi fost Iudeea, centrul vechi al Israelului, denumită „o țară plăcută” (Maleahi 3:12)? Ea nu era atât de atrăgătoare pentru roadele care creșteau acolo, cât pentru sfinții ce trăiau în acele ținuturi.

c. Dumnezeu Își iubește copiii atât de mult, încât îi avertizează pe mai marii acestei lumi că vor avea parte de durerile morții dacă se ating de copiii Lui și îi rănesc. Aceștia sunt sacri pentru El. El „n-a dat voie nimănui să-i asuprească, și a pedepsit împărați din pricina lor. „Nu vă atingeți de unșii Mei”, a zis El, „și nu faceți rău prorocilor Mei!”” (Psalmul 105:14-15). Prin termenul „unși” se face referire la cei care au parte de ungerea Duhului: „Dar voi ați primit ungerea din partea Celui sfânt, și știți orice lucru” (1 Ioan 2:20).

d. Dumnezeu găsește plăcere în compania copiilor Săi și iubește să le vadă fețele: „arată-mi fața ta, și fă-

mă să-ți aud glasul! Căci glasul tău este dulce și fața ta plăcută” (Cântarea Cântărilor 2:14). Dacă numai doi sau trei dintre copiii lui Dumnezeu se întâlnesc și se roagă, Dumnezeu le garantează că El va fi alături de ei: „sunt și Eu în mijlocul lor” (Matei 18:20).

e. Dumnezeu Își iubește copiii atât de mult, încât privirea Lui nu se îndepărtează niciodată de la ei: „ochiul Domnului privește peste cei ce se tem de El” (Psalmul 33:18).

Dar este oare acesta un privilegiu, anume ca Dumnezeu să privească constant la copiii Lui, câtă vreme El îi vede și pe cei răi? Răspunsul este simplu: Există o diferență între privirea pe care judecătorul o îndreaptă asupra unui răufăcător, și cea pe care prințul o îndreaptă către cel care îi este favorit. Ochii lui Dumnezeu îndreptați către cel rău sunt ochi ai răzbunării, pe când cei îndreptați către copiii Lui sunt ochi ai binecuvântării.

f. Dumnezeu pune o pază continuă în jurul copiilor Lui, pentru a-i ocroti de pericol. El îi ocrotește: „El mă va ocroti în coliba Lui în ziua necazului, mă va ascunde sub acoperișul cortului Lui, și mă va înălța pe o stâncă” (Psalmul 27:5). El îi acoperă cu penele de aur ale protecției Sale: „El te va acoperi cu penele Lui, și te vei ascunde sub aripile Lui. Căci scut și pavăză este credințioșia Lui”

(Psalmul 91:4). Niciun prinț al acestei lumi nu este atât de bine păzit cum este copilul lui Dumnezeu, care are o gardă de îngeri împrejurul său. Îngerii sunt numeroși: „muntele plin de cai și de care de foc” (2 Împărați 6:17). Acei cai și acele care de foc erau îngerii lui Dumnezeu, adunați ca o oștire uriașă pentru a-l apăra pe prorocul Ilie.

g. Dumnezeu îi îmbracă pe copiii Lui cu haine bogate: „poartă o haină țesută cu aur” (Psalmul 45:13). Iacov l-a iubit pe fiul său Iosif și i-a dat o haină mai frumoasă decât tuturor celorlalți copii ai Lui: „i-a făcut o haină pestriță” (Geneza 37:3). Dumnezeu îi iubește pe copiii Săi și le dă o haină fină, una dintr-o țesătură frumoasă, o haină cu multe culori. Ea este haina neprihănirii lui Hristos și haina neprihănirii lor: „i s-a dat să se îmbrace cu în subțire, strălucitor, și curat - inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților” (Apocalipsa 19:8).

h. Dragostea lui Dumnezeu este atât de mare încât El consideră că nimic nu este prea bun pentru copiii Lui. El îi îmbogățește cu izvoarele de sus și cu izvoarele de jos, le dă floarea făinii și miere din stâncă. El îi face să se hrănească din grăsimea pământului: „Domnul oștirilor le pregătește tuturor popoarelor pe muntele acesta, un ospăț de bucate gustoase, un ospăț de vinuri vechi, de bucate miezoase, pline de măduvă, de vinuri vechi și

limpezite” (Isaia 25:6). El le dă sângele și trupul Fiului Său, și se bucură să îi vadă pe copiii Lui așezându-se ca lăstarii de măslin în jurul mesei Sale (Psalmul 128:3).

3. Dumnezeu va primi rugăciunile celor care se tem de El, așa cum un tată blând primește cererile fiului său. Copiii Lui pot să vină cu tot curajul înaintea tronului de har: „Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie” (Evrei 4:16). Dacă ei vin înaintea Lui pentru iertarea păcatului sau pentru a cere putere împotriva ispitei, Dumnezeu nu îi va respinge nicidecum.

Există trei lucruri care pot să le dea curaj în rugăciune: sfinții au un Tată la care să se roage, un Duh care îi ajută să se roage, și pe Isus Hristos care slujește ca Mijlocitor, aducând rugăciunile lor înaintea Tatălui.

4. Celor care se tem de Dumnezeu, El le va da o moștenire așa cum tatăl face cu fiul său. Această moștenire este o împărăție: „Nu te teme, turmă mică; pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăția” (Luca 12:32). În ea se găsesc porți din pietre prețioase, râuri de apă vie și, lucru diferit în ce privește moștenirea unui tată pământesc și cea dată de Dumnezeu copiilor Lui, un fiu nu se poate bucura de moștenire decât după ce tatăl lui

a murit, însă fiecare copil înfiat al lui Dumnezeu se poate bucura încă de pe acum de moștenire și de Tată, pentru că Dumnezeu este deopotrivă Tatăl și Moștenirea copiii Lui (Geneza 15).

5. *În cazul celor care se tem de Dumnezeu, El va trece cu vederea multele lor neputințe.* Dumnezeu face referire la aceasta chiar în textul de față: „Voi avea milă de ei, cum are milă un om de fiul său”. Ce lucru uimitor este acesta, anume că Dumnezeu nu i-a scutit pe îngerii!⁸⁶ Nu, El nu L-a scutit nici măcar pe Fiul Său (Romani 8:32). Totuși, El îi va scuti de pedeapsă pe fiii pe care i-a înfiat! „Îi voi scuti, nu voi folosi pedeapsa Mea asupra lor, ci le voi trece cu vederea multele greșeli”.

Totuși, nu vreau să se înțeleagă aici că păcatele copiilor lui Dumnezeu ar fi ascunse dinaintea Lui, ci că El manifestă o clemență părintească așa încât găsește de cuviință să suporte multele neputințe ale copiilor Lui. El îi scutește așa cum un tată își scutește fiul. Cât de adesea se întâmplă să vedem copiii lui Dumnezeu cum Îl întristează pe Duhul prin neglijarea vegherii spirituale sau prin pierderea dragostei lor dintâi, însă Dumnezeu îi scutește! Israel L-a stârnit pe Dumnezeu prin cârtirile lor,

⁸⁶ 2 Petru 2:4 - „dacă n-a cruțat Dumnezeu pe îngerii care au păcătuit, ci i-a aruncat în Adânc, unde stau înconjurați de întuneric, legați cu lanțuri și păstrați pentru judecată”.

dar El Și-a manifestat indulgența părintească față de ei: „Totuși, în îndurarea Lui, El iartă nelegiuirea și nu nimicește; Își oprește de multe ori mânia și nu dă drumul întregii Lui urgii” (Psalmul 78:38; v. și Neemia 9:17).

Învățăături

1. Plecând de la această frază, „voi avea milă de ei, cum are milă un om de fiul său”, trebuie să observăm că *până și cei mai buni dintre sfinți au nevoie de mila Lui*. „Dacă ai păstra, Doamne, aducerea aminte a nelegiuirilor, cine ar putea sta în picioare, Doamne?” (Psalmul 130:3). Papistașii vorbesc despre merite, dar cum am putea să merităm noi ceva, când până și cele mai bune slujiri ale noastre sunt atât de pline de defecte, încât avem nevoie de milă! Cum pot sta alături meritele noastre și mila lui Dumnezeu? Ce se va face cu noi dacă n-am avea parte de îndurarea Lui care ne scutește? Trebuie să ne rugăm asemenea lui Neemia, „Adu-Ți aminte de mine, Dumnezeu meu, și de data aceasta, și scutește-mă după bogăția îndurării Tale” (Neemia 13:22). Hai-deți să alergăm la acest lucru: „Doamne, scutește-ne așa cum un tată își scutește fiul!”

2. *Iată felul diferit în care Dumnezeu îl tratează pe cel evlavios prin comparație cu cel rău*. Domnul nu îi va scuti pe cei răi: „Nu-i voi cruța, nu voi avea milă de ei,

nu Mă voi îndura de ei, nimic nu Mă va împiedica să-i nimicesc” (Ieremia 13:14). Adesea am văzut cum cei întemnițați îi implorau pe judecători să îi cruțe, dar aceștia nu le arătau niciun fel de milă. Vasul mâniei lui Dumnezeu este neamestecat (Apocalipsa 14:10). Totuși, se spune despre el că este amestecat. Paharul mâniei pe care Dumnezeu îl dă celui rău este amestecat cu tot felul de pedepse. Totuși, în acest sens, el este neamestecat, pentru că nu are nici cea mai mică picătură de îndurare în el⁸⁷. Pentru o vreme, Dumnezeu îi tolerează pe oameni, însă toleranța Lui nu trebuie confundată cu iertarea. Chiar dacă Dumnezeu îi scutește pe copiii Lui, păcătoșii încăpăținați vor simți greutatea mâniei Sale.

3. Dacă Dumnezeu are milă de copiii Lui așa cum un tată face cu fiul său, atunci aceștia ar trebui să Îl slujească la fel cum un fiu îl slujește pe tatăl său.

a. Ei ar trebui să Îl slujească cu toată dorința inimii lor. „Slujește-I cu toată inima și cu un suflet binevoitor; căci Domnul cercetează toate inimile și pătrunde toate

⁸⁷ Psalmul 78:45-51 – „Cum a trimis împotriva lor niște muște otrăvitoare, care i-au mâncat, și broaște, care i-au nimicit. Cum le-a dat holdele pradă omizilor, rodul muncii lor pradă lăcustelor. Cum le-a prăpădit viile, bătându-le cu piatră, și smochinii din Egipt cu grindină. Cum le-a lăsat vitele pradă grindinei, și turmele pradă focului cerului. El Și-a aruncat împotriva lor mânia Lui aprinsă, urgia, iuțimea și necazul: o droaie de îngeri aducători de nenorociri. Cum Și-a dat drum slobod mâniei, nu le-a scăpat sufletul de la moarte, și le-a dat viața pradă molimei; cum a lovit pe toți întâii născuți din Egipt, pârga puterii în corturile lui Ham”.

închipuirile și toate gândurile” (1 Cronici 28:9). Jertfa lui Cain a fost respinsă, pentru că el a adus-o cârtind și împotriva dorinței sale. Aceasta a fost mai degrabă asemenea plății unei taxe decât o jertfă de bunăvoie.

Cea mai bună ascultare este cea voluntară, după cum cea mai bună miere este cea care picură din fagure.

Dumnezeu acceptă uneori dorința noastră ca fiind echivalentă faptei, chiar dacă fapta lipsește, dar nu acceptă niciodată lucrarea în lipsa bunăvoienței noastre: „Fiindcă ai avut de gând să zidești o casă Numelui Meu, bine ai făcut că ai avut acest gând” (1 Împărați 8:18).

b. Ei ar trebui să Îl slujească în toate lucrurile. Adevărata ascultare este universală. Ea ascultă și de o poruncă, și de cealaltă. Ea împlinește deopotrivă îndatoririle dificile și periculoase, ca și pe cele ușoare și la îndemână.

Așa cum acul ne arată direcția în care un magnet atrage, tot așa inima plină de har este înclinată către lucrurile pe care Cuvântul lui Dumnezeu le cere ca ascultare: „Amândoi erau neprihăniți înaintea lui Dumnezeu, și păzeau fără pată toate poruncile și toate rânduielile Domnului” (Luca 1:6). Trăsătura unui ipocrit este să fie parțial în ascultare, căci el se va complace în anumite

păcate⁸⁸, va lepăda anumite îndatoriri, iar ascultarea lui va fi șchioapă de un picior.

c. Ei ar trebui să asculte de Dumnezeu și să Îl slujească imediat. Păzește-te de o atitudine leneșă a sufletului, căci plăcerea ascultării se găsește în spiritul viu al ei. Citim despre două femei că „în aripile lor sufla vântul” (Zaharia 5:9). Aripile sunt rapide, dar vântul din aripi face referire la o rapiditate mare. O astfel de rapiditate ar trebui să caracterizeze ascultarea noastră de Dumnezeu. Dacă Dumnezeu are milă de noi așa cum un tată face cu fiul său, și noi trebuie să Îl slujim așa cum un fiu îl slujește pe tatăl său cel bun.

Îndemnuri

Dacă Dumnezeu asemenea tatălui față de fiul său, haideti să Îl imităm și noi pe Dumnezeu. Este natural pentru copii să își imite părinții. Ceea ce tatăl face, și copilul este înclinat să învețe să facă. Haideti să Îl imităm pe Dumnezeu în acest lucru: așa cum Dumnezeu ne scutește și trece cu vederea multele noastre eșecuri, și noi să trecem cu vederea greșelile altora față de noi. Haideti să privim la slăbiciunile și neputințele fraților

⁸⁸ 2 Împărați 5:18 – „Iată totuși ce rog pe Domnul să ierte robului tău: când stăpânul meu intră în casa lui Rimon să se închine acolo și se sprijină pe mâna mea, mă închin și eu în casa lui Rimon: să ierte Domnul pe robul tău, când mă voi închina în casa lui Rimon!”

noștri cu un ochi mult mai milos și mai plin de compasiune.

Este adevărat că, în cazurile scandaloase, nu ar trebui să îi tolerăm, ci să îi muștrăm aspru. Totuși, dacă ei acționează greșit ca urmare a unei patimi de moment, haideți mai degrabă să ne îndurăm de ei și să ne rugăm pentru ei. Cu cât mai mult ne îndură Dumnezeu în felul acesta! El ne scutește, și noi să nu îi scutim pe alții? Poate că cineva a greșit față de ei, sau s-au spus lucruri mincinoase despre ei. Atanasie fusese acuzat pe nedrept de adulter de către arieni. Vasile a fost acuzat pe nedrept de erezie. Este un lucru obișnuit ca lumea să îi prezinte în mod greșit pe copiii lui Dumnezeu. De aceea, haideți ca și noi să fim îndurători în relațiile cu ceilalți. Dacă Dumnezeu ne arată milă, oare noi să nu o arătăm față de alții?

Mângâieri

Aceasta este o sursă de mângâiere pentru copiii lui Dumnezeu în situația eșecurilor lor. Dumnezeu nu va fi atât de aspru încât să țină cont de tot ceea ce au greșit, ci va avea milă de ei. El va trece cu vederea multele lor neputințe: „va tăcea în dragostea Lui” (Țefania 3:17). Așa cum spusese profetul, chiar dacă biserica a avut greșelile ei, totuși, dragostea lui Dumnezeu a fost atât de mare,

încât nu i-a permis să le menționeze. Este ca și cum Dumnezeu a închis ochii față de multele noastre greșeli: „M-am uitat cu milă la ei, nu i-am nimicit, și nu i-am stârplit în pustie” (Ezechiel 20:17). Aici este evident că nu vorbesc despre păcatele grosolane, ci despre acele eșecuri cum ar fi gândurile deșarte, încetineala în responsabilități, și ispitele în care unii cad pe neașteptate. Întrucât sfinții deplâng aceste căderi, de dragul lui Hristos, Dumnezeu îi va scuti ca un tată cu fiul său.

Aceasta este una dintre cele mai bogate surse de mângâiere din cartea lui Dumnezeu. Cine este viu printre oameni, și să nu păcătuiască? Cât de deficitare sunt până și cele mai bune fapte ale noastre! Cât de pline sunt viețile noastre fie de pete, fie de lucruri nefăcute! Dacă n-ar fi existat îndurarea lui Dumnezeu, noi toți am fi mers în Iad. Totuși, acest pasaj este o sursă aleasă de încurajare. Dacă inimile noastre sunt sincere, Dumnezeu ne va scuti așa cum un tată își tratează fiul. „Nu voi lucra după mânia Mea aprinsă” (Osea 11:9).

Nu cunosc o stâncă mai mare pe care să se susțină un creștin în eșecurile lui cum este aceasta – Dumnezeu va abate severitatea Legii de la el. Chiar dacă cel credincios nu face lucrurile perfect în responsabilitățile sale, Dumnezeu nu va eșua să Își arate îndurarea, ci ne va scuti asemenea unui tată față de fiul său.

11

DIFERENȚA DINTRE CEL EVLAVIOS ȘI CEL RĂU

„Veți vedea din nou atunci deosebirea dintre cel neprihănit și cel rău, dintre cel ce Îi slujește lui Dumnezeu și cel ce nu-I slujește” (Maleahi 3:18).

Aici avem încheierea capitolului, și vreau să spun numai câteva cuvinte despre aceasta. Cuvintele de față îi sunt adresate celui rău, așa cum spun mulți comentatori. Chiar dacă cel evlavios va vedea în final ce diferență face Dumnezeu între el și cel rău, cât de îndurător este El față de unul și cât de sever față de altul, totuși, acest pasaj este adresat în principal celui rău: „Ați zis: ‚Degeaba Îi slujim lui Dumnezeu!’” (v. 14). „Acum îi ferim pe cei trufași; da, celor răi le merge bine; da, ei Îl ispitesc pe Dumnezeu, și scapă!” (v. 15). Ei bine, zice Dumnezeu, chiar dacă acum vorbești despre cel mândru ca și cum ar fi fericit și spui că cel evlavios este nebun, totuși, când

Eu Îmi voi pregăti comorile, atunci tu, cel rău, vei vedea clar ce diferență voi face între cel neprihănit și cel rău, între cel care Îl slujește pe Dumnezeu și cel care nu Îl slujește. Atunci, când va fi prea târziu, când ziua harului va fi trecut și când podul îndurării va fi ridicat, acela va fi momentul când vei vedea diferența clară între sfânt și profan!

Învățăm de aici în primul rând că cel rău are ochii întunecați! „Dar Domnul nu v-a dat minte să pricepeți, nici ochi să vedeți, nici urechi să auziți, până în ziua de azi” (Deuteronom 29:4). Oameni firești au sabia înfiptă în ochiul drept: „Să cadă sabia pe brațul lui și pe ochiul lui cel drept! Să i se usuce brațul de tot, și să i se stingă ochiul drept” (Zaharia 11:17). Ei nu văd nicio diferență între cel evlavios și cel păgân, ci își imaginează că la fel va fi soarta celui rău ca și a celui neprihănit, chiar li se pare că cel rău o va duce mai bine. Răul înflorește: „Așa sunt cei răi: totdeauna fericiți, și își măresc bogățiile” (Psalmul 73:12).

Prin contrast, cei care se roagă și postesc sunt asupriți. Cei răi se fericesc și cred că se află acum într-o stare mai bună decât cei neprihăniți, lucru de care nu trebuie să ne mirăm, căci „dumnezeul veacului acestuia a orbit mintea lor necredincioasă” (2 Corinteni 4:4). Toți, în final, ochii li se vor deschide.

În al doilea rând, observăm aici că va veni în curând o vreme când păcătoșii răi și lipsiți de evlavie vor vedea o diferență evidentă între cei răi și cei evlavioși. Roata se va învârti! „Veți vedea din nou atunci deosebirea dintre cel neprihănit și cel rău, dintre cel ce Îi slujește lui Dumnezeu și cel ce nu-I slujește”.

Aici se ridică o întrebare: *Care este acel moment când ochii păcătoșilor vor fi deschiși și vor vedea diferența dintre cei neprihăniți cei răi?*

Există două momente când păcătoșii vor vedea o diferență clară între cei neprihănit și cei răi.

În primul rând, acest lucru va avea loc în Ziua Judecării. Acea va fi o zi a diferențelor clare. Lucrurile se vor înfățișa atunci în culorile lor adevărate, și se va vedea foarte ușor diferența dintre cei evlavioși și cei răi. Unii vor fi absolviți de vinovăția lor, pe când ceilalți vor fi condamnați!

În al doilea rând, acest lucru va avea loc în ceasul separării, când Dumnezeu îi va despărți pe vecie pe cei reprobați de aleșii Lui, așa cum un ciur desparte pleava de grâu, și astfel va exista o deosebire clară și vizibilă între cei neprihăniți și cei răi. „Toate Neamurile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărți pe unii de alții cum desparte păstorul oile de capre; și va pune oile la

dreapta, iar caprele la stânga Lui... Și aceștia vor merge în pedeapsa veșnică, iar cei neprihăniți vor merge în viața veșnică” (Matei 25:32-33, 46). Isus Hristos îi va lua pe sfinții Săi cu El în slavă, pe când pe cei răi îi va arunca în Iad. El îi va face pe cei evlavioși asemenea pietrelor prețioase și perlelor, pe când pe cei răi îi va lega și îi va arunca în focurile veșnice! „Smulgeți întâi neghina, și legați-o în snopi, ca s-o ardem” (Matei 13:30). Acela va fi momentul când păcătoșii vor fi convinși de răzbunarea lui Dumnezeu, și vor ști că starea celor neprihăniți este diferită de cea a celor răi! Ei îi vor vedea pe cei neprihăniți ajungând în Împărăția cerească, pe când ei înșiși vor fi aruncați într-o închisoare de foc!

O, ce groaznic va fi acel loc de chin! Dacă oamenii și-ar putea apleca urechile așa încât să audă freamătul iazului de foc, și să asculte pentru un singur ceas strigătele și suspinele celor condamnați, ne-ar spune că știu și văd acum lucruri pe care anterior nu le-ar fi crezut – diferența infinită între cei neprihăniți și cei răi. În Iad vor veni chinuri după chinuri, „negura întunericului” (Iuda 13), „înconjurați de întuneric, legați cu lanțuri” (2 Petru 2:4). Aceste lanțuri sunt hotărârea lui Dumnezeu și puterea Lui care îi leagă pe reprobați sub mânia Lui! Ceea ce accentuează și pune un ghimpe în chinurile celor răi este că ei vor fi perpeliți constant în focul mâniei

lui Dumnezeu! „Fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor” (Apocalipsa 14:11).

Hristos a spus despre suferințele Sale de pe cruce: „S-a isprăvit!” (Ioan 19:30). Prin contrast, păcătoșii nu vor putea spune niciodată așa ceva despre suferințele lor în Iad. Nu! După ce reparații va suferi în Iad vreme de câteva mii de ani, acestea nu vor fi decât ca o picătură într-o mare, căci veșnicia nici nu a început încă pentru ei!

APLICAȚII

Învățăături

Acest lucru îi va informa pe toți oamenii răi de faptul că, indiferent cât de orbi ar fi acum, în final va fi luat vâlul de peste ochii lor! Acum se socotesc singurii oameni fericiți și privesc cu batjocură către poporul lui Dumnezeu. Limbile lor sunt încărcate de invective și blesteme în batjocurile lor. Ei bine, nu este departe acea vreme când cel rău va deosebi clar cine îi aparține lui Hristos și cine îi aparține diavolului. Așa cum spunea Moise despre Core și tovarășii lui: „Mâine, Domnul va arăta cine este al Lui și cine este sfânt” (Numeri 16:5), tot astfel, ziua judecății Domnului va arăta cine este al Lui și cine nu. Ba chiar mai înainte de aceasta, căci încă din ziua morții, cel rău va vedea care îi va fi destinul veșnic!

O, dacă ochii păcătoșilor ar putea fi deschiși degrabă, ca să vadă diferența aceasta, frumusețea care se găsește în sfințenie și răutatea uluitoare a păcatului!

Mângâieri

Chiar dacă în prezent cei neprihăniți sunt batjocoriți și au parte de batjocurile lumii, în curând, Dumnezeu va face o diferență vizibilă între ei și cei răi. Va fi cum a fost cu cei doi slujitori ai lui faraon, mai marele paharnicilor și mai marele pitarilor, când, la început, părea că nu există nicio diferență între ei, dar la scurt timp s-a putut vedea aceasta, paharnicul fiind înaintat în cinste, în schimb brutarul a fost executat (Geneza 40:21-22). Astfel, chiar dacă poporul lui Dumnezeu este acum disprețuit și tratat cu superioritate, iar cei răi manifestă o aroganță zgomotoasă la adresa lor, când vei veni acea zi critică, va fi făcută o despărțire finală între cei neprihăniți și cei răi. Unii vor fi înălțați, iar ceilalți condamnați! „Aceștia vor merge în pedeapsa veșnică, iar cei neprihăniți vor merge în viața veșnică” (Matei 25:46).

De aceea, sfinții lui Dumnezeu trebuie să fie încurajați să continue pe calea sfințeniei. Chiar dacă acum păreți să fiți pe treapta cea mai de jos a societății, la în-

viere veți fi așezați pe cea mai înaltă: „În curând oame-
nii fără prihană îi calcă în picioare” (Psalmul 49:14). Alt-
fel spus, cei sfinți vor avea stăpânire asupra celor răi în
dimineața învierii. Atunci ei vor râde de batjocurile tre-
cute ale celor răi: „Cei fără prihană vor vedea lucrul
acesta, se vor teme, și vor râde de el” (Psalmul 52:6).
„Veți vedea din nou atunci deosebirea dintre cel nepri-
hănit și cel rău, dintre cel ce Îi slujește lui Dumnezeu și
cel ce nu-I slujește” (Maleahi 3:18).

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altui credincios, prin unul sau mai multe lucruri, după cum urmează:

1) Dă mai departe această carte! „Fără plată ați primit, fără plată să dați”.

2) Vizitează paginile noastre de internet la magnagratia.org și află mai mult despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 200 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.

3) Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA prin a vizita pagina noastră de Facebook la www.facebook.com/MagnaGratia-Romania și prin a te abona pe website, așa încât să fii anunțat când publicăm noi resurse.

4) Spune și altora despre lucrarea noastră.

5) Roagă-te pentru noi.

6) Donează și ajută-ne să mergem mai departe cu această lucrare. Donațiile se pot face online, www.magnagratia.org/dona-tii.html

Pentru orice alte informații, scrie-ne la contact@magnagratia.org.
Mulțumim!